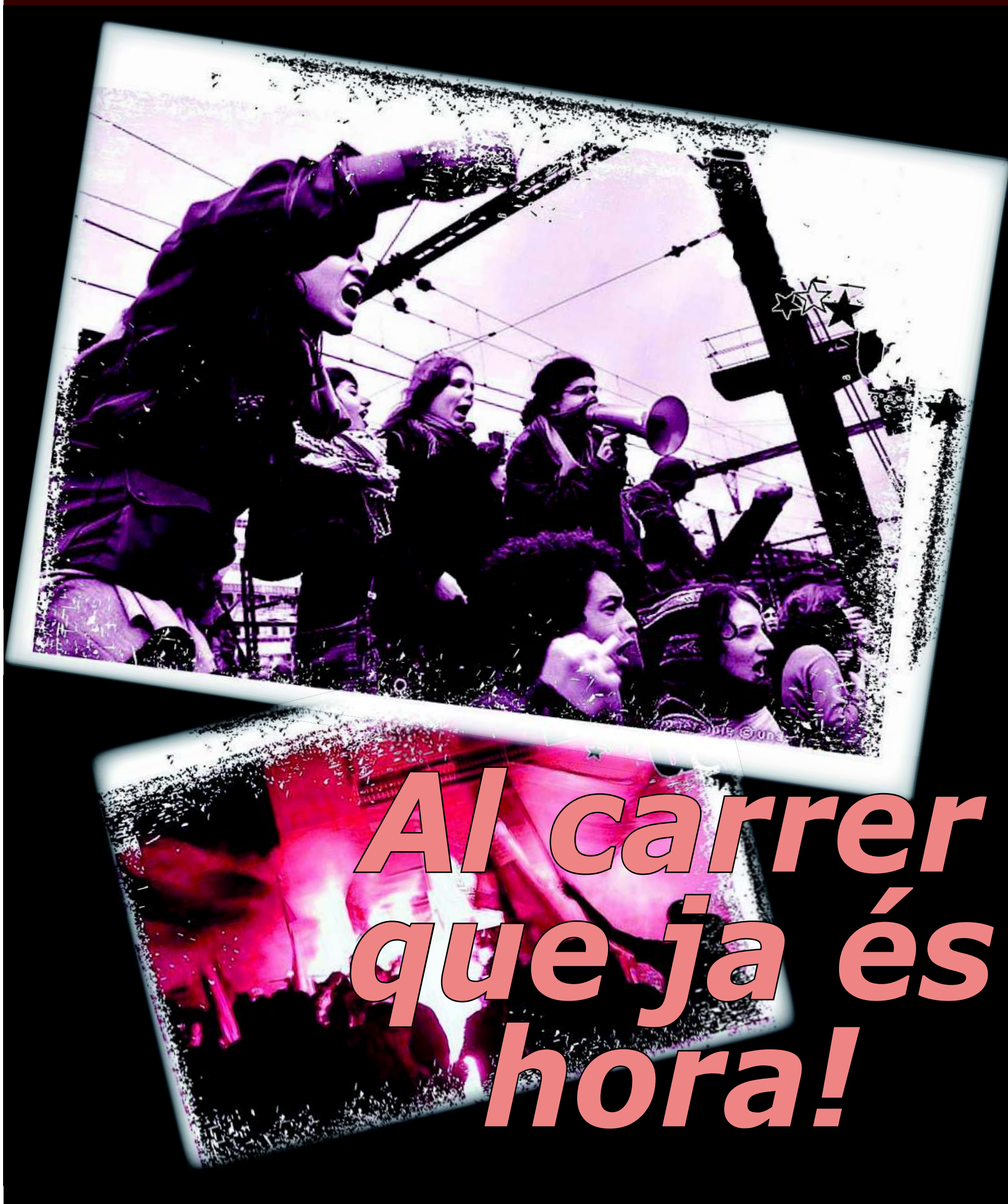

Papers

de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 118 · Juny 2010 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Juny 2010 · núm. 118 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat

www.cgtbalears.org

*Al carrer
que ja és
hora!*

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592 menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r - 08700 Igualada.
Tel./fax 938042985 - cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerc, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cggtarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balc 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59. 08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es, Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
plumcgt@gmail.com
Tel. 633 322 033

Editorial

"Que la crisi la (a)paguin els rics"

Les propostes de polítics, banquers, CEOE, multinacionals i de la classe alta són clares, no es toca la butxaca de la patronal, però sí la de les treballadores i treballadors. Es veia venir, però ha de ser, una vegada més, un Govern de la mal anomenada "esquerra civilitzada" qui "passi per l'adreçador" als treballadors i enganyi a tota la ciutadania. És l'esquerra dretanitzada, obedient, al Banc d'Espanya, al Fons Monetari Internacional i al Banc Central Europeu, l'encarregada de refundar el capitalisme sobre les seves pròpies cendres. Un arma secreta que no té efectes sense la col·laboració i la impagable labor de contenció de CCOO i UGT. Han robat i roben els diners públics per a sanejar els seus negocis i a canvi ens acomiaden, estafen, embarguen i reprimeixen els nostres drets i llibertats. Les xifres canten i desafinen: amb prop d'un 20 per cent d'atur (el doble de la mitjana en la UE), amb un dels majors índexs de treball precari d'Europa i un altre 20 per cent de població en situació de pobresa. El partit socialista s'obstina a socialitzar les pèrdues i sumar els guanys a favor del sector financer. Ni crisi, ni històries, per a ells que tot segueixi igual, els beneficis bancaris no es toquen, les plusvàlues de les grans multinacionals, tampoc. Però el més dur està per arribar. La crisi continuarà agreujant-se mentre no ens enfrontem a les exigències de la patronal. Ha arribat l'hora d'unir-se i lluitar, d'organitzar una mobilització general que freni en sec aquesta traumàtica i constant agressió social en marxa. De poc valen ara les tímides crítiques del sindicalisme claudicant, de res serveix que destil·lin generoses llàgrimes de codril, massa humitat per a tan poc sentiment. Toca menysprear un sistema que nega l'abraçada i obliga al cop de colze; toca canviar aquest in-

viaible sistema per altre més solidari, just i amable. És necessari entendre que no pot haver justícia social si no hi ha un repartiment efectiu del benefici empresarial i bancari. Hem d'engegar un procés col·lectiu i participatiu de lluita i desobediència civil contra els plans del govern. La Vaga General és la resposta sindical que correspon a la situació de crisi a la qual està sent sotmesa la classe treballadora i les classes populars d'aquest país. Són tots els treballadors i treballadores, del sector privat i del sector públic, els milions de desocupats, els pensionistes, la joventut, les persones depenents, les precàries, excloses, autòctones o immigrants, són les classes populars qui estem sofrint l'agressió dels mercats, del capital. Per tant, ha de ser tota la societat qui es mobilitzi en una Vaga Gene-

ral en defensa dels seus drets, en contra de les retallades laborals i socials, en contra de les mesures d'ajustament del govern que roben la butxaca dels més pobres per a

engrossir els beneficis de la banca, de la patronal. CGT treballa perquè la convocatòria de la Vaga General sigui una realitat i ho sigui ja.

Agurrelj

Aquest número s'ha tancat el 20 de maig de 2010

"A la classe del senyor Sales no cantàvem la 'marcha real'; per distreure'ns, caçàvem mosques al vol"

"Icària, Icària..."
de Xavier Benguerel

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana** (Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Didac Salau, Josep Garganté, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí i Josep Torres. **Col·laboradors:** Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Didac Piñero, Jaume Fortuño, Carllús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. Informàtica: Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat. **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: jtorres@cgt-balears.org. **Web revista:** www.revistacatalunya.cat. *No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.*

Drets dels subscriptors:

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titulars respectius dels quals són el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona; i a la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears a Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971 791 447, jtorres@cgt-balears.org

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"

Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.

Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

REPORTATGE

El poble grec, particularment la classe treballadora, està pagant per la salvació del capitalisme grec

Grècia està en situació de sobirania limitada, Brussel·les en governa l'economia

La Unió Europea i Grècia: Un lladre robant-ne un altre

Stavros Mavroudeas*

El deute extern de Grècia i les rivalitats imperialistes

L'actual crisi econòmica grega té l'aspecte d'una antiga tragèdia (per al poble grec) combinada amb una mala farsa teatral (escenificada per les burgesies grega i europea).

Primer ve la farsa. Fins fa ben poc, els dos partits de l'establishment (el de centre-esquerra PASOK i el de centre-dreta ND) predicaven que les seves polítiques econòmiques portaven Grècia d'un èxit a l'altre. Els seus leïtmotius eren una mica diferents i és clar que hi havia l'habitual picabaralla entre ells, però el missatge era de fet el mateix. La Unió Europea (UE) avalava totes aquestes fanfarroades. Era ben sabut no només a Atenes sinó també a Brussel·les que les dades gregues -tal com les d'Itàlia i molts altres membres de la UE- havien estat manipulades en el moment de la seva entrada a l'eurozona. La recent revelació (destapada primer pel "New York Times") que Goldman Sachs ajudava el govern del PASOK a disfressar part del deute públic mitjançant intercanvis de divises equival a l'admissió pública d'aquest fet. (Com es comença a veure ara, Goldman Sachs també ha "ajudat" de forma similar molts altres governs europeus). Evidentment, la Unió Europea (i les potències dominants Alemanya i l'Estat francès) sabien perfectament el que estava passant. Però, van prendre la decisió política d'incorporar aquestes economies europees a l'eurozona. I aquesta decisió no es va fer per benevolència sinó per mera cobdícia. Les seves economies i les seves companyies es van beneficiar molt d'aquesta incorporació. Els seus paquets d'ajuda, dels quals tant es vantaven, només són una petita part dels beneficis que han recollit d'aquestes economies dèbils. Per exemple, Grècia tenia un superàvit comercial amb les altres economies europees abans d'entrar a

la Comunitat Econòmica Europea (CEE). Des de la seva incorporació, particularment des de la introducció de l'euro, ha desenvolupat un dèficit comercial.

Això va ser el primer acte de la farsa: Grècia, un membre de la UE, navegant cap a la prosperitat. El segon acte és molt més amarg. Des de les darreres eleccions, tots els portaveus polítics propagandistes del sistema han canviat de cançó. De sobte, es va descobrir que l'economia s'estava ensorrant i que tant el dèficit públic com el deute extern eren molt més grans del que es pensava abans. Sí que, per descomptat, hi va haver una picabaralla entre els PASOK i la ND, amb el primer culpant la segona d'aquesta fallida i fins i tot acusant-la de manipular les dades estadístiques. Això és una 'dejà vu'. Fa sis anys, quan ND va succeir el PASOK al govern,

també el va acusar de falsificar les dades i va anar a la UE a reclamar una revisió. Encara més, l'actual ministre de finances del PASOK, (que està acusant el ND de presentar dades fraudulent) era secretari del mateix ministeri i membre del Consell d'Assessors Econòmics quan es van fer els tractes esmentats amb Goldman Sachs. Ara, d'acord amb la nova cançó -tocada tant pel PASOK com per la ND, malgrat les seves petites disputes- és un "deure nacional" de tots els ciutadans estrènyer-se el cinturó i acceptar retallades de sou abans inconcebibles, la reducció del sistema de benestar, el deteriorament de les relacions laborals, o l'allargament de l'edat de jubilació.

I aquí ve la tragèdia. D'acord amb els experts tant forasters com grecs, el poble grec ha de patir una "devaluació interna".

Ara aquest és un terme molt suau, que demostra que els 'think-thanks' capitalistes són un prodigi d'acolorida imaginació. Com qualsevol persona mínimament sensible pot suposar, "devaluació interna" és una contradicció en els seus termes: no pots devaluar una moneda a la teva butxaca esquerra en relació amb la mateixa moneda a la butxaca dreta. Però, com han confessat cínicament en ser preguntats, aquest terme és una màscara per a l'austeritat radical: ja que no pots devaluar la moneda, has de retallar els sous i pensions. Ara, l'argument de la tragèdia ja és revelat. El poble grec, particularment la classe treballadora, ha de pagar per la salvació del capitalisme grec.

També hi ha uns apunts finals. La política econòmica grega s'ha posat ara obertament sota el control de Brussel·les; fins i tot les

pretensions de sobirania nacional han caigut. En realitat, el país és en situació de sobirania limitada. Fins al punt que si bé fa només uns pocs dies el PASOK encara proclamava que s'estava esforçant per salvaguardar el dret del poble a governar-se a si mateix, ara ha admès obertament que Brussel·les governa l'economia i que estem obligats a seguir les seves ordres. Recentment, un comentarista ho va dir de forma ben encertada: això és una altra ocupació -com la nazi de la segona guerra mundial- però aquesta vegada econòmica. Quina és la veritat darrere tota aquesta lletja aparença? L'economia capitalista grega és, en efecte, en crisi no només a causa de l'actual crisi global del capitalisme, sinó també a causa dels problemes propis grecs. Al començament de la crisi tots els partits burgesos deien que es

tractava només d'un afer financer que no afectaria l'economia grega perquè el seu sector financer no estava exposat als actius o inversions tòxiques. Aquest mite s'ensorrà de seguida que la crisi va demostrar que no era només una mera crisi financera sinó que té les seves arrels en l'economia real. Més encara, aquestes arrels són en la pròpia economia grega. A més de les tendències de crisi generals que també existeixen en l'economia grega, hi ha també certs problemes estructurals que els agreugen. El més important d'aquests problemes és la participació de Grècia a la integració europea. Quan el capitalisme grec -un sistema capitalista de nivell mitjà amb el seu corresponent nivell d'activitats imperialistes- decidí participar en aquesta integració imperialista, també aspirà a pujar de nivell en la seva posició en la cadena imperialista. Tanmateix, aviat va resultar evident que aquesta participació suposà una pèrdua de competitivitat grega davant les economies europees hegemòniques. L'evidència més clara d'això és l'esmentada transformació de la balança comercial del superàvit al dèficit. L'obertura de l'economia grega portà al desmantellament de la seva estructura productiva que havia existit durant els "gloriosos 20 anys" (1950-1970) del capitalisme grec. Les activitats de serveis passaren a dominar l'economia i les empreses multinacionals assoliren el control dels segments principals d'aquesta. Això no vol dir que l'economia grega hagués esdevingut desindustrialitzada, com diu l'expressió popular. La indústria existeix i alguns dels seus sectors són prou vius. Tanmateix, això no representa un estructura productiva coherent ni competitiva. El capitalisme grec intentà contrarestar aquest deteriorament amb l'explotació imperialista brutal de les altres economies balcàniques. Després del col·lapse del bloc soviètic, les empreses gregues s'expandiren agressivament cap a les economies balcàniques i n'extragueren beneficis significatius. Així, des dels anys 1990s i fins a l'avinguda de l'actual crisi econòmica, el capitalisme grec obtingué grans beneficis de les seves activitats exteriors. Aquestes eren suplementades pels beneficis de l'explotació augmentada dels treballadors grecs. Grècia és una de les capdavanteres europees en sobreteball, una gran part del qual consisteix en temps de treball impagat. I més encara, una gran economia submergida i unes relacions laborals pràcticament desregulades van facilitar un gran increment en la taxa d'explotació de l'economia grega.

L'arribada de la crisi posà fi a aquesta festa. La fragilitat i les contradiccions internes del capitalisme grec emergiren. Al mateix temps, la crisi global també colpejà durament altres economies dels Balcans (especialment Romania). Això agreujà la competició entre els capitals estrangers en aquestes economies: els jugadors més potents -particularment aquells dels països dominants de la UE, però

també dels EUA- n'apartaren a cops de colze el capitals grecs, escanyant així aquesta important artèria econòmica.

Mentrestant, l'estat burgès grec havia contribuït activament a l'augment dels beneficis capitalistes mitjançant subsidis directes i indirectes. És irònic que, sota una infame llei aprovada per un govern anterior del PASOK, l'estat grec subsidià empreses perquè es relocalitzessin a les altres economies balcàniques. Això significà el final de la indústria tèxtil al nord de Grècia a mesura que els capitals grecs agafaren els subsidis, tancaren les seves fàbriques, acomiadaren els seus treballadors, i les relocalitzaren a l'altra banda de la frontera on els sous eren molt més baixos. Quan les coses començaren a empitjorar, l'estat s'agafà a la corda de salvament i organitzà els cars jocs olímpics de 2004. Això donà el tant necessitat impuls a l'activitat capitalista i l'augment de beneficis. Per altra banda, totes aquestes mesures dispararen el deute públic. No només els capitals grecs s'havien beneficiat d'aquest malbaratament, Els capitals estrangers, en concret els de la UE, capturaren una gran part del pastís. Ja havien penetrat en l'economia grega extensament; i d'aquesta manera aconseguiren una gran part de les feines d'infraestructures i, és clar, la part del lleó dels grans contactes dels Jocs de 2004. Així, el clam del les grans potències sobre els grecs de mà foradada balafiant els diners francesos i alemanys és, com a mínim, hipòcrita. Ells ja n'han tret molt més del que havien pagat en paquets d'ajuda comunitària en tots aquells anys.

La qüestió és, però, per què tot aquest drama de l'amenaça global d'una bancarrota grega? Al capdavant, no només Grècia, molts altres països capitalistes avançats han estat vivint amb grans dèficits i deutes públics. Encara avui, hi ha altres països que tenen percen-

tatges més alts de deute en relació al PIB que Grècia (e.g. el 170% al Japó, el 114% a Itàlia). Els EUA tenen un problema similar, també: el deute s'estima que arriba al 90% del PIB, i es creu que tardarà 10 anys per tornar a nivells "maneables". I a més, Grècia és una economia petita mentre altres economies amb similars ràtios de deute respecte al PIB són més grans i per tant constitueixen un perill sistèmic molt major.

El que realment està passant és un joc de rivalitats imperialistes i una pressió dels imperialismes més forts per passar una part de la seva càrrega als més dèbils així com a les economies menys desenvolupades. El capitalisme modern ha après les lliçons d'anteriors crisis capitalistes globals. D'aquesta manera, des de l'arribada de la crisi actual, ha usat tota la seva artilleria pesada. Llençant els mantres neoliberals, ha relaxat la política monetària i fins i tot ha aconseguit considerables paquets fiscals. Aquestes polítiques monetàries i fiscals agressives han alleujat una mica els efectes de la crisi, donant aire a signes que apunten a una feble recuperació. Tanmateix, aquesta recuperació no és gens certa, particularment des que les mesures d'estímul han estat retirades o s'han exhaurit massa aviat. Això deixa un problema important. Una recuperació forta és necessària de cara a recobrar el cost de finançar els paquets d'estímul (o bé la conseqüència serà la inflació combinada amb una repetida caiguda en l'estancament econòmic). Així, la crisi econòmica s'expressa ara com a crisi fiscal.

Les rivalitats inter-imperialistes en el context de la UE

És ben sabut que la UE no representa una àrea monetària òptima, a causa de les grans divergències entre les economies que la

constitueixen, que, alhora, la fan susceptible a "xocs asimètrics". Per aquesta raó l'actual crisi amenaça greument la cohesió de l'eurozona. Les potències europees hegemòniques en realitat ja havien decidit per avançat disciplinar les economies més endarrerides de la zona i alhora treure un important benefici de l'extorsió dels tipus d'interès. Així, el problema del deute ha estat exacerbat a consciència amb l'objectiu de:

1. forçar la reducció del cost del treball (fent així augmentar el benefici de les seves activitats en aquests països)
2. imposar tipus d'interès més alts (donant així un bonus considerable a les seves institucions financeres, que són els principals prestamistes)
3. reduir el volum de diners que hauran de pagar en cas que siguin necessaris paquets de rescat.

Irlanda va ser la primera a cedir a les pressions per forçar una "devaluació interna". Grècia és la segona encara que aquí la situació política i social és més complicada ja que l'esquerra és molt més forta. Altres estan a la cua esperant els mateixos conflictes. El capitalisme grec també juga amb aquest joc i intenta convertir les dificultats en oportunitats. Ha oposat només una feble resistència contra les esmentades pressions (encara que sap bé que la clau del problema és la seva participació a l'eurozona) a causa dels seus equilibris interns i també a causa dels seus temors geopolítics (i.e. el conflicte amb Turquia). Així, acaba de cedir la política econòmica a Brussel·les i ha acceptat pagar una forta prima de risc als creditors estrangers. En conseqüència, està pressionant per profunds canvis estructurals pro-capitalistes augmentant mentre ploriqueja que ho està fent obligat per la UE. Així és com paga la prima o recarrec als imperialismes europeus més forts mentre intenta passar la seva

pròpia càrrega al poble grec.

És el cas d'un lladre (les potències europees hegemòniques) robant-ne un altre (la burgesia grega), i la darrera passant la càrrega a la gent treballadora de Grècia. Aquesta és la part més tràgica de la funció. Al contrari del que diuen les diatribes dels mitjans grecs i internacionals sobre els grecs amb la mà foradada, les polítiques d'austeritat tenen ja una història d'almenys 30 anys a Grècia (des de 1985), i els nivells de vida de la gent treballadora s'han deteriorat ràpidament, particularment des de la introducció de l'euro (la inflació dels béns de consum massiu és remarcablement alta a Grècia). Pot aquesta gent aguantar un nou deteriorament?

En les antigues tragèdies gregues, sovint hi ha un deus ex machina. L'únic possible deus ex machina d'aquesta obra és un fort moviment obrer que pugui canviar de cap a cap aquest escenari tan lleig.

*Stavros Mavroudeas (<http://econlab.uom.gr/~smavro/>) és professor de Política Econòmica al Departament d'Econòmiques de la Universitat de Macedònia. Ha publicat entre altres "Convergence or Divergence: the Case of Greece"; "Forms of Existence of Abstract Labour and Value-form"; "Regulation Theory: The Road from Creative Marxism to Post-Modern Disintegration"; "Periodising Capitalism: Problems and Method - The Case of the Regulation Approach"; "Overworked Greeks? Working Time Trends in Greece"; "A History of Contemporary Political Economy and Post-Modernism"; i "Grossmann, Kalecki and the Theory of Crisis: A Comment on Trigg"; "Henryk Grossmann's Falling Rate of Profit Theory of Crisis: A Presentation and a Reply to Old and New Critics".

Traducció catalana de La Fàbrica

Anarquia a Grècia

Un turista empenyat

Posar els peus a Grècia i tornar a la Península Ibèrica és com anar d'una revetlla al cementiri. Per molt que ens pesi!

Les darreres maniobres de la dictadura mercantil europea al final han decidit concedir una ajuda d'uns 120.000 milions d'euros per salvar el cul a les elits capitalistes gregues i al corrupte i policíac govern del PASOK. La contrapartida ha seguit un Pla d'Austeritat al fetge de les classes populars i amb un poc de més inri a tots aquests grups que a les democràcies es marginen, migrants i migrades, aturats i aturades, gent del carrer. En resum, sobre el proletariat modern (subjecte històric molt variat dels nostres temps) que allà sembla més conscienciat que a les nostres terres. El fet va desencadenar una Vaga General i una resposta al carrer, on els i les gregues, i segurament alguns migrants i migrades van demostrar de sobres les seves ganes de revolta, això era el 5 de maig.

Els mass media ja s'han encarregat de tractar com un desastre nacional el fet que tres treballadores del Banc Marfin morissin durant la revolta. La veritat és que sobre el desgraciat esdeveniment s'han d'aclarir tres coses. Una és que els treballadors del banc van ser obligats a treballar pel propietari el dia que s'havia declarat vaga general, amb el perill que això comportava. El segon és que aquest propietari no s'havia preocupat ni el més mínim per assegurar la integritat dels seus treballadors, l'edifici no tenia cap tipus de sortida d'emergència, ni mecanismes per lluitar contra un incendi.

El tercer és que aquest projecte de persona, es diu Vgenopoulos, i a banda de ser l'amo del Banc Marfin és un dels magnats més pudents del país i posseeix també la companyia aèria Olympic, comprada en les diferents liberalitzacions que ha fet l'estat. Així com una anècdota, vos explic que durant la visita d'aquest porc a l'escena dels fets, va ser fortament increpat, i una persona li va preguntar en grec -quants iots tens?, i el senyor Vgenopoulos aixecant la mà i estenent tres dits, va fer una mostra de prepotència difícil d'igualar. Queda clar de quin peu calça.

En arribar vaig saber que al "Reino d'Espanya", ja tenim Pla d'austeritat, el cellut d'en Zapatero firmava l'altre dia un retall de la despesa social de 50.000 milions d'euros en tres anys. El nivell de inconsciència general però, encara rossa l'absurd, i la crítica radical és reduïda a alguns guetos, en breu veurem com ens intenten enganyar amb promeses de vagues generals els de cocos i ojete.

És clar que el context grec és un altre, i no es pot traslladar una situació de punta a punta del Mediterrani, per unes simples coincidències

econòmiques. Passejar pels carrers d'Exarjia o anar a una assemblea a les universitats d'Atenes dona compte del pes i l'organització de la xarxa anarquista de la ciutat, que no és ni molt menys ortodoxa, sinó que respon a tots els -istes que li puguem posar. Això sí, no s'amaga sota discussions a la recerca de la puresa, sinó que lluita des del context històric en què es troba i gaudeix de certa transcendència i bona imatge entre la gent més diversa. Òbviament, les protestes no provenen estrictament dels sectors llibertaris. L'1 de maig es va poder veure a Salònica una multitudinària manifestació del PAME (el sindicat del Partit Comunista), tots quadrats i ben quadrats! Els seus dirigents després no dubten a criminalitzar els, pel seu gust, massa autònoms.

Grups trostkistes, intents d'infiltració i recuperació del partit esquerranista Syriza, i dels sindicats oficials GSEE, i ADEDY, acaben de dibuixar el paisatge. Renunciar a l'organització sindical i al parlamentarisme per a conformar la lluita des de l'autonomia i l'aplicació de la crítica a la societat mercantil moderna en la seva totalitat, són condicions per a la consolidació de possibilitats d'una insurrecció general a Grècia. El desencant pel dirigisme dels organismes oficials comunistes i altres opcions parlamentaries és quelcom que de fet ja ha repercutit en el creixement del moviment anarquista. La crisi no només contribueix a l'augment de l'autoritarisme.

A banda de la potència de l'entramat àcrata a Grècia, existeixen diferències importants respecte a la Península Ibèrica. Com ara el pes del funcionari (que aquí tampoc no és tan petit si tenim en compte la incidència de les retallades socials a la família, companys i companyes, etc. De l'individu afectat com a funcionari), molt gran al país de l'Egeu.

Una altra característica que està

escurçant ràpidament les diferències respecte a la península són les tècniques repressives de l'estat. Si bé quan al desembre de 2008 va començar el primer gran incendi creatiu i modern a Grècia les tècniques policiaques eren encara bastant troglodites al país: ús massiu de gasos, porres i intimidació violenta, inclús terrorisme d'estat. Des de llavors, paral·lelament a aquestes se n'han anat desenvolupant, per més inri, unes altres de ben europees: video-vigilància, registres sense ordre i recull d'empremtes dactilars, policia secreta, tècniques d'infiltració variades, unitats especials motoritzades (delta) etc. La col·laboració de la UE amb Grècia té certes parts que no es comenten massa per televisió.

A casa nostra és pot dir que ens van acostumar abans a la tecnologia del control, i l'experiència espanta. Esperem que allà no tinguin el mateix efecte i puguin establir bones estra-

tègies contra elles. De moment, un dels apartats que gaudeix de més vitalitat en les lluites és la solidaritat dels del quart grau amb els segrestats de dins les gàbies de l'estat. Una altra història que fa por a Grècia és la presència d'aquest quart grau als carrers. L'estat de setge a Exarjia, sobretot, és continu; a cada cantonada robocops armats amb gasos i pistoles, cada dues, autobusos reconvertis en grans vehicles blindats.

Què més vos he de dir, després de confessar que jo només hi vaig passar dues setmanes escasses a Grècia, i que la meua condició era miserable aleshores, la d'un simple turista. Compartiré les reflexions que he fet des de llavors per acabar d'omplir això.

S'han de tenir dues coses en compte (bé moltes més no però aquí en dic dues): la primera, és que si hi vas és important conèixer la majoria de gent que puguis allà, perquè són

genials, i molt important és estar al lloco amb la αστυνομία (policia), pregunta sempre què pot passar que no costa res. La segona, que contra l'ordre mercantil, o passa a tot arreu o difícil que sigui possible, penseu que vivim ja en el govern tècnic del món per financers i altra púrria.

Així que reproduir el conflicte als indrets ibèrics seria una bona opció, tot i el panorama desolador que es contempla. Ens lamentem un cop i un altre sobre l'eficiència de la repressió, o sobre la despolitització, fora de les urnes, de la societat en general, o tal i qual. És clar que no sóc cap ingenu, revolucions no passaran de moment a Ibèria. Però de totes formes podem veure el moment històric en què estem, i cap a on podem caminar.

No anem bé si només tenim capacitat per posar denúncies, fer peticions, "consultes democràtiques", sol·licituds o demandes als mateixos polítics que ens roben, ens enganyen, ens creuen estúpids i ens foten discursos, preparats pels seus assessors, en els que tan sols hi diu: vull el teu vot per mantenir-me al poder... La repressió, l'adoctrinament i la recuperació fan el seu efecte, mètodes científics i tecnològics estan al seu servei. Vull dir que no culpo la gent que s'adoptin aquestes dinàmiques.

Fer nostra la pròpia quotidianitat tant en el camp com a la ciutat, és un bon principi, que amb el temps potser fa que s'ajuntin els barris o es multipliquin els masos.

Preparar-se per poder mantenir guerres socials pot ser una altra tasca pendent, hem perdut bons costums des de la transferència del comandament dels franquistes als demòcrates, ens hem oblidat que des dels 60 ens governen els mateixos tecnòcrates, ens hem oblidat que tots són iguals. Seria bo de recuperar els bons costums i adaptar-los als nostres temps. A les revoltes s'apunta qui vol però ningú no agafa el timó.

TREBALL-ECONOMIA

Davant les retallades socials del govern de Zapatero i del Capital ens reafirmem en la necessitat d'una vaga general

Només ens queda un camí: dignitat i lluita

CGT convoca vaga el 8 de juny

Exigeix a CCOO i UGT que no siguin cap reforma laboral

SP Comitè Confederal CGT

CGT va convocar Vaga del sector públic i una jornada de lluita el 8 de Juny després de les mesures adoptades pel govern contra les treballadores i treballadors públics, pensionistes, contra tota la classe treballadora, les classes més populars i la societat en general, sent al mateix temps incapaç d'adoptar cap mesura contra les rendes dels rics, banquers, patronal, especuladors. La Vaga i la Jornada de Lluita de la CGT el 8 de Juny serveixen per a fer visible el desencantament i desafecció de la classe treballadora i la societat en el seu conjunt, cap a uns dirigents polítics -tots- totalment allunyats dels interessos del poble, atents només a acatar els designis del mercat i del capital, causants primigenis de la crisi i la situació laboral i social actual.

Aquesta convocatòria de Vaga i Jornada de Lluita, han de servir a més perquè els "sindicats majoritaris" assumeixin la seva responsabilitat amb els treballadors i resolguin convocar la VAGA GENERAL que la situació actual requereix, deixant així de ser còmplices de les perniciosos polítiques econòmiques, laborals i socials d'un govern perdut, desorientat, que s'ha tret ja la màscara "socialdemòcrata" per a desvetllar el seu rostre i cor neoconservador.

CGT va fer una crida a la participació de tots els treballadors i treballadores en la Vaga i Jornada de Lluita del 8 de Juny, per a donar una resposta clara i contundent al govern, una crida solidària a sortir al carrer en contra de les mesures adoptades pel govern que danyen greument els nostres drets laborals i socials.

Cal recordar i exigir a UGT i CCOO que en la situació actual de precarietat, d'atur, d'exclusió social, de desnonaments, de xenofòbia, de retallades salarials, de retallades en les pensions, en les prestacions socials, de retallades directes que atempten contra els interessos de les classes més populars, han de negar-se a signar cap nova reforma laboral, convocar la Vaga General i cridar a la mobilització social per a recuperar tot el que han robat.

Contra la retallada de drets socials del govern: vaga general

Secretariat Permanent CGT Catalunya

Les mesures aprovades pel Govern Espanyol el 20 de maig suposen una rendició en tota regla davant de les pressions exercides pel gran capital i els especuladors financers. Amb l'excusa de voler retallar el déficit públic, el Govern Espanyol, que ja ha rebut el suport del conseller d'economia de la Generalitat de Catalunya, retallarà un 5% de mitjana el sou dels i les funcionàries i congelarà les pensions (excepte les mínimes i les no contributives). A més a més, durà a terme un seguit de retallades en altres mesures socials, com és la disminució dels ajuts per a cooperació internacional, baixarà les prestacions de dependència i congelarà la retroactivitat dels ajuts, retallarà les inversions públiques i el finançament a ajuntaments i comunitats autònomes i disminuirà la despesa sanitària. En definitiva, comença a aplicar mesures similars a les de Grècia per acontentar els grans inversors.

Aquestes mesures són una etapa més en el procés de carregar en el conjunt de la població, i més específicament als treballadors i treballadores, com la pujada de l'IVA a partir del juliol, la reducció de la despesa pública en un 4% en els pressupostos de 2010 o la no reposició d'una part molt important de les vacants en l'administració pública.

Adicionalment, el Govern Espanyol, la patronal i els sindicats UGT i CCOO continuen negociant una reforma laboral encoberta encaminada a carregar encara més el cost de la crisi capitalista a la classe treballadora. Alguns dels punts que actualment estan acordant són les reduccions de les indemnitzacions per acomiadament, les reduccions de les cotitzacions empresarials a la Seguretat Social, l'eliminació de restriccions a les Empreses de Treball Temporal (ETT) i la creació d'un nou contracte juvenil amb un sou proper o fins i tot inferior al Salari Mínim Interpro-

fessional i amb cotització limitada a la Seguretat Social. Amb l'excusa de la crisi estem assistint a una transferència inèdita de diners procedents dels i les treballadores al capital privat. Les mesures aprovades van adreçades a pal·liar un déficit públic en part general per les aportacions dels anys 2008 i 2009 de milers de milions d'euros de l'Estat als bancs. Paradoxalment aquests mateixos bancs van tenir l'any 2009 uns beneficis propers als 150 mil milions d'euros, apropiats privadament pels

seus propietaris.

La CGT de Catalunya no permetrem que aquests atacs a la classe treballadora continuïn sense resistència. És necessària una mobilització social general per aturar aquest procés de destrucció de drets del conjunt de treballadores i treballadores en favor dels interessos del gran capital.

Fem una crida a tots els sindicats de classe i a les organitzacions polítiques i socials anticapitalistes a treballar conjuntament i sense dilacions per a la realització d'una VAGA GENERAL.

Al carrer que ja és hora

Secretariat Permanent CGT Balears

El govern no s'atreveix a qüestionar el paper dels poderosos, dels banquers i del capital especulatiu (veritable origen de l'actual crisi). S'estima més carregar contra els febles: el 100% de les seves mesures recauen sobre les classes populars: treballadors de la funció pública, pensionistes, persones amb dependència, en atur, etc. I, per extensió, als joves, dones i al conjunt dels treballadors i de la ciutadania.

L'executiu de Zapatero ja havia anunciat un retard de dos anys en l'edat de jubilació. També va enviar als "agents socials" propostes d'abatiment de l'acomiadament, major poder a les ETTs, institucionalització de la

figura del becari, i bonificacions als empresaris, en la línia de la fracassada reforma laboral de 2006. Per acabar d'arrodonir el cercle, PP i PSOE pacten la privatització de les caixes d'estalvi.

Mentrestant, els dirigents dels sindicats CC.OO. i UGT limiten la protesta només als funcionaris, neguen la mobilització general i preparen, entre bambolines, la reforma laboral que proposa el Govern, amb la patronal CEPYME i la CEOE de Díaz Ferrán.

Davant tot això, la resposta dels treballadors, del món sindical i del conjunt de la societat no s'ha de fer esperar, no podem romandre més de braços creuats. És per això que la CGT convida, a tots i a totes i per a donar la primera passa cap a la mobilització general, a sortir al carrer el

proper dia 25 de maig, entre d'altres, amb aquest objectius:

1.- La defensa de la plena ocupació, la permanència, la qualitat, la creativitat i les condicions dignes dels llocs de treball, sense discriminacions de sexe, edat o lloc de naixença.

2.- La capacitat adquisitiva dels i les treballadores. No als retalls salarials a la Funció Pública ni en l'empresa privada. Renda i atenció social per a tots i totes.

3.- Defensa del caràcter públic i de qualitat dels serveis essencials de la societat: sanitat, educació, transport, seguretat, assistència social, aigua, energia, mitjans de comunicació, gestió del patrimoni natural i històric, etc.

4.- Un sistema financer de caràcter públic, a favor de l'economia productiva i el foment del treball, i contra

el monopoli privat de l'especulació financera. Una sistema de pressió fiscal per a les rendes altes, per al repartiment de la riquesa. Eliminació del frau i dels paradisos fiscals.

5.- Una societat autènticament democràtica, on tinguin plena vigència l'exercici dels drets i llibertats personals i col·lectives. Pels drets democràtics del nostre poble i la resta de pobles del món.

6.- No més reformes laborals. Ans al contrari, cap a la mobilització i vaga general, com a instrument per començar a canviar les coses, en favor dels interessos col·lectius.

Treballadors, treballadores, amb feina o aturats, de la funció pública o d'empreses privades, joves, dones, pensionistes, universitaris, estudiants, demòcrates... contra el capital i la seva crisi és l'hora de la mobilització.

Les mesures de Zapatero ens acosten més a Grècia

FETAP-CGT

La Federació Estatal de Treballadors/es de l'Administració Pública de CGT manifestem que el primer que queda clar en les mesures que va presentar Zapatero en el Congrés, i que el Govern va aprovar el 20 de maig, és qui guanya i qui perd amb aquesta decisió.

Novament el govern cedeix a les pretensions del poder econòmic: Guanya la Banca. Culpable fonamental del succeït: és l'única que realment està sortint a flotació amb la seva crisi, i contra la qual no s'ha pres cap mesura de control. Guanyen les grans multinacionals, els especuladors i els mercats. Guanyen el govern, la UE i els organismes internacionals, que d'una banda afavoreixen als seus dòcils companys de viatge, els sindicats oficials, i per un altre segueixen el dictat de les grans corporacions.

Però la gran majoria de les persones treballadores, entre elles qui treballen en l'administració pública, perden. Cal tornar a reiterar-lo, ser treballadors i treballadores del sector públic, tenir una ocupació estable i amb drets no ha de ser sinònim de delictes ni de sou miserable.

En l'època de les "vaques grosses", els salaris dels empleats i empleades públics ja estaven per sota d'IPC, amb una pèrdua de poder adquisitiu d'un 30% en els últims 20 anys.

Ara, el govern del PSOE ha decidit rebaixar-los un 5% el salari aquest any i congelar-se'l l'any que ve. La FETAP-CGT li diu al govern que si vol estalviar, pot amortitzar assessors de les administracions públiques, que suposen entre el 1 i el 2% del total de la plantilla i representen al voltant del 8% del total de la despesa del personal públic. També el govern pot fer desaparèixer les empreses públiques

i fundacions creades per a beneficis dels seus afins i que escapen a qualsevol control. A les empleades i empleats públics, no ens queda altra alternativa, o recuperem l'estima social, de classe, el valor i la il·lusió pel col·lectiu, la democràcia real, o sucumbirem davant la dictadura de l'oligarquia econòmica i els poders polítics, que no volen mes sector públic que el mínim per a defensar única i exclusivament els

seus interessos, "socialització de pèrdues i privatització dels guanys". Hem de moure'ns ja. A qui sofreixen la precarietat, l'atur, la reducció en el valor de les seves pensions, convenis a la baixa, empleades i empleats públics, i a la ciutadania en general afectada per aquestes injustes mesures, els hem de cridar a manifestar-se, a defensar-se, per a dir NO a l'intolerable atac que ha realitzat el govern.

Detall de la retallada de salaris de les empleades públiques

Federació d'Administració Pública CGT

La retallada salarial per als funcionaris, aprovada el 20 de maig pel consell de Ministres oscil·larà entre el 0,56% i el 7% depenent del grup i nivell, i s'aplicarà tant al salari base com a l'antiguitat a partir de la nòmina de juny pròxim. La mesura no té caràcter retroactiu, pel que la paga extraordinària de juny no es veurà afectada. De la retallada total que es portarà a terme en 2010, el 30% es restarà de la paga extra de desembre, mentre que el 70% restant es repartirà entre les set nòmines que es cobraran entre juny i desembre. La rebaixa salarial arribarà al 8% en el cas dels directors generals, al 9% en el dels sotssecretaris i al 10% per als secretaris d'Estat, mentre que els ministres, els vicepresidents i el president del Govern es rebaixaran el seu salari el 15%. La retallada mínima, del 0,56%, serà per als treballadors del grup E, del 2,75% per al C2, del 4,5% per al C1,

del 5,75% per a l'A2 i del 7% per a l'A1. En l'Administració General de l'Estat tant els complements específics com el de destinació es reduiran

en un 5%, menys en el cas del grup E, per al qual baixarà només el 1%. Per al personal laboral de les administracions públiques s'ha previst una baixada mitja del 5%, però haurà de negociar-se la seva progressivitat per

als diferents nivells salarials, atès que aquests empleats tenen els seus propis convenis col·lectius. En cas que no s'aconsegueixi acordar una reducció

progressiva, al personal laboral se li aplicarà de manera general una baixada del 5%. Pel que fa a l'Empreses Públiques (RENFE, Adif, Correos, Aena, etc.), la retallada només serà aplicable als

carreers directius, no especificant quin serà la seva quantia. En els empleats de comunitats autònomes i ajuntaments, es baixarà el 2% el salari base, mentre que l'altre 3% s'aplicarà a les retribucions complementàries. L'estalvi que els ajuntaments aconseguixin amb la reducció de les despeses de personal s'utilitzarà per a reduir l'endeutament i finançar noves inversions. L'estalvi per a l'Administració General de l'Estat serà de 535 milions d'euros en 2010 i 1.035 milions en 2011, mentre que per a les administracions territorials serà de 1.765 milions aquest any i 3.465 milions el pròxim. La següent taula reflecteix la retallada que s'aplicarà als salaris base dels diferents grups de funcionaris de l'Estat. Sense incloure personal laboral ni tenir en compte els complements específics i de destinació.

GRUPS / SOU BASE/ RETALLADA
A1 / 1.161,30 / 7,00%
A2 / 985,59 / 5,75%
C1 / 734,71 / 4,50%
C2 / 600,75 / 2,75%
E / 548,47 / 0,56%

Resum de les mesures aprovades

Redacció

Suspensió de la revaloració de les pensions en 2011, excepte les prestacions més baixes: les no contributives, les contributives que reben complements de mínims i les de l'antic règim SOBI no concorrens amb altres.

Suspensió del règim transitori de la jubilació parcial, per a accedir a la jubilació parcial caldrà tenir un mínim de 61 anys, haver cotitzat un mínim de trenta anys i haver treballat un mínim de sis anys en l'última empresa.

Des de la nòmina del mes de juny reducció d'un 5 per 100 de mitjana dels salaris públics. L'escala arribarà al 7 per 100 en funció del nivell d'ingressos del grup professional, afectarà al personal de totes les Administracions Públiques i s'aplicarà tant sobre les retribucions bàsiques, com sobre les complementàries. Els alts càrrecs veuran reduïts els seus salaris entre un 8 per 100 i un 15 per 100.

Eliminació de la retroactivitat en prestacions per dependència, es fixa un temps màxim de sis mesos per a la resolució de les sol·licituds sobre el reconeixement de la situació de dependència i la prestació a rebre. Ja que eliminarà el compte per pagaments derivats de l'aplicació del principi de retroactivitat quan aquest reconeixement es retardava.

Eliminació del "xec-bebé" a partir del 1 de gener de 2011, la deducció de 2.500 euros per naixement i adopció en l'IRPF, també coneguda com "xec-bebé", així com la prestació econòmica de pagament únic de la Seguretat Social per naixement i adopció que es va establir simultàniament.

Segons el Govern del PSOE són tres els factors essencials que contribuiran a l'ajustament del "dèficit": la retirada de les mesures transitòries, la menor despesa per prestacions per atur, com a conseqüència d'un escenari de progressiva recuperació econòmica, i, finalment, les mesures d'ajustament que el Govern aplicarà en els pròxims tres exercicis.

- Congelació de les retribucions del personal al servei del sector públic estatal durant 2011, després de la rebaixa del 5 per 100 prevista per a 2010.
- Aplicació de la taxa de reposició del 10 per 100 en les ofertes d'ocupació pública durant 2011, 2012 i 2013.
- Reducció en un 15 per 100, en termes nominals, en les despeses en béns corrents i serveis
- Aplicació d'acords de no disponibilitat a la inversions d'infraestructures en 2010 i 2011, i ajustament a les necessitats de consolidació en els dos exercicis següents. Reducció en un 25 per 100 de la resta d'inversions en el període 2011-2013.
- Reducció en cinc-cents milions de l'Ajuda Oficial al Desenvolupament en 2011, addicionals als tres-cents milions retallats en 2010.
- Retallada de la despesa farmacèutica.

L'ALTRA REALITAT

No hi ha pitjor cec que el que no vol veure

Pepe Berlanga

Em sento gratament satisfet amb que la meva modesta columna hagi donat ocasió al company Martin per a publicar, en la nostra no sempre benivolguda i suficientment valorada publicació mensual “Catalunya”, una reprobació al que en ella descobria. Evidentment l’espai que dispo per a respondre a les seves manifestacions és menor, però no puc romandre callat davant les consideracions que refereix i que tergingersen la realitat i el fons dels continguts d’aquesta columna.

D’entrada, hauria de considerar-se que va ser concebuda amb anterioritat a la celebració del nostre Congrés a Lleida i, com s’exposava, davant certes actituds contràries a la nostra tradició anarcosindicalista i contradictòries amb la pràctica participativa del nostre sindicat.

Per si això no fos suficient, els tarannàs mantinguts durant l’esmentat congrés confirmen encara més el relatat, així com la urgent necessitat d’eradicar els comportaments que denunciava.

Mai la nostra organització va ser monolítica, no obstant això, comportaments típics de corrents totalitaris no hi han tingut cabuda. Cal recordar com, des de dies previs, els comissaris polítics van fer acte de presència, notòriament durant el desenvolupament congressual, frenant la possibilitat d’arribar a acords que satisfessin a amplíssimes capes de la nostra afiliació. Va ser una demostració palpable de falta de projecte i de persones per a gestionar-lo.

La meva columna no assenyalava exclusivament a ningú, encara que se centrava en un estereotip concret, més aviat anava contra aquelles actituds que neguen la realitat i que defensen pràctiques enfrontades a la quotidianitat que després exerciten, mereixent per això el qualificatiu de negligents. Que la columna no us agradés entra en la lògica, ara bé, la resposta ofèn la nostra intel·ligència i és tan superficial que ragui el ridícul més absolut.

Per molt que apuntis el contrari, no és possible reescriure el viscut a Lleida, massa testimonis. Qui sempre hem defensat l’anarcosindicalisme com senyal d’identitat hem hagut d’escoltar escomeses de persones que fins a no fa massa temps es trobaven enfrontades a la nostra ideologia.

Per tot això, company no es tracta de cap “escalfament”, a hores d’ara no admeto lliçons de ningú, són massa anys donant-ho tot per la CGT, amb major o menor implicació, el trist és que hi ha qui s’obstinen en no voler veure el que succeeix al seu voltant, ja sigui per por, perquè no els agrada o, i això seria més perillós, perquè es creuen les seves pròpies mentides.

El 16 de maig a Madrid, un èxit de mobilització

Secretaria Comunicació CGT Catalunya

El diumenge 16 de maig la CGT va prendre els carrers de Madrid, en contra de l’Europa del capital i les seves crisis, com apunt final a les Marxes contra la Crisi, esdevenint un èxit en tots els sentits. Milers de persones van participar a la manifestació organitzada per la cimera dels Pobles-Enllaçant Alternatives, en la qual va confluïr la CGT, constituint la meitat de la manifestació.

El 16 de maig es va aixecar vermell i negre a Madrid. Al voltant de quatre mil confederals anaven arribant de tots els punts de la península, agrupant-se en les quatre columnes de les Marxes contra la Crisi, que van recórrer els carrers fins a confluïr sincronitzats en la plaça d’Atocha en una escena emotiva i de fraternitat confederal. Al llarg dels quatre recorreguts es va repartir informació a la ciutadania sobre els motius de perquè estàvem en el carrer.

La columna catalana i aragonesa es va veure obligada a avançar pels

cèntrics carrers de Madrid, ocupant només el carril bus, en un nou acte d’irresponsabilitat, posant en perill als manifestants, que ni tan sols tenien espai per desplegar les pancartes. La marxa que va transcórrer des de Las Ventas fins a Atocha, passant per la porta d’Alcalà i Neptuno, en un ambient reivindicatiu, va sumat més de 300 confederals. Des de Catalunya es van desplaçar a Madrid en cinc autobusos. En els dies previs s’havien realitzat accions en diferents ciutats de Catalunya per calentar motors per al dia 16: Viladecans, L’Hospitalet, Girona, Tarragona, Reus, El Vendrell, Vilanova, Lleida, Barcelona, Gavà, Sabadell...

L’arribada a Atocha de totes les marxes de la CGT va ser força emotiva, i sorprenent per a més d’una perso-

na. Després del discurs de benvinguda d’un membre del secretariat permanent de la CGT de Madrid-Castella-la Manxa, i les intervencions de representants de les diverses Confederacions territorials i dels convidats de les organitzacions internacionals, va finalitzar l’acte amb la intervenció del secretari general de la CGT que va fer una

crida a l’esforç de totes i tots perquè aquesta mobilització sigui solament l’inici d’una sèrie d’accions que desemboqui en una més que necessària vaga general.

Després d’un breu refrigeri, es va marxar en manifestació fins al punt de la sortida de la mobilització organitzada per la cimera dels Pobles-Enllaçant Alternatives. Si bé aquesta en principi era una mobilització en contra dels objectius de la cimera Unió Europea-Llatinoamèrica i Carib i de la nefasta presidència europea del govern espanyol, es va transformat en una clamorosa protesta per les últimes mesures adoptades per José Luis Zapatero sobre la base del dictat del gran Capital, Estats Units i els països de ‘primeira’ europeus.

Al llarg de la manifestació, a la que van participar més de 10.000 persones, es van cridar decidides proclames a favor de la vaga general, en resposta a les contínues agressions que el govern al servei del capital fa contra els interessos de la classe treballadora i de la ciutadania en general, i en contra de l’immobilisme i la falta de contestació social, sindical i política que provoca l’actual deteriorament de la situació de la classe treballadora i de la ciutadania en general.

Fa falta ja una Vaga General

Sindicat Federal Ferroviari de la CGT

Els ferroviaris i ferroviàries, com la majoria de la classe treballadora, estem sent víctimes d’una casta de gent sense escrúpols que estan portant a terme un atacament social de grans proporcions, després de generar una greu crisi en el propi sistema del que ells mouen els fils.

Pretenen ara que els seus excessos, especulacions, negligències i irresponsabilitats les paguem nosaltres, els que ja érem víctimes en la seva època d’abundància sense control.

El Govern, sotmès als interessos dels grans financers, els bancs, les multinacionals i els instruments dels quals aquests s’han dotat, Banc Mundial, Fons Monetari, etc., pretenen mantenir els seus beneficis a costa d’esclavitzar més encara a les classes treballadores, robar-los als pensionistes, escatimar prestacions als aturats, privatitzar els serveis públics (sanitat, ensenyament, transports, ...).

L’aliança d’UGT i CCOO amb aquest Govern ha impedit fins a ara que es produeixi la resposta global que es mereixen davant aquest estat de coses, gairebé 5.000.000 de des-

ocupats a l’Estat espanyol, 300.000 llars sense cap ingrés, més de 300.000 desnonaments, expedients de regulació d’ocupació, tancaments d’empreses, etc.

Ara el Govern agredeix directament als treballadors del Sector Públic, imposant unes retallades salarials indiscriminades com si fossin els causants de la crisi.

En lloc d’aprofitar aquesta situació per a convocar una Vaga General, que és el que procediria, UGT i CCOO volen limitar la resposta a una aturada en la Funció Pública, el que ens sembla absolutament injust i indignant.

CGT ja s’ha dirigit a ells per a sol·licitar-los que transformin la mobilització que han anunciat per al dia 8 de juny, en una Vaga General per a tots i totes els que som víctimes d’aquesta situació i que constituïm la majoria social. Si decideixen que no, hauríem d’intentar accentuar les lluites que poguem sense ells, doncs tots estem sent agredits: Correos, RENFE, ADIF, AENA, Radiotelevisió, etc..., a tots ens tenen preparat un futur sense garanties.

Hem d’impedir-ho amb la unitat i la lluita de totes les persones treballadores. La crisi l’han de pagar els banquers i els polítics.

Enfront de les mesures del Govern, repartim el treball i la riquesa

Federació d'Ensenyament de la CGT

CGT està convençuda que és necessari fer un esforç col·lectiu per a superar la tràgica situació que viuen milions de famílies en aquest país i no dóna cap credibilitat al govern d'Espanya que des de mitjans de 2008 ha desoït les insistent demandes d'actuació en la producció per a salvaguardar els drets dels ciutadans, amenaçats per la cobdícia de qui gestionen el sistema financer. No podem acceptar que sense que s'alterin en profunditat els mecanismes financers i borsaris que han generat l'enorme estafa que patim, es demanin sacrificis a la ciutadania, al temps que rebutja que es demanin sacrificis al poble mentre les grans fortunes, les grans empreses amb multimilionaris beneficis i la banca, segueixen acumulant plusvàlues obtingudes amb el treball de totes les persones.

CGT no pot ignorar que les polítiques portades a terme s'han conduït de manera malversadora, mirant més els seus interessos electorals que les reals necessitats de la població.

Els funcionaris com servidors públics estem més que conscienciats de la necessitat de donar suport una transformació política que permeti acabar amb el malversament, l'amiguisme, l'enxufisme, l'electoralisme. Mentre segueixin els mateixos aquesta crisi no té remei, perquè ells han demostrat que són part del problema i no una solució.

Han estat embaladits anys impor-

tants per a prevenir els efectes més durs de la crisi en les seves vendetes polítiques, airejant les vergonyes uns dels altres, mirant la palla en l'ull aliè i no adonant-se de l'enorme biga que s'ha instal·lat en els seus dos ulls. Perquè està cecs de poder i en la seva ceguesa ens arrossegueu a l'abisme, això sí oferint salvavides de diners públics al sistema bancari.

CGT reivindica una solidaritat sense fisures, des de la casa Reial fins a l'últim càrrec polític que no han de cobrar cap quantitat que superi el sou del grup A de la funció pública. Aquells que diuen tenir vocació de "servei" han d'ajustar-se al que hi ha. Els executius de les empreses públiques han igualment

de donar exemple d'aquesta forma, deixant de percebre sous milionaris i cobrant les corresponents dietes per assistència a consells d'administració.

Les Borses han de tancar la seva activitat fins a tant l'economia real pugui reconduir el desastre produït per l'especulació i la fantasia de diners virtuals.

Quan això es produeixi no tindrem objecció algun a aportar a la cistella comuna part del nostre salari, part del nostre esforç i ser solidaris amb les persones més necessitades, desocupades o amb ocupacions en precari.

Perquè la gent jove tingui garanties d'ocupacions dignes i salaris justos. Perquè s'atenguin dignament

les necessitats de la gent gran, l'educació i la sanitat.

Exigim el repartiment del treball i de la riquesa. Per això és indispensable que tant les pensions com l'edat de jubilació es redueixi, permetent amb això la incorporació de milions de persones joves que tenen dret al present i al seu futur.

Per tot això CGT hem realitzat una convocatòria de vaga el dia 8 de Juny per a totes les persones que treballem per a les administracions públiques (sectors de Sanitat, Ensenyament i Administració Pública), i Jornada de Lluita en tots els sectors, contra l'agressió del govern a tota la ciutadania i a les persones que treballem en les Administracions i Serveis Públics.

QUI PAGA MANA

Atrapat

Vicent Martínez

Molts cops ens deixem endur per teories o paraules que la majoria de la societat no entén: neoliberalisme, privatització, precarització, etc. I dic que no entenen perquè fan referència a conceptes abstractes. No donem a entendre, com passa en realitat, les afectacions a nivell personal que tenen: les afectacions en la nostra vida quotidiana.

La privatització dels serveis públics o de, l'estat del benestar, afecta a la qualitat de vida de les persones. Els criteris de gestió empresarial afecten a l'explotació, a les hores que fan, als salaris, a la competència, a l'estrés, al no tenir temps personal i al no poder desenvolupar totes les potencialitats de la vida de cada persona per realitzar-se (i no em refereixo només a la feina, no crec que ens "realitzem" a la feina precisament, com ens venen).

Jo mateix seria un exemple d'èxit professional. Treballa del que vaig estudiar, tinc feina (que amb tants aturats sembla sort) i no tinc un mal salari. Però hi ha allò que es diu morir d'èxit, d'èxit en un sistema que t'obliga a estar pendent dels dissenys d'altres. De la voluntat d'una minoria dirigent (empresarial o política, tot i que la política almenys passa per les eleccions) que ens considera números... I tot això que sembla tan abstracte, és ben real.

L'explotació que pateixo, no em deixa temps per lluitar contra ella. Ni per desenvolupar una vida personal pròpia tant com la única vida que tenim hauria de ser possible. He tingut estrès crònic, he hagut d'assistir a un psicòleg, comprar medicines (naturals) i realitzar exercicis de relaxació. Una societat que et genera un estrès crònic innecessari el qual, per curar-lo necessites emprar més del poc temps que tens. La vida en el sistema capitalista i malgrat les conquestes sindicals (ara en qüestió), jornada de 8 hores i jubilació als 65 anys, no et permet desenvolupar-te. L'èxit al sistema capitalista, és un fracàs. No hi ets a casa, amb els amics, amb la família, amb la parella o els amants... fins les 7 i tens un escàs cap de setmana i unes limitades vacances per intentar oblidar-te de tot el temps que has perdut treballant per objectius absurds i per caps egocèntrics i explotadors.

Un èxit limitat pel cost de la vida. Un salari que no està mal no dona per gaire, i si vols més, per poder arribar tranquil a final de mes, pots però has de donar per suposat que faràs hores extra només per cobrar per sobre de la mitjana: una mitjana molt baixa. Renunciar a la vida personal. Pots tenir casa i seguretat amb ella a partir d'empenyar-te als bancs per tota la vida.

Atrapat en un èxit limitat, que genera estrès, explotació, infelicitat i frustracions. Un èxit... del qual es pot caure fàcilment. Atrapat en una vida que ni es teua ni controles i de la qual no saps com sortir.

Tristos tòpics

Ermengol Gassiot, Secretari d'Acció Social CGT Catalunya

Fa pocs dies un afiliat al sindicat es queixava de que els i les treballadores immigrants tenen poca consciència de classe i trenquen les lluites laborals a la seva empresa. Avui, l'Horacio Madriz, del Frente Nacional de Lucha (FNL) de Guatemala, ens ha fet una visita a la CGT. Ens ha vingut a parlar de la lluita que organitzacions sindicals i populars d'aquest país porten a favor de la nacionalització de la producció i distribució de l'electricitat a través de la creació d'empreses municipals controlades pels/les pobladores de cada lloc. És una lluita que ataca directament a Unión Fenosa, una empresa espanyola, recentment adquirida per

Gas Natural, que és la propietària de l'electricitat de Guatemala i també de Nicaragua. De fet, jo la coneixia de Nicaragua. Allà vaig poder veure com aquesta empresa havia descapitalitzat el servei de distribució d'energia, que abans era públic, i el govern de dretes de torn va privatitzar els anys noranta. Les apagades freqüents i les constants pujades i baixades de tensió conviuen a Nicaragua amb unes factures abusives que moltes famílies de classes populars no podien pagar. I davant dels impagaments la resposta, fa uns anys, era tallar la llum a aquestes famílies i perseguir les punxades de la xarxa elèctrica.

L'Horacio ens ha explicat que a Guatemala prop de 120.000 famílies s'han anat declarant en el darrer any en vaga de pagament del rebut

de la llum. No paguen uns preus que són abusius per les seves rentes per un servei que, defensen, ha de ser públic i adreçat a les necessitats de la població i no a fer negoci.

I, en paral·lel, fan manifestacions o talls de carretera, com avui que n'han fet a disset punts diferents del país. L'Horacio també ens ha dit que des de l'octubre 8 membres del FNL que participaven en aquestes protestes han estat assassinats, 7 entre gener i març d'aquest any. Molts d'ells van rebre 32 impactes de bala, com si 32 volgués ser la xifra del terror. Òbviament el govern de Guatemala no ha obert cap tipus d'investigació i els esquadrans de la mort actuen impunement en contra dels i les militants sindicals i populars.

Mentre m'explicava tot això, en

tornava al cap la conversa amb el company del sindicat. M'hauria agradat que ell també hagués estat a la reunió. Que hagués sentit de primera mà el que l'Horacio ens ha vingut a explicar. I que també hagués sentit quan l'Horacio ens ofería la solidaritat dels i les treballadores guatemalteques, que es concretarà amb comunicats de suport a les nostres vagues d'aquest mes de juny, i potser també en alguna acció.

Vull pensar que aquest afiliat hauria sortit de la reunió sense els plantejaments racistes amb que hi hauria entrat i una mica més convençut de l'internacionalisme de les nostres lluites, també quan defensem a casa nostra els drets socials. I sentint-se una mica més proper als seus companys treballadors immigrants a la seva empresa.

Les retallades socials de Zapatero: perquè la crisi l'han de pagar els de sempre?

Joan M. Rosich
CGT Baix Camp

No feia gaires dies que el govern espanyol apuntava signes de recuperació i de superació de la part més dolenta de la crisi econòmica en que estem immersos. Però el 12 de maig, per a sorpresa de molts, el president Zapatero ens anunciava tot un seguit de retallades socials per a poder fer front a la crisi, assenyalant a més que les coses encara poden anar pitjor. Els EEUU i la Unió Europea, els veritables amos del planeta l'hi havien donat un toc d'atenció i unes directrius clares: calia reduir el dèficit públic espanyol. I la socialdemocràcia, com en tantes altres ocasions, obediènt, corre a fer la feina bruta i carrega les conseqüències en els principals afectats per la crisi i no en els veritables responsables.

Les mesures adoptades pel Govern espanyol per a reduir el dèficit públic de forma dràstica atempten contra les empleades i empleats públics, pensionistes i un conjunt de prestacions i drets socials que desapareixeran per decret llei, al més pur estil autoritari i sense cap respecte pel funcionament democràtic, i suposen un atac frontal i definitiu contra els drets laborals i socials de tota la població. De nou es demanen sacrificis al poble mentre les grans fortunes, les grans empreses amb multimilionaris beneficis i la banca, segueixen acumulant plusvàlues obtingudes amb el treball de totes les persones.

Aquestes mesures unides a les xifres alarmants d'atur, a la reducció de despesa social, a la reforma de les pen-

sions, a la reforma laboral, als milers de milions d'euros públics lliurats a la banca, a la falta de futur per a milions de persones que estan pagant

que no està per la feina, convoquen una vaga només de funcionaris, amenacen vagament amb una futura vaga general al mateix temps que diuen

sortint a flotació amb la seva crisi, i contra la qual no s'ha pres cap mesura de control.

Guanyen les grans multinacionals,

treballadores, entre elles qui treballen en l'administració pública, perden. Cal reiterar-ho, ser treballadors i treballadores del sector públic, tenir

una ocupació estable i amb drets no ha de ser sinònim de delictes ni de sou miserable.

És tota la població qui està afectada per la crisi i les seves conseqüències. És tota la societat, les persones en atur, treballadors en actiu, empleats públics, pensionistes, joventut... tota la població en el seu conjunt qui estem sofrint aquest atac brutal als nostres drets i conquestes socials de les últimes dècades i ha de ser tota la societat unida qui ha de donar la resposta contundent de Vaga General que la situació es mereix.

No resulta comprensible ni convenient per a la pròpia unitat de totes i tots els treballadors i difícilment explicable davant l'opinió pública, una mobilització només del sector públic quan el 20% de la població està en atur i la precarietat laboral i social són alarmants. No ens queda altra alternativa, o recuperem l'estima social, de classe, el valor i la il·lusió pel col·lectiu, la democràcia real, o sucumbirem davant la dictadura de l'oligarquia econòmica i els poders polítics. Ja n'hi ha prou de socialitzar les pèrdues i privatitzar els beneficis.

de forma directa la crisi que no han causat, provoquen la necessitat urgent d'una mobilització general de tota la societat. Els sindicalisme més combatiu i els moviments socials ja fa temps que reclamen la necessitat d'una vaga general, però el sindicalisme "oficial" i institucional sembla

que no és el moment de fer vagues generals, viuen instal·lats en el sistema i no poden mossegar la ma que els dona de menjar.

Un cop més el govern cedeix a les pretensions del poder econòmic: Guanya la Banca. Culpable fonamental del succeït: és l'única que realment està

els especuladors i els mercats. Guanyen el govern, la UE i els organismes internacionals, que d'una banda afavoreixen als seus dòcils companys de viatge, els sindicats oficials, i per un altre segueixen el dictat de les grans corporacions.

Però la gran majoria de les persones

cial són alarmants. No ens queda altra alternativa, o recuperem l'estima social, de classe, el valor i la il·lusió pel col·lectiu, la democràcia real, o sucumbirem davant la dictadura de l'oligarquia econòmica i els poders polítics. Ja n'hi ha prou de socialitzar les pèrdues i privatitzar els beneficis.

De l'il·lusió a la caiguda. Els costos ecològics del "desarrollismo" espanyol

Oscar Carpintero
Ecologistas en Acción

Ara sembla que tots ho veien venir. Que era un resultat cantat. Per desgràcia, no va ser sempre així. Nombrosos economistes crítics hem assenyalat durant els últims anys —sense èxit— les esquerdes previsibles d'un model econòmic condemnat al fracàs: els costos socials del qual afloren ara amb força. Menys atenció han rebut, no obstant això, els costos ecològics ocults associats a aquesta estratègia de "desenvolupament" clarament insostenible.

Insostenible tant pel costat del consum de recursos com per la generació de residus, doncs seguim basant la nostra forma de produir i consumir en un 80% de recursos no renova-

bles. Amb la peculiaritat que, del total de recursos naturals utilitzats i valorats, el 50% han estat productes de pedrera destinats a alimentar els successius boom immobiliaris i d'infraestructures.

Si tenim en compte que en el moment àlgid del recent boom immobiliar es van iniciar 900.000 habitatges i que cada metre quadrat d'un habitatge exigeix de mitjana una tona d'energia i materials, la dimensió del malversament sembla obvia.

Un absurd ecològic i econòmic tant més cridaner quant que gairebé dos terços del construït no ha estat justificat per la demanda de primera residència, sinó que ha anat a parar a habitatges desocupats a l'espera de revaloració i posterior venda per a materialitzar la inversió, o a habitatges secundaris amb utilitzacions

mitjanes de 22 dies a l'any. Poc importa que per a això hàgim batut el record europeu en producció de ciment (60 milions de tones) i de formigó armat (185 milions de tones), o el que és el mateix, que hàgim produït quantitats que donarien de sobres per a pavimentar tot el territori nacional a raó de més d'una tona de ciment per hectàrea o gairebé quatre de formigó.

Aquesta insostenibilitat interior augmenta amb la insostenibilitat exterior plasmada en el doble dèficit físic i territorial contret amb la resta del món. La creixent dependència respecte de substàncies estratègiques (combustibles fòssils i minerals) explica que, per cada tona que surt del nostre país en forma d'exportacions entrin com importacions tres tones més.

Un dèficit comercial físic que, per a sorpresa de molts, no ho tenim contret amb el nostre principal soci comercial (la UE), sinó amb els països empobrits d'Àfrica (gas d'Algèria, petroli de Nigèria, etc.) i Amèrica Llatina. Ara bé, a aquest dèficit comercial físic se suma un creixent dèficit ecològic-territorial equivalent a més de tres vegades la nostra pròpia superfície productiva, resultat d'una petjada ecològica (l'espai que cadascun ocupem per a satisfer el nostre model de consum i absorbir els residus en forma de diòxid de carboni) de més de 5 hectàrees/habitant, molt superior a la superfície ecològicament productiva per capita espanyola (1,4 ha/hab). Ja només per a absorbir les nostres emissions de CO2 necessitaríem una superfície forestal equivalent a tres països com

el nostre. Una cosa que, òbviament, no tenim.

No és ja només un problema que el món no pugui suportar la generalització del model de producció i consum nord-americà.

Tampoc és viable ja estendre al conjunt mundial el comportament econòmic- ecològic d'un país com Espanya, doncs òbviament no tots els països poden ser alhora deficitaris en termes físics, territorials i financers. D'algun territori han de sortir els recursos per a abastir i finançar a la resta.

Encara que, és clar, abans que avançar en una reconversió econòmica-ecològica i social d'arrel, sembla que es prefereixen invocar els conjurs tecnològics de moda (I+D) amb els quals intentar donar, una vegada més, gat per llebre.

En defensa de la sanitat pública

Antonio Mancebo
Secretari d'Organització
Federació Sanitat CGT
Catalunya

Des del moment en que es van transferir les competències en matèria de sanitat a les CC. AA. el procés de privatització de la Sanitat Pública ha estat imparable. Per entendre cap a on va aquest procés només cal veure el que ha succeït al ICS: un deteriorament planificat dels serveis per manca d'inversions (Banc de Sang, Ressonància Magnètica, Cuina, Manteniment, Bugaderia, Aparcament...) per així poder justificar la seva privatització i no aixecar protestes per part dels usuaris. Aquestes mesures són senyals inequívokes de la voluntat política, amb independència del seu signe, per acabar amb la salut com un dret bàsic dels ciutadans.

A Catalunya, fins i tot abans de l'aprovació de la Llei bàsica 15/97 de "Noves formes de gestió" (recolzada per CIU, PP i PSOE i amb la complicitat dels sindicats majoritaris), CIU va ser pionera en la introducció de diferents formules de gestió privada amb ànim de lucre en els centres públics (Consortis, Fundacions, Societats Estatals, etc.) com per exemple el Consorci de Terrassa, el Consorci Cap de la Torrassa...

El govern del tripartit, lluny de paraitzar la privatització, ha seguit aprofundint en aquest camí mitjançant l'aprovació en el 2007 de la llei que ha permès reconvertir l'ICS en Em-

presa Pública de gestió privada.

Ara, i amb l'excusa de la crisi econòmica, el PSC està plantejant obertament l'aplicació de mesures totalment neoliberals, com establir el copagament en la sanitat mentre difon les "bondats" de la "col·laboració público-privada" per a la construcció i explotació d'infraestructures públiques.

Així, ens trobem davant la confluència de polítiques executades per partits en teoria de diferents signes. Mentre a Madrid i a València és el PP el que executa privatitzacions salvatges que han deteriorat greument les seves xarxes sanitàries públiques, l'esquerra institucional catalana aplica el mateix model FPI al nou hospital de Sant Joan Despí: ha cedit la seva explotació durant 30 anys a La Caixa i a les empreses del Grup Sumarroca per la seva inversió. L'evidència internacional i la mateixa OMS reconeixen aquest model com una bomba financera de rellotgeria per als sistemes públics, a més de presentar pitjors indicadors de qualitat.

És evident que aquestes mesures legislatives han permès aquest procés de descapitalització i deteriorament deliberat de la Sanitat Pública: l'existència de llistes d'espera per a patologies greus, com les de cor i els endarreriments en la diagnòsi de malalties tan greus com el càncer, així com la permanent saturació de les urgències i la demora en mesos per a qualsevol prova són un reflex d'aquest deteriorament assistencial, planificat i amb l'objectiu concret

de traslladar els milers de milions d'euros que dediquem a la sanitat pública cap a les butxaques dels inversors privats que han posat els seus ulls en sectors com la sanitat davant de l'enfonsament dels beneficis en els sectors més especulatius.

Aquesta estratègia d'abandonament i desprestigi ha estat orquestrada pels diferents governs en connivència amb els grups de pressió econòmica amb interessos en el sector, i per això no han dubtat en fer servir els seus mitjans de desinformació per bombardejar a la població amb els fals concepte que el privat funciona millor i que la solució als problemes

de la sanitat passa per aplicar mesures empresarials.

La Salut no ha de ser un negoci. La pretesa rendibilitat econòmica de la sanitat només es pot aconseguir a costa dels pacients (donant una atenció pitjor, excloent als "no rentables", eliminant prestacions fins ara gratuïtes...) i dels treballadors (reduint la quantitat i empitjorant les seves condicions de treball).

Pla Bolonya: Després de la seva implantació, arriba l'agenda oculta

Joseba Fernández, Carlos Sevilla i Miguel Urban

Després del canvi en els plans d'estudis universitaris, arriba el moment menys publicitat de canviar el finançament i gestió de les universitats.

Durant aquest curs ha quedat a la vista l'agenda oculta de Bolonya, una cosa que no es podia produir en pitjor moment. La crisi econòmica i la falta d'un projecte d'universitat alternatiu obre, de fet, una perspectiva funesta per a la nostra educació superior. L'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES) és una estratègia de transformació de la Universitat en una institució al servei 'del flexi(in) segur' mercat laboral i dels interessos privats, i no, com diuen, la mera adaptació de carreres i títols a nivell europeu.

Per als poders econòmics és el negoci perfecte: l'externalització dels

serveis de formació professional, recursos humans i investigació de les empreses a les universitats. Tot això a preu de saldo, ja que els pressupostos públics pagaran gran part del funcionament de la universitat.

En la primera fase de Bolonya es fonamentaven les bases de la reforma de les titulacions com element indispensable per a adaptar la universitat a les necessitats del mercat laboral i dels "empleadors". Ara ens trobem davant la segona ona del procés, resumida en la següent tríade: finançament competitiu, governança corporativa i transferència dels resultats de la investigació a l'entorn productiu. La configuració de la universitat-empresa. Es podrà pensar que això és una exageració o una fabulació. Sobre la taula, sense anar més lluny, l'Estratègia 2015.

Coneixement i Desenvolupament

És en aquest disseny on apareix l'última proposta, encarregada pels rectorats a la Fundació Coneixement i Desenvolupament. En ella s'aposta per un model de govern i gestió de les universitats que, textualment, té "la seva inspiració en el model USA". El rector és designat i acomiadat per una Junta de Govern, amb especial influència dels membres externs a ella. D'aquesta forma, la figura del rector seria la "d'un simple" conseller delegat. A més, aquest informe pretén "atorgar als consells socials la funció de designar al rector, dissenyar al costat d'ell les línies estratègiques per al futur de la institució, vetllar pel seu compliment i destituir-li si els resultats de la seva gestió no són els esperats". És a dir, el mandat no tindria límit temporal, sinó que dependria de la seva eficàcia. Mentre, les persones que conformen el Consell seran designades pel claustre, majoritàriament entre gent del món de l'empresa, la cultura... O el que és el mateix, alienes a la institució.

Aquestes aplicacions pràctiques de "l'esperit empresarial" condensen i posen en circulació tota una filosofia de l'individu i de l'organització social basada en conceptes com el finançament i la gestió, i els seus termes fetitxe són l'excel·lència, la professionalització de la gestió i el finançament competitiu.

Rendir comptes a la societat

Segons aquests tècnics, i en la seva neollengua, és necessari canviar la gestió pública per un model mixt professionalitzat. Propietat pública més gestió privada, igual a Nova Gestió Pública. Una tendència que porta anys introduint-se en la medul·la dels serveis públics.

No obstant això, només cal reflexionar sobre els últims exemples "d'excel·lència" en la gestió privada en el món de l'empresa, ja sigui el cas de Lehman Brothers o el pla de

rescat a la banca espanyola, que ha suposat una injecció de capital públic 17 vegades superior al pressupost d'Educació per a 2010, per a desmuntar la fal·làcia.

Finalment, tenim el punt fonamental del nou assalt: el finançament, però, aquest no ha de ser necessàriament públic.

De fet, quants més fons privats millor. Aquesta és una lògica que provoca que de la cooperació entre centres universitaris es passi a la competència per la captació d'aquests recursos. Una competència que serà estimulada per les institucions públiques en una espècie de quadratura del cercle: a més diners privats recaptat, més diners públics a invertir. És a dir, finançament per objectius. Un finançament per objectius que també es pretén aplicar als estudiants: un augment en l'assignació de costos per matrícula als 'mals' estudiants.

Article publicat al núm. 124 de la revista Diagonal

No a la privatització de les Caixes d'Estalvi. Pel manteniment de l'ocupació

SABEI-CGT

Concentració i intervenció del SABEI CGT en l'assemblea general de Caja Madrid

Bones tardes Sr. president, Srs. consellers i conselleres,

El meu nom és Francisco Canet, i represento en aquesta Assemblea General al sindicat SABEI-CGT, com a Conseller General pel sector d'empleats.

Un dels motius d'aquesta Assemblea és l'aprovació dels Comptes Anuals i l'Informe de Gestió de Caja Madrid i del seu Grup Consolidat, així com la gestió del Consell d'Administració, corresponents a l'exercici 2009.

Les dades amb què ens trobem són les següents:

- Remuneració del Consell d'administració (Comitè de direcció) de Caja Madrid. El 2009 percep una remuneració de 16,78 milions €, un 27% més que el 2008.
- La remuneració dels membres dels òrgans de govern i del personal directiu en representació de la Caixa en societats cotitzades o en altres entitats, assoleix els 3,11 milions €, un 46% més.
- L'anterior contrasta que l'exercici 2009 es tanca amb un benefici de 265,8 milions €, el que suposa un descens del 68,4% respecte als 840,4 milions € de l'exercici 2008.
- Preocupació per l'impacte en els recursos propis de la Caixa, de les inversions en la Corporació Cibeles i la Corporació Financera: 3.000 milions

€, que sol aporten al benefici de Caja Madrid 2,6 milions €, l'1% del total.

- L'Obra Social paga els plats trencats. Queda amb una dotació de 80 milions €, el que suposa un descens del 42,78% respecte als 187 milions de 2008.

Les xifres denoten unes contradiccions i responsabilitats de gestió que van més enllà de qualsevol excusa emparada en la crisi "global" general, i la crisi financera-especulativa mundial i espanyola en particular.

Per això, el nostre vot ha de ser contrari a l'aprovació dels Comptes Anuals.

A l'escenari anterior i amb els resultats del primer trimestre, amb un descens del 80% del benefici (73 milions €), respecte al mateix període del 2009, el SABEI-CGT està en contra de qual-

sevol pujada en les retribucions dels membres dels òrgans de govern de l'Entitat.

Ens sembla indecent el percentatge del 27% de pujada de l'any passat en la remuneració dels directius; sensació que s'amplifica si es compara amb el 68% de descens del benefici. Si aquesta retribució formés part d'una variable segons resultats, com s'exigeix als empleats i a empleades de Caja Madrid, no l'haurien d'haver percebut.

Estem preocupats pels passos que s'estan donant en la reestructuració de les Caixes d'Estalvis, a cop del martell del Banc d'Espanya i guerres polítiques, i sota l'axioma de l'eliminació de les entitats petites i mitjanes. Passos que poden conduir, en un futur no molt llunyà, a la privatització del sector.

Primer era no a les quotes participatives; després sí amb matisos. Primer eren retencions als SIPs; després els SIPs de Caixa de caixes no són tan dolents.

El manteniment de la naturalesa jurídica de les Caixes no s'ha de sostenir en unes Caixes d'Estalvi que funcionen com a bancs.

Han de realitzar una funció de Banca pública, amb una Obra Social inherent al propi fonament de les Caixes: donant servei a les famílies; als milions d'aturats; als cents de milers de llars sense ingressos; als autònoms; a les pimes.

Igual com pretenen socialitzar les pèrdues generades pels especuladors (però mai socialitzar els beneficis); els empleats i empleades del sector d'estalvi no tenen perquè veure qüestionar-se el seu lloc de treball per una mala gestió; perquè hi ha que "recapitalitzar" el que han "descapitalitzat" uns responsables concrets.

La gran banca ja està a l'aguait del negoci i dels clients de les caixes d'estalvis en el seu procés de reestructuració, com ha declarat un gran banc (BBVA). Negoci i clients que poden utilitzar-se com a excusa per qüestionar les dimensions de les diferents caixes i de les seves plantilles. La solució no deu ni pot passar ni pesar sobre les espatlles dels treballadors i treballadores del sector d'estalvi.

Preguntem al Consell d'administració de Caja Madrid i al seu president, pel seu posicionament respecte al procés de reestructuració a les Caixes d'Estalvi, pel paper que juga i jugarà

Caja Madrid.

Acabem amb un no rotund a la privatització de les Caixes d'Estalvi, i amb una defensa sense matisos del manteniment dels llocs de treball al sector.

Moltes gràcies per la seva atenció.

Les respostes del president no contenen ni modifiquen el fons crític de la intervenció del SABEI CGT

- * Remuneració del Consell d'administració. Es deu a aportacions socials finals que es corresponen amb persones que van deixar l'Entitat. Segons aquesta argumentació, considera que les retribucions "s'han reduït".
- * Inversions Corporació Cibeles i Corporació financera. Sempre que "se surt fora" existeix un període inicial de major impacte en costos. Les empreses que han realitzat inversions en 2007-2009 "totes han tingut pèrdues".
- * Obra Social. El seu suport depèn de la capacitat de "captar recursos"; resultats i rendibilitat i gestió de la Caixa.
- * Fusions. La Caixa analitzarà les oportunitats que es presentin, en clau "financera": rendibilitat/eficiència/productivitat. No respon a rumors; "qui s'acorda dels rumors de la setmana passada?".

S'aprecien unes respostes que se surten per la "tangent" i se centren en la forma (mercantilista-bancària) més que en el fons, sense respondre el discurs crític i de fons plantejat pel SABEI-CGT; apartat de l'absència de crítica i autocrítica interna, tant de la pròpia Caja Madrid, com de la resta d'organitzacions internes.

Contra els acomiadaments a la Fundació Deixalles

CGT Balears

La CGT de les Illes Balears es va concentrar el 15 de maig davant les portes del Consell Insular de Mallorca, en protesta per l'acomiadament de 16 treballadores i treballadors de la Fundació Deixalles de la Planta d'Envasos, i contra l'empitjorament de les condicions laborals de la resta de treballadors que no han estat acomiadats.

Aquests 16 treballadors han estat acomiadats, sota l'eufemisme "d'acomiadament objectiu" i amb la indemnització miserable de 20 dies per any de feina. També s'empitjora la jornada laboral de la resta de la plantilla, amb la imposició d'un horari de 9.00 a 17.00 hores (fins ara hi havia un torn de matí i un altre d'horabaixa). Tot això és conseqüència d'una "renovació tecnològica" de la Planta, ordenada per la contractista TIRME, de la qual Deixalles

és subcontracta i, en aquest cas, qui porta a terme els acomiadaments i la resta de mesures.

Des de CGT vàrem proposar a la Direcció de la Fundació una solució negociada, amb propostes concretes, amb l'objectiu de preservar al màxim els llocs de feina i les condicions laborals, entenent que una part dels beneficis de la renovació tecnològica hauria de ser per als treballadors. Fins i tot ens vàrem posar en contacte amb el Conseller de Treball, per demanar-li mediació en pro d'una solució justa.

Per desgràcia, aquesta negociació no ha donat fruits. Els representants de Deixalles s'han tancat en banda, i fins i tot es varen fer enrere d'una possible solució negociada en el tema de jornada, que ja es trobava avançada. Per la seva part, la Conselleria no ha sabut, no ha pogut o no ha volgut moure ni una coma dels plantejaments patronals.

Davant això, hem de deixar clares

algunes coses:

No podem consentir els acomiadaments ordenats per una empresa (la contracta TIRME) que no acredita pèrdues, on els treballadors i treballadores subcontractats de Deixalles que se'n van al carrer difícilment trobaran feina, donada la situació de crisi i el seu perfil de risc d'exclusió laboral i social.

Manifestem la nostra sorpresa i indignació perquè una empresa com la Fundació Deixalles, que té com a principis la funció social i la lluita contra l'exclusió laboral, accepti ser l'executora de mesures de capitalisme neoliberal, contràries als treballadors i també als seus propis principis fundacionals. CGT som solidaris amb els objectius socials que en teoria defineixen la Fundació. Per això volem denunciar la conducta dels directius de Deixalles, contrària als seus principis fundacionals.

També volem denunciar la respon-

sabilitat de TIRME i del Consell Insular de Mallorca. És important subratllar, davant la ciutadania que totes aquestes brutors, per molt "legals" que diguin que són, es fan en una activitat laboral suportada amb

doblers públics. Tot emprant la perversió tramposa de contractes i subcontractes, que permeten que qui decideix les mesures (TIRME, amb la permisivitat del CIM) no doni mai la cara.

Que no ens matin en el lloc de treball

Secretaria Salut Laboral
Comitè Confederal CGT

L'any 2009, en xifres de morts per accidents "laborals", va donar un resultat "trampós" i alhora d'alleugeriment, al morir menys persones que l'any anterior. En termes quantitatius van morir 826 persones.

Durant el temps de treball van morir 626 i de camí al treball o tornada del mateix (in itinere) van morir 194.

Gairebé la meitat de les morts es van produir el sector serveis i de totes elles (826), el 26,3% d'aquestes morts, és a dir, 220 treballadors van morir en el sector de la construcció. Els infarts i les morts per tràfic (transport i trasllats) van suposar el 50% de tots els accidents mortals.

Aquesta xifra alleugeridora (la mitjana anual en els deu últims anys sobrepassava les 1.000 morts laborals), no es produeix per una millora en les condicions de com treballem, sinó perquè els empleats van decidir acomiadar a la gent i hi ha un baixó en l'activitat productiva.

Que les persones assalariades tinguem millor o pitjor salut en els nostres treballs, depèn no de la nostra llibertat individual de cuidar-nos millor o pitjor, sinó que els empresaris, ocupadors, directius i comandaments, organitzin el treball concret (horaris, tipus de contractes, jornades laborals, sistemes de treball, ritmes, qualificació, educació ambiental, etc.), pensant en les persones treballadores com el primer bé a preservar, cuidar i desenvolupar.

La realitat dels treballs i de les seves condicions laborals en qualsevol sector d'activitat productiva o de serveis (indústria, comerç, hostaleria, construcció, transport,

energia, camp...), demostrin i mostren que, qui té per "lleï" el dret unilateral d'organitzar el treball, els empresaris, ho fan només i exclusivament pensant en el seu compte de resultats, en els seus beneficis.

Les persones treballadores ens veiem obligades a:

- Desplaçar-nos amb vehicles privats tots els dies, recórrer llargues distàncies fins a arribar al lloc de treball.
- Treballar jornades flexibles que

s'allarguen en el temps diàriament més enllà de la jornada legal i es modifiquen horaris, torns... en funció de la "demanda".

- Realitzar treballs, tasques per a les quals no hem estat formats, qualificats i el seu contrari, realitzar tasques molt allunyades de les nostres qualificacions.

- Acceptar treballs, qualsevol treball i realitzar funcions en condicions de risc cert, bé físic, bé psicològic, bé moral.

I som gairebé 19 milions de perso-

nes assalariades ocupades; gairebé 5 milions de desocupats/des, els que patim diàriament l'agressió permanent en la nostra salut laboral i social d'aquesta "llibertat de l'empresari per a organitzar el treball", no pensant en les nostres vides, necessitats, desitjos, sinó en el seu benefici privat.

No són accidents les morts que es produeixen diàriament en els processos productius i de distribució de mercaderies.

No són malalties "comunes", les

baixes laborals, les incapacitats temporals.

Les morts, les malalties i la mala salut laboral, són responsabilitat principal i gairebé única, dels empresaris, doncs ells per "lleï" decideixen com treballem, quan treballem i quant "respecte" tenen per les nostres vides, la nostra dignitat i la nostra salut.

Que no ens matin en el lloc de treball.

La Salut no es ven.

Inspecció de Treball sanciona al Metro de Barcelona per realitzar més de 500 contractes en frau de llei

Secció Sindical CGT Metro
Barcelona

La Inspecció de Treball ha instat la Metro de Barcelona a que cessi en la realització de contractes en frau de llei i l'obliga a la conversió en indefinits de més de 500 contractes d'obra i servei.

La CGT del Metro, sindicat més votat en l'empresa, va denunciar davant la Inspecció de Treball a finals del 2008 l'ús fraudulent que la Direcció del Metro feia de la contractació temporal per obra i servei,

utilitzant-los indegudament per a cobrir el treball habitual de l'Empresa. Al juliol de 2009 la Inspecció, després de comprovar la veracitat de la denúncia, va fer un requeriment perquè Metro adequés els tipus de contracte al que marca la llei, però la Direcció del Metro, amb la seva prepotència habitual i amb la seva falta de respecte també habitual cap a l'Autoritat Laboral, va seguir amb les seves pràctiques de contractació il·legal durant el 2009 i 2010.

El 6 d'abril del 2010, dos anys mes tard de l'inici de la denúncia i després de 4 reunions entre l'Inspector

de Treball, la Direcció del Metro i la CGT, l'Inspector va poder comprovar la nul·la voluntat de l'empresa de legalitzar els contractes en frau de llei, dictant resolució amb acta d'infracció que sempre porta sanció econòmica i un nou requeriment que obliga a la conversió en indefinits de més de 500 contractes temporals que existeixen en diverses categories de l'empresa.

La CGT del Metro vol manifestar la vergonya aliena que sent al comprovar com la Direcció d'una Empresa com el Metro, regida per gestors del PSC (PSOE) amb el sr. Dídac Pestanya al capdavant, ha de ser obligat

per Autoritat Laboral a complir la llei, sobretot quan estan pregonant als quatre vents la necessitat de reduir la contractació temporal en les empreses privades. Quin exemple que dona el PSC (PSOE).

Finalment la CGT del Metro exigeix a l'Alcalde de Barcelona sr. Jordi Hereu que com a màxim responsable de la gestió del Metro, prengui cartes en l'assumpte i destitueixi de forma fulminant al sr. Dídac Pestanya com responsable de TMB i al sr. Sebastián Buenestado com Director General del Metro. Sabem que no s'hi atrevirà pel pes específic que aquests dos personatges tenen tant

en la Federació del PSC del Baix Llobregat com en la de Barcelona, però davant la gravetat ètica i moral de la infracció comesa, estem obligats a reclamar-ho.

També sabem que aquests fets, a pesar de la seva importància donat el nombre important de treballadors, no tindrà la repercussió que es mereix, però la CGT seguirem denunciant-los públicament fins a on arribem, tenint clar que la sanció imposada al Metro es pagarà amb diners de tots i els Directius seguiran cometent malifetes legals amb total impunitat pública. Esperem que algú més es preocupi per això.

I en això de la vaga general, ajuntem totes les forces!

Jordi Martí Font, Col·lectiu La Tramuntana i CGT Tarragona

Davant la presentació per part del president espanyol Zapatero de les mesures de reajustament econòmic dictades pel Fons Monetari Internacional per a l'Estat espanyol, la línia que separa la lucidesa de la imbecil·litat s'ha fet més fràgil. Les paraules per definir la situació són compartides pels mitjans que viuen abonats a justificar, sempre i sota qualsevol concepte, qui mana i tal com ho fa. Es diu que les mesures (reducció del sou dels funcionaris, no retroactivitat en els demandes d'ajudes de la Llei de Dependència, desaparició del xec nadó, etc.) són imprescindibles i manés qui manés les hauria d'haver aplicat.

Els "analistes" se centren a dir que aquest no és el problema i que aquest es troba en el fet de Zapatero ha tardat massa a aplicar-les, en si cal una altra reforma laboral... Aquests analistes de columna diària i menjadora evident, habituals de les pàgines dels diaris salmó o de les seccions titulades pretensiosament com a "Economia" obliden un punt bàsic explicat per la situació econòmica actual, tant a l'Estat espanyol com a les resta de la Unió Europea, que a mi em sembla molt més important i destacable que cap altre. Obliden, sense cap mena de pudor, anomenar les coses pel seu nom i explicar que si el sistema polític democràtic (aquest democràcia representativa, parlamentària i burgesa, no ho oblidem) només té una forma possible de funcionament econòmic i prohibeix expressament les que pretenen repartir els beneficis econòmics entre tothom i alhora evitar l'exclusió

social, el que tenim davant i al nostre voltant no és una "democràcia".

Totes sabem que a aquest sistema polític amb una sola possibilitat sempre l'ha anomenat "dictadura de dretes". I davant la dictadura, ens són vàlides les maneres de sempre i qualsevol altre que ens pugui portar vers el camí de fer possible la tria, que sempre haurà de ser entre més d'una opció. Al totalitarisme, se'l combat amb tots els mètodes possibles; això sí, sense perdre els papers ni esdevenir més autoritari ni militarista que qui combatem. El sindicat vertical CCOO-UGT es veu que aquest cop podria rebel·lar-se contra els amos polítics que fins ara el mantenen econòmicament i li donant espais, locals i regalets. Diuen fins i tot que podrien plantejar-se (una mica) pensar, un dia no massa llunyà, en notar la possibilitat, mai prou dita ni parlada, de somiar -o no- una vaga general (que valents!). Bé, podria ser que passés... I aquesta seria la nostra...

El nostre món ha canviat molt des que aquesta colla va convocar la seva darrera vaga general. El món de l'anticapitalisme als Països Catalans ha esdevingut més complex, més divers, més contundent i en alguns mo-

ments fins i tot àmpliament participat. Els sindicats "alternatius", les seccions sindicals díscles dels majoritaris, les persones sense afiliació coneguda però amb pràctiques evidents... han demostrat que hi ha altres formes d'encarar les mobilitzacions més enllà dels mínims marcs legals que les lleis dels amos ens deixen. Serà ara el moment de sumar i fer nostre el carrer. Serà ara el moment d'estendre el conflicte i assajar la possibilitat de reptar el poder de totes les maneres possibles. Si fòssim prou forts és evident que no hauríem d'esperar la convocatòria groga però si ells la fan hem de ser nosaltres qui marqui l'espai del carrer, no perquè siguem pretensiosos o ens vulguem apropiat de quelcom que no és nostre, no. Sinó perquè si ells fan el que han de fer, nosaltres també ho farem. És evident que un dia de vaga, per molt que s'anomeni general, no solucionarà els problemes de les persones normals, és a dir ni riques ni especuladores. És evident que no se solucionaran els problemes de precarietat, d'atur, de dependre d'un sou, de manca de papers i exigència alhora d'aquests, de les persones preses, de les desigualtats socials... però

si som nosaltres qui pren la iniciativa de la lluita tinguem clar també que aquests temes i molts altres seran a les agendes de la lluita, i només així les agendes no les escriuran els dels "sindicats majoritaris". La vaga general és, doncs, una oportunitat de lluita però sobretot de construcció d'un moviment popular que sigui capaç d'enfrontar-se, d'assenyalar objectius compartits i d'ensenyar les dents... de moment. I quan hàgim estat capaces d'això, els camins oberts ens portaran a ampliar les lluites i, sobretot, les alternatives de futur i ja, des de fa temps també, de present. Perquè jo no sé si al capitalisme el podrem derrotar -tot i que és la feina que fem, l'objectiu que tenim i en el qual volem aprofundir- però estic convençut que sí que podem prescindir d'ell des de fa temps ja, i alhora que lluitem preparar la societat que volem, que no és aquesta.

Algú ja ha preguntat qui som "nosaltres". I no el contestaré perquè les respostes són òbvies i les entenem perfectament qui ens en sentim part. És ben clar que totes les qui treballem per al bé comú i no només per ampliar els comptes bancaris o viure en el món dels diners. Tots els qui odiem tant l'esclavatge com els esclavistes, tant els esclavistes com els encarregats de la plantació. Som les qui estimem els valors bàsics de solidaritat, igualtat i llibertat i on la seva representació espectacular, els qui somiem -i lluitem- per un món més senzill i, per això més humà, on la tecnologia no esdevingui més encara una arma del domini ni es les porres amb la pau. Som les mateixes de sempre però cada cop més ben organitzades i amb el convenciment que els causants dels problemes mai han estat part de les solucions.

Nova jornada de vaga a Renfe el 28 de maig

SFF-CGT
www.sff-cgt.org

Després de la contundent resposta de CGT contra la signatura del Desenvolupament Professional (de nit i d'amagatots) el passat 31 de març amb la convocatòria d'una jornada de vaga de 24 hores d'enorme repercussió, davant la passivitat de la resta del Comitè General, solament CCOO ens ha mostrat la seva voluntat per a realitzar noves accions de forma conjunta, pel que vam aconseguir acordar, dintre del conjunt de mesures adoptades contra aquest acord, la convocatòria d'una vaga de 24 hores el 28 de maig per impedir l'entrada en vigor de l'acord de desenvolupament professional, així com una nova ronda d'assemblees conjuntes i noves jornades de vaga al juny, si l'empresa no està disposada a negociar.

Estem en contra d'aquest Desenvolupament Professional perquè no han estat tingudes en compte les propostes i reivindicacions plantejades per CGT en la negociació, aspectes que al nostre entendre són fonamentals perquè un acord d'aquest calat pugui ser implantat.

Entre elles destaquem:

- El possible acord ha de comptar amb l'aval d'una àmplia majoria dels treballadors i treballadores de l'empresa.
- Garanties d'ocupació, d'estabilitat i qualitat en el mateix i garanties de conciliació de la vida familiar i laboral.
- Promoció professional que compleixi criteris d'equitat interna, basada en principis d'igualtat, mèrit i capacitat i que no discrimini en funció del grup professional i/o àrees d'activitat a la qual es pertanyi. A més de l'anterior, els processos de selecció externs han de ser públics i transparents.
- Justícia retributiva tant dintre de cada grup professional com entre els mateixos. A més, un acord d'aquest tipus de comportar el finançament addicional compromesa d'acord amb els canvis normatius proposats.

Fem una crida tots els treballadors i treballadores de Renfe perquè es mobilitzin, ja que estan en joc el nostre nivell d'ocupació en l'empresa, el nostre futur professional i les nostres condicions laborals i salarials, dels actuals treballadors i treballadores, com dels quals ingressin en el futur. Prèviament a la vaga, el 26 de maig es va portar a terme una concentració a l'estació de Barcelona Sants.

El seguiment de la vaga va superar el 90% entre els treballadors als quals els serveis mínims no van impedir exercir aquest dret. L'èxit de participació en la vaga i les concentracions certifica el rebuig de la plantilla a una imposició de modificacions de les condicions laborals que perjudiquen greument a la immensa majoria de treballadors i acaba amb el futur de l'ocupació a l'empresa.

Afectats per la hipoteca denuncien la usura bancària i el frau hipotecari

Plataforma d'afectats per la hipoteca

Durant el 2009, les principals entitats financeres de l'estat van reportar uns beneficis de 15.694,9 milions d'euros. Desglossats per entitats financeres, el Santander va obtenir 8.943 milions, el BBVA 4.210, La Caixa 1.510, Banco Popular 766,13 i Caja Madrid 265,8.

Aquesta situació contrasta amb el drama que viuen milers de famílies, que davant l'esclat de la crisi i l'augment de l'atur, ja no poden plantar cara al pagament de la hipoteca. Quan això passa descobreixen que no només s'enfronten a la pèrdua del seu habitatge sinó també a una condemna financera per a tota

la vida ja que les entitats bancàries s'estan adjudicant els habitatges pel 50 % del valor de taxació i continuen reclamant el pagament del deute restant. Segons dades del Consell General del Poder Judicial, entre 2008 i 2010 més de 350.000 famílies es quedaran en el carrer i amb un deute de cent, dos-cents i fins a tres-cents mil euros.

És inadmissible que en un Estat social i democràtic de dret, totes les conseqüències recaiguin sobre la part més vulnerable del contracte hipotecari i en canvi les entitats financeres, responsables de l'actual crisi, rebin ajudes milionàries dels nostres impostos sense haver d'assumir cap responsabilitat.

Per tot això, la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, que compta ja amb

més de 700 famílies adherides, ha iniciat una campanya contra la condemna hipotecària i per la regularització del pagament que consta de:

- Recollida de signatures per a reformar la llei actual i regular la dació en pagament, de manera que, en els casos de residència habitual i deutors de bona fe, si el banc executa la hipoteca i es queda l'habitatge, el deute quedi liquidat, tal com succeeix en altres països de la UE o a EEUU. Convidem al conjunt de la societat civil, entitats socials i a tota la població en general a sumar-se a aquesta iniciativa.

- Interpel·lació als diferents partits polítics, perquè votin en el Congrés la proposta de modificació de la llei d'enjudiciament civil presentada per aquesta Plataforma. Exigim als

partits polítics que es posicionin públicament sobre aquesta qüestió: que deixin clar davant la societat si anteposen o no els beneficis de les entitats financeres per sobre de l'interès general i dels drets més elementals de la població.

- Mentre no canviï la llei, mentre les entitats financeres segueixin actuant amb total impunitat; mentre segueixin acumulant beneficis a costa de vulnerar els nostres drets fonamentals, continuarem en peus de guerra denunciant i assenyalant que els bancs estafen, enganyen i expulsen a la gent de la seva casa, assenyalant amb accions i adhesius aquells bancs i caixes que, aprofitant la crisi, es queden els habitatges executats a preu de saldo.

www.afectadosporlahipoteca.com

Tema del mes

CGT en defensa del seu patrimoni sindical a Barcelona

F.L. CGT Barcelona

El patrimoni sindical acumulat a Barcelona en la Via Laietana estava repartit, fins a finals d'abril d'aquest any, de la següent manera: CCOO plantes de la 1 a la 6; UGT plantes 7 i 8, CGT planta 9. CGT a dia d'avui tenim cedits uns 1.000 metres quadrats del Patrimoni Sindical Acumulat. El 26 de Novembre del 2007, en reunió amb el Ministeri de Treball, se'ns van prometre a CGT de Barcelona 2.870 metres quadrats. Per a poder complir amb els compromisos amb CGT, CCOO i UGT, es van posar en venda les 9 plantes de l'edifici sindical de Via Laietana, operació que no va fructificar ja que solament va aparèixer un comprador que no oferia suficients diners perquè el Ministeri de Treball ho vengués i comprar locals on situar els tres sindicats.

A finals d'abril la UGT va deixar les seves dues plantes i es va traslladar a la seva nova seu al barri del Raval, "regalada" per l'Ajuntament de Barcelona, i en les plantes que ocupava UGT (7 i 8) es va començar a instal·lar CCOO, sense tenir, que nosaltres sapiguéssim, cap concessió per part del Ministeri de Treball, tapant la sortida d'incendis de CGT amb una porta blindada obligant-nos a denunciar-lo davant la Guàrdia Urbana. També va aixecar murs i parets, semblant més una fortificació militar que un local sindical.

El passat 1 de Maig, la CGT vam procedir a l'ocupació de la 8 planta de l'edifici dels sindicats a Via Laietana 18 ja que, segons se'ns havia informat des del Ministeri de Treball el 27 d'abril, aquesta planta no estava concedida a ningú, traslladant la decisió sobre la cessió de l'ús d'aquest espai a la Comissió Consultiva del Patrimoni Sindical a celebrar durant el mes de Setembre.

La mateixa nit de l'ocupació, se'ns van presentar els mossos d'esquadra dient que desallotgessin el local ja que aquest havia estat concedit a CCOO. Des de CGT li vam respondre que, segons la

Llei de Cessió de Patrimoni Sindical Acumulat (Reial Decret 1671/1986 del 1 d'Agost), no teníem cap notificació d'aquesta concessió. Sol·licitem que se'ns ensenyés algun paper oficial on es fes cessió a CCOO del local. Davant la nostra sorpresa, se'ns ensenya un "paper oficial" amb data 29 d'abril (dos dies més tard de la comunicació que havíem rebut de que no estava atorgat) on se li dona a CCOO la 8a planta, no així la 7a planta de la qual no es fa cap esment però també ocupada per CCOO. Davant la notificació de concessió i la certesa d'una intervenció policial, decidim tornar al nostre local sindical de la 9a planta i començar mobilitzacions contra aquesta pantomima entre el Ministeri i CCOO. Davant la nova situació i després de llegir el comunicat fet públic per CCOO en que reclamava que se'ls cedeixi tot l'edifici (per tant demanant que se'ns faci fora de la 9a planta), la CGT de Barcelona vam iniciar un procés d'assemblees i mobilitzacions en defensa del nostre local: ens hem manifestat en la Via Laietana tallant el trànsit dues vegades (els dies 3 i 6 de maig), ens hem desplaçat diverses vegades a Madrid per a mantenir reunions amb responsables del Ministeri de Treball i també hem rebut dues visites de membres del Ministeri en els nostres locals, però seguim sentint que l'interès del Ministeri de Treball és el nostre total desallotjament de la 9a planta en la qual portem instal·lats més de 20 anys. Per això el 19 de maig uns 60 afiliats de la CGT de Barcelona també vam ocupar durant 90 minuts el vestíbul i la 6 planta on es troben els responsables de la Inspecció de Treball de Barcelona, pertanyent al Ministeri del Treball a la Travessera de Gràcia.

Ja ho deia CCOO en la seva nota de premsa de data 3 de maig del 2010: "El Ministeri està treballant perquè mentre no es trobi una solució definitiva de l'edifici de Via Laietana s'adjudiqui la totalitat a CCOO per a garantir el manteniment i la seguretat de tot l'edifici, ateses les mancances que sofreix actualment l'edifici" (CCOO dixit).

Des de la CGT seguirem reivindicant que se'ns cedeixin els metres quadrats que ens corresponen per a acció sindical i social, molt al contrari de la utilitat que li donen altres organitzacions sindicals que es permeten tenir en espais de patrimoni sindical des d'agències de viatge a companyies d'assegurances, negocis als quals anomenen "serveis per als afiliats".

La CGT de Barcelona hem emprés el camí de la negociació amb el Ministeri de Treball però també el de la mobilització.

El Ministeri ens va demanar uns gestos de bona voluntat i CGT els ha realitzat. Per la seva banda CCOO segueix mantenint una reixa que tanquen amb clau a les 19 hores totes les tardes i que és una sortida d'incendi dels locals de CGT (denunciat davant la Guàrdia Urbana), també segueix en peu el mur aixecat unilateralment per CCOO i que impedeix el nostre accés al quadre de llum de l'edifici i a la bomba d'aigua que abasteix a tot l'edifici. Així demostra CCOO la seva voluntat de convivència, negant-nos l'accés als ser-

veis essencials. Ens preguntem quant trigarà CCOO en titllar-nos de "vándals" si enderroquem un mur totalment il·legal, i del que fem responsable de la seva existència al Ministeri de Treball ja que no demostra cap voluntat política de fer que CCOO ho enderroqui.

Des de CGT considerem que la forma que s'ha concedit la 8a. planta a CCOO és del tot irregular, molt més il·lògic és que li hagin concedit a CCOO l'única entrada per la qual podem accedir des del carrer als nostres locals en la 9a. planta. En aquests moments i després de la cessió del vestíbul pel ministeri no hi ha res que impedeixi a CCOO tapiar la nostra entrada, el que ens força a mantenir permanències dia i nit en el nostre local sindical.

Per això des de CGT exigim al Ministeri que acabi amb la prepotència de CCOO i que els obligui a complir la legislació en matèria de seguretat i garanteixi l'accés als nostres locals i als serveis essencials. Cal que el Ministeri de Treball deixi d'actuar regalant metres quadrats de locals a dues organitzacions sindicals, CCOO i UGT, obviant que el patrimoni sindical acumulat va ser un expoli a la butxaca de tots els treballadors, organitzat per l'anterior règim feixista. La CGT de Barcelona ens reservem seguir realitzant tot tipus d'accions de major o menor amplitud fins a una solució total als conflictes oberts, si el Ministeri vol té la solució en les seves mans encara que per a això hagi de posar una mica de interès.

Des de CGT sempre hem reclamat que aquest patrimoni ha de ser distribuït entre les diferents organitzacions de treballadors que existeixen en l'actualitat i entre elles també a CGT, per això seguirem lluitant tant com calgui en defensa dels nostres locals a l'edifici sindical de Via Laietana, però no ens deixarem trepitjar per ningú i molt menys per CCOO, una organització que en els últims anys s'ha estat posicionant mes del costat de la patronal i dels diversos governs que al costat dels treballadors. Per tant continuarem realitzant accions fins que el problema es solucioni.

Des de la CGT de Catalunya reclamem al Ministeri una solució ràpida i adequada

SP CGT Catalunya

El repartiment del patrimoni sindical acumulat forma part, des de fa anys, d'una negociació entre els sindicats i el Ministeri de Treball, perjudicant clarament als sindicats com la CGT.

La Federació Local de Sindicats de la CGT de Barcelona ha denunciat reiteradament davant del Ministeri de Treball la falta d'espai per desenvolupar la seva

activitat sindical. Coneixent la sortida per part de la UGT de la vuitena planta de Via Laietana 18, ha considerat oportú i necessari demostrar aquesta mancança mitjançant la ocupació d'aquesta planta. Des d'aquest Secretariat Permanent manifestem que la reivindicació de la Federació Local de la CGT de Barcelona es justa i legítima, i reclamem al Ministeri una solució ràpida, i adequada, a la situació precària en que es troba aquesta Federació Local.

Que la gestió que ha fet el Ministeri de

Treball d'un espai de propietat pública, com és l'edifici dels sindicats de Via Laietana, no ha estat transparent i si continuament tacada de clientelisme i amb voluntat de perjudicar a la CGT.

Que rebutgem l'opacitat amb que s'ha portat a terme l'adjudicació de la 8a planta, fins ara utilitzada per UGT, i que CCOO ha començat a fer-ho amb permís del Ministeri de Treball.

Que els recursos amb que compten els altres sindicats, que ocupen les demés plantes, son prou grans com per te-

nir seus pagades de la seva butxaca, i deixar pas a d'altres sindicats per a que puguin tenir accés als edificis públics.

Que les obres que han fet els altres sindicats a les seves presumptes plantes, han bloquejat elements d'emergència del nostre local provocant situacions de risc per la seguretat de les persones.

Que ens preocupa que el Ministeri de Treball aprofiti aquesta requalificació en tota regla, per fer fora del local a la CGT de manera definitiva.

La CGT de Catalunya no permetrà que

aquesta deixadesa de responsabilitat, per part del Ministeri, perjudiqui la nostra labor de defensa dels drets de les treballadores i treballadors. La irresponsabilitat ministerial a donar solucions a la CGT de Barcelona, és una resposta a les nostres accions de denúncia i mobilitzacions contra la actual situació econòmica i social.

Defensem que la 8a planta ens hauria d'esser assignada a la Confederació General de Treball i, amb tal objectiu, batallarem fins al final.

Parlem

Chris Ealham, historiador de l'altra B

"L'anarcosindicalisme estava

**Entrevista de Txema Bofill
Traducció d'Arnau
Galí i Montiel**

Chris Ealham és un historiador britànic, autor d'una obra excel·lent i excepcional sobre Barcelona, i traductor de la història de la CNT de Peirats a l'anglès. Actualment està fent la biografia de Josep Peirats. Vingué a Barcelona per a investigar sobre els orígens i causes que varen possibilitar la revolució de 1936. El fruit de la seva meticulosa i ben documentada investigació és el llibre "La lucha por Barcelona. Clase, cultura y conflicto. 1898-1937".

La primera observació és el poc entusiasme que desperta als catalans i espanyols la revolució de 1936, considerada per Noam Chomsky, la més important i interessant revolució proletària del segle XX. Ealham va aprendre espanyol i català, sols per a poder consultar i llegir documents de primera mà per a la seva recerca.

Una investigació meritòria perquè rastreja i analitza les històries de vida dels treballadors del segle XX (1898-1937), donant protagonisme a la lluita dels immigrants, dels aturats, dels llogaters que no pagaven, dels venedors ambulants que ocupaven el carrer una i altre vegada, malgrat detencions i desallotjaments.

Una història de Barcelona i els seus barris necessària i molt diferent la història oficial, que no paren de presentar-nos els anarquistes com violents, matacapellans, i criminals. En Chris Ealham ha estat revisant diaris de l'època, arxius, documents autobiogràfics per a conèixer a la gent real i explicar-nos com afrontaven la crisi, l'atur, i la repressió de les autoritats. Vivien en una pobresa immensa i la majoria eren analfabets però amb il·lusió de formar-se i conscients dels enganys dels polítics, poderosos, entre ells l'església. I sobretot conscients de que el poble organitzat podia canviar aquest sistema injust i fer realitat la revolució somiada. Chis Ealham posa fi a la seva obra al maig del 1937, quan s'acaba la utopia revolucionària, que va il·lusionar el mon sencer.

"La lucha por Barcelona" és una aproximació a la lluita de classes a partir de barris, com La Torrassa, Poble Sec, el barri Xino, feus anarquistes coneguts. És un clàssic que no pot faltar en cap bibliografia sobre "Barcelona", o bé sobre "moviment obrer a Catalunya", o sobre "la revolució de 1936". És un llibre pràctic que recull tot d'accions (boicots, vagues, manifestacions, barricades, motins, sabotatges) dels anarcosindicalistes, dels aturats, dels presoners, dels moviments veïnals i cooperatius. Sobresurt pel seu interès actual, les bosses de treball, una gran estratègia de la CNT per a tenir els aturats al seu cantó, i conscienciar-los en la lluita social, vàlides encara avui.

És la història de la lluita de classes entre la burgesia i els barris populars per conquerir l'espai públic de Barcelona. Una història vigent. La lluita pel control dels barris és una variable molt poc estudiada, que va influenciar i va permetre que fos possible la revolució de 1936.

Una història des de baix, nova, feta a partir del carrer, de l'espai públic, de les activistes dels barris, els ateneus, la CNT, les escoles racionalistes...; enlloc de ministres, reis, presidents, lleis o tractats. Chris rescata i dona la veu als oblidats i desposseïts de la història.

- Com et vas formar?

Doncs m'agradaria aturar-me una estona en aquesta pregunta perquè crec que tenia raó Josep Peirats quan deia que la infantesa i la joventut són les èpoques més decisives de la vida d'una persona. En el meu cas, em va influir molt.

- Cap problema

Em vaig formar durant els '70 i '80 a Anglaterra, en una conjuntura política molt conflictiva i que em va influir molt. Tenia 14 anys el 1979 quan Thatcher va arribar al poder amb el propòsit d'estabilitzar el capitalisme en un context de crisi econòmica, objectiu que implicava una ofensiva molt radical que anava contra l'anomenat "consens de la postguerra" entre els sindicats reformistes, l'estat i els empresaris. El govern va augmentar la precarietat i l'atur es va disparar com ha succeït a l'Estat Espanyol en aquests últims anys. I en conseqüència, l'ambient es va tornar propici per a grups feixistes, que ja estaven bastant organitzats i que van intentar guanyar el carrer. Jo només era un xaval, però la meva primera educació política va venir a través del moviment punk.

- Així que la teva formació s'inicia amb la música punk

Sí! Tot va començar per la meva passió per la música! És impressionant com la música punk ha esdevingut una cinta transportadora per al moviment anarquista, no només a Anglaterra, sinó també a Estats Units. En el meu cas, vaig conèixer l'organització Rock Against Racism (Rock Contra el Racisme) que entre altres coses, va muntar un concert multitudinari l'any 1978 contra el feixisme, amb més de 100.000 persones en un parc a l'Est de Londres. Aquest fou un moment important per mi i em vaig comprometre completament amb l'antifeixisme que, amb el temps, poc a poc, va guanyar el carrer als feixistes produint la caiguda del National Front, amb bastant poder fins llavors. Després vaig descobrir Crass, el mític grup anarcopunk.

- En què et va formar aquest grup?

Les seves cançons eren bombes incen-

diàries musicals, i les lletres manifestos que anaven contra el militarisme, la societat de consum o la llei, construint una crítica global de l'ordre establert. Amb els meus amics més propers, uns 8 o 10, vam formar el que avui en dia s'anomenaria un grup d'afinitat. Encara que la música ens havia unit, la contestació social ens guiava i jugava un paper cada vegada més important.

- Què fèieu els d'aquest grup d'afinitat?

Vam arribar a publicar un (fan)zine, una espècie de butlletí, que tenia més a veure amb la denúncia social que amb la música. Eren articles curts sobre la política, eslògans i dibuixos (un dels meus amics era artista i grafista). Jo mai vaig escriure res, no em veia capaç en aquella època, sols el repartia. Jo era el més jove del grup i alguns dels meus amics més grans eren bastant experimentats i bregats en lluites socials.

En fi, era una època molt crispada. No hi havia oposició al govern de la Thatcher al Parlament – el Partit Laborista era molt dèbil i domable –. Així doncs el carrer era el focus de resistència, primer amb manifestacions i vagues, i després motins (quelcom no gaire britànic, però bastant freqüent durant els '80). Això ajudava al que van anomenar "l'esquerra extra parlamentària" i era en aquest àmbit on fins a cert punt em vaig formar.

- Com va ser la teva educació formal?

Vaig anar a una escola pèssima – la van tancar poc després de marxar jo – amb molts professors pèssims, especialitzats en fomentar el que avui en dia en diuen fracàs escolar, preparant alumnat per una vida sotmesa al treball. La veritat és no vaig aprendre gaire, més enllà

d'algunes estratègies per afrontar la jerarquia no anant a classe... La meva veritable educació va començar amb el punk, que em va conduir al món de les idees socials i dels grans "ismes" del segle XX. Suposo que en algun sentit vaig ser autodidacta i els meus professors van ser els meus amics més grans, perquè temes com l'Anarquisme, el Comunisme, el Feixisme i el Surrealisme no estaven al currículum escolar per a adolescents de 14 o 16 anys. Aquestes idees em van canviar i de sobte vaig mostrar una ansietat intel·lectual, la qual cosa tingué un impacte en la meva actitud a l'escola. Recordo que per primera vegada, amb 15 anys, una de les meves professores va comentar a la meva mare que m'aniria bé anar a la Universitat. Això era quelcom excepcional a la meva escola – la gran majoria dels meus iguals van sortir directes a les fàbriques, a l'exèrcit o a les cues de l'atur – i en el meu cercle familiar, jo vaig ser el primer en posar el peu a la Universitat gràcies a l'Estat del Benestar Britànic i al seu sistema de beques, que em va cobrir la matrícula i les despeses.

- Com fou que vas escollir com a tema d'investigació l'anarcosindicalisme a la Barcelona de 1900 a 1939?

Quan vaig anar a la Universitat ja m'interessava molt la història de l'Estat Espanyol i vaig escollir una carrera que m'oferia cursos d'història i política espanyola. Ja m'obsessionava la història de l'esquerra revolucionària durant el cicle insurreccional del període d'entreguerres i estava a la glòria seguint cursos que analitzaven les ocupacions de les fàbriques italianes o les insurreccions comunistes alemanyes, i alguns dels meus professors, incloent Paul Preston, em parlaven d'escriure una tesi doctoral. Llavors dubtava entre treballar sobre el co-

munisme alemany d'abans del Nazisme o de l'Anarquisme espanyol. L'aspecte lingüístic em va influir una mica: no coneixia ni alemany ni castellà ni català, però vaig calcular que m'hagués costat massa aprendre alemany de zero i ja coneixia bastant el francès. Llavors em fascinava el tema del desenvolupament de l'Anarquisme espanyol, perquè era el país amb el moviment llibertari més important, i vaig pensar que seria bo analitzar-lo en el seu feu barcelonès, ciutat que ja havia visitat el 1982 i que m'agradava molt.

- Ha influït la teva situació familiar en el teu mètode d'investigació "des de baix" i el teu compromís polític?

Jo diria que no en ambdues afirmacions. Però segurament l'entorn familiar em devia influir, com quan un dels meus germans es quedava a l'atur, cosa que va passar diverses vegades, o quan el meu germà gran estava en vaga – treballava a la impremta i durant els '80, amb l'arribada de tecnologia nova, la Thatcher va convidar als empresaris a trencar el que era – juntament amb els miners – un dels sindicats més poderosos del país. En fi, suposo que el meu entorn em va fer reconèixer que les històries més importants no tenen res a veure amb els reis o els polítics il·lustrats o d'altres minories aïllades, però si les del poble de sota, dels anònims que moltes vegades han estat ignorats.

- Paul Preston elogia la teva metodologia des de baix, interdisciplinària. Ens ho pots explicar...

Primer, l'aspecte interdisciplinari no té res a veure amb l'obsessió post moderna. Era més aviat el reconeixement de

amb...

Barcelona, la dels barris i desposseïts.

molt incrustat en la societat”

que l'anarquisme és un moviment molt polifacètic, amb dimensions culturals, econòmiques, polítiques, contestatàries, simbòliques, etc. La història des de baix m'ha semblat imprescindible i fonamental per entendre un moviment com l'anarquisme, que es dedicava a alliberar les energies i els desitjos de la gent mes desafavorida. He volgut mostrar com els impulsos populars al carrer van guanyar força fins que el flux de les energies populars es van sentir als ministeris i en el poder estatal, i com després es produí una reacció per controlar als de sota. Després, me'n vaig adonar de la importància espacial del moviment, del paper jugat per l'espai públic i la geografia urbana, i com influeixen en els moviments socials, doncs ells lluiten no només per incrementar el seu poder social sinó també per conquerir espais. I clar, és igual d'important per a les autoritats, perquè es senten obligades a controlar i limitar l'accés de les classes populars a l'espai. Crec que els historiadors moltes vegades s'obliden que el passat existeix més en l'espai que en el temps. També vaig voler destacar la importància de la cultura, una qualitat perdurable en la història encara que canviï, o suauement o bruscament, amb el temps. Amb la meua obsessió en la història des de baix vaig refusar l'obsessió empírica en les estadístiques per basar-me més en la textura i qualitat de la vida quotidiana.

- La teua investigació sobre el moviment obrer a Barcelona què aporta? Què has descobert?

Més que res crec que mostra com l'anarcosindicalisme estava molt incrustat en la societat civil. També es pot veure com l'anarquisme va contactar amb una sociabilitat popular molt desenvolupada en els barris i amb un llenguatge de protesta popular que varen saber polir els llibertaris, a la vegada que van ser els seus punts de suport.

- Què investigues a Madrid? T'han fitxat a Madrid després del teu brillant estudi sobre Barcelona? Si t'agrada el futbol, coneixeràs la històrica rivalitat entre les dues ciutats i clubs. Hi ha encàrrec o és una motivació personal?

(Riures) Doncs si, ara visc i treballo a Madrid, un fet que es deu a diversos factors i que, donada la rivalitat històrica entre ambdues ciutats i el meu passat barceloní, és una ironia. Per una banda, estava molt inquiet i insatisfet a la Universitat britànica, on hi ha un control burocràtic cada vegada més fort, quelcom que moltes vegades molesta a la investigació i a la llibertat del professorat. I ara em sento molt còmode per estar tan a prop a les matèries primeres del treball històric. Vivint aquí, inevitablement m'agradaria fer un treball sobre Madrid semblant al que

vaig fer abans sobre Barcelona, i és un dels meus projectes futurs. El meu modus operandi com historiador és fer un treball a fons, baixar el més profund possible en l'oceà de les fonts, però avui en dia la meua prioritat és una biografia de Josep Peirats que també pretén ser un estudi de la intel·lectualitat autodidacta anarquista espanyola al llarg del segle XX.

- Podries comparar-nos les dues ciutats en relació al control del carrer?

Bé, en general els promotors de l'urbanisme capitalista i els seus agents polítics volen aïllar i expulsar les capes populars del centre urbà, i és un procés que es veu en totes les ciutats grans. Però òbviament, el seu ritme es deu a factors locals com el nivell de la formació del capital, la història urbanística-industrial de la urbs, l'extensió de la nova moda de la classe mitja de colonitzar el centre històric de la ciutat, etc. A Barcelona aquest procés ha estat molt més brutal, sobretot en el cas del barri del Raval que ara té el seus museus d'art, els hotels de luxe i els pisos remodelats que funcionen com els posts de frontera de la classe mitja. Es pot fer algunes comparacions amb el barri de Lavapiés de Madrid, que és igual de cèntric i multicultural que el Raval, i que ha estat assenyalat per les autoritats madrilenyes com un barri "insubmis". Per això, Lavapiés és el barri més filmat de la ciutat: té 48 càmeres de seguretat i, en el cas més descarat, n'han instal·lat una davant de la porta de la llibreria Malatesta, una llibreria que mai ha conegut problemes de delinqüència però que per casualitat, és la llibreria llibertària més important de la ciutat.

- És tan exagerada com a Barcelona, la conversió de la ciutat en aparador - negoci turístic al servei de la burgesia?

Els ajuntaments volen vendre les seves ciutats com a productes, però Barcelona és una mercaderia més rentable que Madrid, i penso que sempre serà així per les seves característiques geogràfiques i la importància del mar i platja per a cert tipus de turisme. De fet, hi ha pocs casos tan exagerats com Barcelona. El que passa aquí des de l'orgia pre-olímpica em sembla veritablement repel·lent. M'ha provocat un desenamorament amb la ciutat.

- Richard Sennet (*), sociòleg, desencantat del capitalisme per l'aniquilació de la vida pública, ens diu que les ciutats s'assemblen cada vegada més entre elles. Nova York, Madrid, Tòquio, Bombai, etc. s'assemblen cada vegada més per efecte de la globalització. Creus que és així i que els ciutadans perden la identitat al

perdre la vida pública?

Doncs si, hi estic d'acord encara que amb alguns matisos. És cert que hi ha un procés d'homogeneïtzació espacial i que la globalització ataca la personalitat i els signes d'identitat dels espais. És possible que el símptoma més clar sigui aquest índex Big Mac que analitza el cost de la vida en tots els països on venen aquestes fastigoses hamburgueses. Però mentre aquests simulacres de pubs irlandesos surten com bolets sota el sol del turisme de masses, cal reconèixer que és molt difícil prendre una bona pinta de Guinness fora d'Irlanda. I és evident que cal reconèixer que la globalització ha creat un poderós moviment que li fa front i que ha unit a molta gent en zones molt separades geogràficament del planeta, i en aquest sentit s'estan formant noves identitats i noves protestes.

- Celebrem enguany el centenari de la CNT. Com a estudiós de la CNT, com veus les històriques i actuals divisions de la CNT i quines recomanacions donaries per sortir de l'enfrontament i lluitar junts?

Les divisions històriques i actuals em semblen molt tristes. És axiomàtic que un moviment unit sempre serà més fort i atractiu, i per això espero que sigui possible que l'anarcosindicalisme espanyol es reunifiqui. Sempre em resulta significatiu que alguns dels millors pensadors del moviment llibertari, gent com Valeriano Orobón Fernández o Josep Peirats s'alcessin contra les divisions i fessin una tasca unificadora. Et confesso que he estudiat molt més les escissions dels anys '30 i les de l'exili que no pas la del '79, però el que m'ha sorprès cada vegada que he rebuscat en el tema és el fet de que en molts sentits eren escissions molt, molt evitables o, com a mínim, no haguessin hagut de ser tan dures i/o prolongades com van ser. Seria inútil negar l'existència de divisions, de tensions ideològiques i estratègiques, però aquestes són una cosa i l'altra és l'escissió organitzativa, que no sempre és inevitable ni bona. I després, per desgràcia, sempre han existit focus que han intentat prolongar el desacord en comptes de sembrar la re-unificació de manera desinteressada. Des del meu punt de vista és una qüestió de voluntat i imaginació, la voluntat d'oblidar el passat i mirar cap endavant, d'imaginar un futur organitzatiu més sòlid, i per això és imprescindible evitar les posicions estèrils i sobre-polaritzades. Històricament em sembla que els que han volgut mantenir una escissió – la família Urales als anys '30 o la parella Montseny-Esgleas durant l'exili – no han actuat pel bé del moviment.

- Com veus les divisions en l'actualitat?

Entenc que per a algú tot és molt recent,

però crec que cal enfocar-ho en el que ens uneix i buscar alguns objectius comuns i no negociables que podrien aglutinar a les tres branques de l'anarcosindicalisme espanyol. I en el context d'una crisi tan profunda com la que estem patint ara no hauria de ser tan difícil si existeix la voluntat de defensar alguns interessos concrets. I si per a alguns és impossible imaginar un rumb diferent, caldria que es preguntessin "que diran de nosaltres els historiadors futurs? Valoraran positivament la dispersió d'efectius i la triplicació de feines elementals d'organització?"

- Comences el pròleg presentant a Barcelona com "la capital del moviment anarquista més important i perdurable d'Europa". Quins factors consideres que van influir en l'auge i la importància de l'anarquisme a Barcelona?

Hi ha un conjunt dinàmic de factors: la situació socioeconòmica, el funcionament de l'Estat Espanyol, el reformisme estèril dels socialistes... però crec que el gran poder de mobilització de la CNT barcelonina sempre va estar vinculat íntimament als barris i a la capacitat dels seus militants i activistes en l'àmbit local. Aquests militants tenien un contacte íntim amb els seus veïns i sabien prioritzar les seves necessitats, desitjos i somnis, i canalitzar la lluita als barris, mobilitzant a la gent entorn les desigualtats urbanes o en les fàbriques, o relacionant-les amb l'habitatge o l'atur. En fi, era qüestió de connectar amb la gent.

- Chris, per acabar, em pot pots proposar un company per entrevistar?

L'Stuart Christie

* Richard Sennet centreamericà de Nova York, un famós sociòleg, (també novel·lista i músic de renom), vinculat a Barcelona i Catalunya, ja que el seu pare i oncle eren anarquistes que varen venir a Barcelona amb les brigades internacionals a defensar la revolució i la república. Sennet segueix vinculat als exiliats espanyols i catalans de Nova York.

> LES FRASES...

“La història des de baix m’ha semblat imprescindible i fonamental per entendre un moviment com l’anarquisme, que es dedicava a alliberar les energies i els desitjos de la gent mes desafavorida”

“El gran poder de mobilització de la CNT barcelonina sempre va estar vinculat íntimament als barris i a la capacitat dels seus militants i activistes en l'àmbit local”

Segueix la lluita contra la política del Departament d'Educació

Marxa per l'ensenyament públic i popular i Redacció

Estudiants, docents i treballadors s'han unit en la Trobada de Lluites per l'Educació Pública i Popular, un espai comú per fer front a les polítiques del Departament d'Educació i del Departament d'Innovació, Universitats i Recerca.

La política del Departament d'Educació fa temps que no respon a les demandes de la societat ni dona resposta a les reivindicacions del professorat de primària i secundària, que reclamen més finançament i el desmantellament de la doble xarxa educativa present a Catalunya, que reforça econòmicament i legislativa als centres privats i concertats en detriment dels públics.

Per la seva banda, la política del Departament d'Innovació, Universitats i Recerca segueix una trajectòria semblant i acumula el descontent de bona part de la comunitat universitària, farta de reformes inútils que posen l'accent en estàndards d'excel·lència enlloc de consolidar millores reals de la qualitat educativa i consolidar les ajudes als i a les estudiants en pitjors situacions socioeconòmiques mitjançant les beques.

Durant els darrers dos anys hem assistit al sacseig dels pilars del nostre sistema educatiu, assetjat mitjançant la promulgació d'una nova llei relativa a l'educació primària i secundària, la Llei d'Educació

de Catalunya (LEC), i l'aplicació de nous criteris pedagògics fonamentats en el rendiment econòmic que han pres forma a través de l'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES).

Enfront d'aquests canvis, la comunitat educativa no ha fet esperar la seva resposta i les mobilitzacions, vagues i manifestacions s'han anat succeint i han passat, com diu la popular dita, sense pena ni glòria. Ni les seves reivindicacions han estat recollides ni durant els períodes de negociació entre els actors de la comunitat i els Departaments s'han aconseguit canvis sobre allò que els atenyia i portaven temps reivindicant.

Marxa Santa Coloma-Barcelona

Fins a tres marxes, que van aplegar estudiants, treballadores, docents i famílies van confluïr el 28 d'abril a la plaça universitat de Barcelona. D'una banda, els instituts afectats per la supressió del batxillerat que, aplegats per la recent creada Coordinadora d'IES afectats pels tancaments, es varen concentrar a la plaça Sant Jaume de Barcelona per entregar el manifest conjunt a la Generalitat i l'Ajuntament. A la que s'ha de sumar la II Desfilada Reivindicativa de l'IES Miquel Tarradell del Raval, que va sortir des de la porta del centre amb una gran presència d'alumnes i professorat. I d'altra banda, la Marxa per l'Ensenyament Púb-

blic i Popular organitzada per la Trobada de Lluites per l'Educació. Una marxa unitària que va voler aglutinar els diferents sectors de la comunitat universitària: PAS, professorat i estudiants, i que ha comptat amb el suport de nombroses entitats i associacions.

Aquesta Marxa va sortir de la Plaça de la Vila de Santa Coloma de Gramenet a les 12h, on abans veïnes de la ciutat havien ofert una xocolatada popular a les assistents. Unes 300 persones s'hi congregaven amb molta energia i il·lusió, fet que es va notar al llarg del recorregut, durant el qual no es va deixar de cridar en cap moment. Les consignes més repetides varen ser "Pública sí, privada no" o "cap tancament sense resposta". I és que la màxima voluntat de la Marxa era denunciar les agressions i el desmantellament de l'ensenyament públic que està duent a terme el govern tripartit.

A dos quarts de tres la comitiva arribava a plaça universitat, on després de fer la rebuda a les dues altres concentracions-marxa, es va realitzar l'acte polític i un dinar popular. Podeu llegir les reivindicacions que es varen expressar en l'acte polític i que han impulsat la Marxa anant

al web: www.marxaperlensenyament.cat/

Convocatòries en defensa de l'ensenyament públic

Els sindicats de l'ensenyament públic van convocar una concentració a Barcelona l'11 de maig per rebutjar les retallades de plantilla, el tancament de grups, les hores extres, la desregularització de les condicions laborals del professorat, els nomenaments telemàtics i el calendari escolar, i per reclamar la cobertura

de totes les baixes amb substitucions des del primer dia, la gestió democràtica i participativa dels centres, treball estable i de qualitat, l'increment generalitzat de plantilles i la disminució dels alumnes per aula.

Per altra banda, per al 18 de maig estava convocada per part de CCOO, UGT, ASPEPC, USTEC i CGT una nova jornada de vaga, però a última hora, tots els sindicats excepte la CGT van decidir traspasar-la al 8 de juny.

Finalment, es va portar a terme una manifestació en defensa de l'ensenyament públic, el 29 de maig a Barcelona, convocada pels cinc sindicats.

La CGT de l'Anoia inaugura el seu nou local a Igualada

Federació Comarcal CGT L'Anoia

El dissabte 24 d'abril es va inaugurar el nou local sindical de la Federació Comarcal de la CGT a L'Anoia, situat al carrer Clavells 11 d'Igualada, acte que va comptar amb una important assistència d'afiliació dels Sindicats Locals i de representants del Comitè Confederal de la CGT de Catalunya.

Per a nosaltres és un fet històric, ja que no podem oblidar als nostres avantpassats Anarquistes i Anarcosindicalistes igualadins i comarcals (tots ells Llibertaris) que a finals del segle XIX i principis del XX, van aconseguir, sense ajudes institucionals ni subvencions de cap tipus, tenir la seva casa Llibertària sense la sangria mensual d'un lloguer capitalista.

Nosaltres, salvant les distàncies, hem aconseguit quasi el mateix amb l'esforç de militants i afiliats de la CGT que pensem que un altre Món, més just, solidari i igualitari, és possible.

Aquest local suposa un pas més en la consolidació de la CGT a la ciutat d'Igualada i a la comarca de l'Anoia, una de les més castigades per la crisi econòmica.

Actualment, dins la Federació Comarcal

de l'Anoia de la CGT hi ha constituïts dos sindicats, el del metall i el d'activitats diverses.

La nostra casa Anarquista, Anarcosindicalista, Llibertària, està oberta a tota la

classe obrera d'Igualada i de la comarca de L'Anoia i a tots els proletaris en general, siguin de on siguin.

Per contactar amb el sindicat segueix funcionant el mateix telèfon/fax

9380429585.

I el correu electrònic segueix sent cgta-noia@yahoo.es

Salut i Anarquia.

VI Congrés CGT Balears

CGT Balears

CGT Balears cerca a Son Roca el seu futur, en el que ha de ser el Congrés de la renovació.

El proper 12 de juny la CGT Balears celebrarà a Son Roca el seu VI Congrés, en aquesta ocasió extraordinari, amb la clara aposta de reafirmar el seu futur. Aquest congrés ha de ser el de la renovació i és una oportunitat històrica per a reflexionar i debatre el model de sindicalisme que volem per als propers anys i poder plantar cara a les contínues agressions del capitalisme. Al gener es va celebrar una trobada per a fer una reflexió en veu alta, entre tots, per a intentar veure com podria ser el camí futur.

De mes està dir que ens trobem en una situació preocupant per la falta de participació de l'afiliació, el que ha afeblit l'estructura del sindicat i també les respostes que els treballadors ens demanen. Altre element molt important a tenir en compte és el tema de l'edat dels membres de l'actual Secretariat Permanent, el que fa imprescindible el relleu generacional.

Amb aquesta situació delicada es presenta un congrés que busca les persones adequades per a plantar cara als reptes, que no són pocs, dels propers anys.

SENSE FRONTERES

No sorprèn que Sud-Àfrica sigui el segon país del món amb més protestes per habitant

El 40% de la població viu en condicions d'extrema pobresa

De Sandton a Alexandra:

Contrastos sud-africans per a un Mundial de Futbol

Laia Altarriba i Piguillem

En Joan Canela és periodista i va aterrar fa un any i mig a Johannesburg, Sud-Àfrica. Hi va anar amb la seva companya fotògrafa i dissenyadora, l'Helena, per explicar-nos, des d'allà mateix, com ha evolucionat el país que va sortir de l'apartheid a mitjans dels anys noranta.

D'aquí a poques setmanes Johannesburg acollirà el Mundial de Futbol. Tots els ulls estaran posats sobre aquesta ciutat.

Fa uns dies vaig entrevistar en Joan al 'Solidaris', de Catalunya Ràdio, i ens va parlar de Sandton, barri luxós d'aquesta ciutat, que possiblement molts mitjans d'arreu ens mostraran per parlar-nos dels èxits de l'apartheid. Però en Joan també ens va parlar d'Alexandra, un dels suburbis més empobrits i violents de Sud-Àfrica que està a pocs centenars de metres de Sandton.

No ens han de sorprendre aquests extrems, si tenim en compte que en Joan parla de Johannesburg com una de les ciutats més desiguals del món: "Sense sortir-ne, és possible viatjar des del primer món més opulent a la misèria més pròpia dels països més empobrits". L'opulència, doncs, té un nom a Johannesburg: Sandton. I la misèria es diu Alexandra.

Sandton és el barri de negocis blanc. "Per fer-vos una idea de com és", relatava en Joan, "a Barcelona no hi ha cap barri tan luxós com aquest: hotels de cinc estrelles, centres comercials amb joiera d'alt standing, tots els cotxes que hi veus són de gamma alta". I va afegir, tot i que la majoria dels oients ja ho devien preveure, que a Sandton hi viuen sobretot blancs. La fi de l'apartheid, però, ha permès que alguns negres s'enriquissin, i fins i tot n'hi ha algun que viu a Sandton.

Pel costat de Sandton creua una autopista, i a l'altra banda hi ha Alexandra, un dels suburbis negres més empobrits i més violents de Sud-Àfrica. En Joan ens posa alguns exemples: "A Alexandra, tot i estar enmig de la ciutat, la gent hi viu en barraques de llauna; a les 7 de la tarda cap noia pot anar sola pel carrer perquè el perill de violació és altíssim; en fi, un lloc molt

desesperant".

Tot Johannesburg no és com Sandton ni com Alexandra, és clar. Però aquestes dues realitats conviuen en la Sud-Àfrica actual, i no són una anècdota.

La lluita contra l'apartheid tenia dos eixos: la defensa de les llibertats civils, però també estendre el benestar econòmic a tota la població. I és que com explica en Joan, "l'apartheid al cap i a la fi era un sistema de saqueig, de robatori de les riqueses d'Àfrica que quedaven només per una minoria". "Amb la fi de l'apartheid", continua, "es va prometre una reversió d'aquesta política econòmica per beneficiar la majoria de la població, però això no s'ha produït". Una dada que posa números al que ens explica en Joan: "El 40% de la població del país viu en condicions d'extrema pobresa".

Amb aquest retrat no sorprèn que Sud-Àfrica sigui el segon país del món amb més protestes per habitant: "Cada setmana hi ha protestes pels serveis bàsics, aigua, etc. La situació en què viuen se suma al fet que la població té una cultura de resistència que ve de l'època de l'apartheid molt alta. El Congrés Nacional Africà (CNA) encara té molt de prestigi (obté dues tercers parts dels vots), i això frena

la possibilitat que hi hagi protestes més organitzades, perquè el CNA és alhora govern i oposició, i s'encarrega d'impedir que les mobilitzacions s'articulin i vagin més enllà".

Malgrat el coixí que és el CNA, els contrastos que simbolitzen Sandton i Alexandra dibuixen una situació explosiva: "Hi ha un perill d'explosió imminent, constant", assegura en Joan. Tot i que ara els ànims estan una mica mitigats amb el Mundial de Futbol: "La gent té molta esperança en les conseqüències positives que els portarà el Mundial". Jocs i fòrums ens donen

experiència sobrada a Barcelona per saber que cap vareta màgica resol les desigualtats en una ciutat. Per això no ens sorprenem quan en Joan conclou: "Però jo crec que després del Mundial, quan aquesta esperança es converteixi en frustració, serà més difícil contenir el perill d'explosió social".

>> La Sud-Àfrica que en Joan ha conegut durant un any i mig ens l'ha relatat per mitjans catalans (sobretot pel Periòdic), bascos i espanyols. Trobareu tots els articles que ha anat publicant al seu bloc: www.vacomva.net

EL SEMÀFOR

Retrocès

- ÍNDIA (CPI-M): El Govern revisarà la seva estratègia de contrainsurgència vers els maoïstes després de diversos atemptats que han causat la mort de 100 persones en l'últim mes.
- ISRAEL — SÍRIA — LÍBAN: Un gran simulacre militar israelià desferma la tensió a la regió i posa en alerta als milicians d'Hezbollah.
- SRI LANKA: International Crisis Group afirma que disposa de proves suficients que evidencien els crims de guerra comesos entre gener i maig de 2009 i insta a que es dugui a terme una investigació internacional.
- SUDAN (DARFUR): Es reprenen els enfrontaments entre les Forces Armades i el grup armat JEM a la regió, finalitzant amb la participació del grup en les negociacions de pau.
- TURQUIA: S'incrementa la violència entre l'Exèrcit i el PKK, alhora que el seu líder adverteix al Govern que aquesta és la seva última oportunitat per a la pau.

Alerta

- ERITREA: Vuit de les 11 organitzacions que formen la coalició opositora EDA unifiquen els seus braços militars sota un únic comandament, la qual cosa podria suposar un salt qualitatiu en la fragmentada activitat de la insurrecció.
- IRAN: Teheran anuncia un acord per intercanviar combustible nuclear després d'una gestió de Brasil i Turquia que és rebuda amb recel pels EUA i altres països del Consell de Seguretat de l'ONU.
- MADAGASCAR: El president de l'autoritat transicional, Andry Rajoelina, fa públic el seu full de ruta per sortir de la crisi política i anuncia que no presentarà la seva candidatura a les eleccions.
- SUDAN (MERIDIONAL): Un general del SPLA encapçala una rebel·lió a Jonglei després que la seva candidatura a la governació no assolís la victòria en aquest estat.
- TAILÀNDIA: El Govern tailandès desallotja els Camises Roges del centre de Bangkok.

Avanç

- DJIBOUTI — ERITREA: Ambdós països accepten la mediació de Sudan per resoldre la disputa fronterera que els enfronta des de maig de 2008.
- FILIPINES (MINDANAO-MILF-MNLF): El MILF y el MNLF firmen un pacte de cooperació pel qual es comprometen a treballar conjuntament per aconseguir la pau a Mindanao.
- NIGÈRIA (DELTA NÍGER): El relleu en la presidència del país, provocat per la mort d'Umaru Yar'Adua, obre noves expectatives per a la implementació del programa d'amnistia i la reintegració de militants del grup armat MEND.
- SOMÀLIA: Turquia i Nacions Unides organitzen una conferència internacional per promoure la pau al país.

SOCIAL

Els grups socials més vulnerables i els pobles del Sud són els més afectats per la crisi econòmica mundial.

L'educació és un dret universal i un bé públic

BALA PERDUDA

Ni comandants ni sub's

Adolfo Montoliu i Toni Álvarez

S'ha dissolt el Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista (CSRZ). Sí, és una forma de dir-ho. Vam tenir la sort de poder compartir espai físic amb ells quan l'assemblea d'insubmisos de Barcelona va haver de ressorgir en algun lloc, després del tancament de l'històric Casal de la Pau del carrer Cervantes. Era l'any 1995, i és ben cert que a Barcelona l'antimilitarisme estava en un canvi de terç i no érem les multituds dels anys daurats de OTAN i d'oposició a la guerra de l'Irak. Però encara hi restàvem uns quants...

Aquestes restes van ser acollides al Lokal, on el CSRZ començava a brotar. Què fèiem allà, els antimilitaristes, compartint local amb un col·lectiu que recolzava obertament un exèrcit? Quantes vegades no ens haurem fet aquesta pregunta? Quantes vegades no ens emplaçaríem a fer un debat obert amb el CSRZ sobre el tema dels exèrcits i les revolucions? Moltes, tantes com les experiències de lluita a la nostra ciutat, durant les quals van poder comprovar que el modus operandi, les eines, les formes de fer i sentir d'aquell grup de persones que augmentava i omplia altres moviments socials suposaven un generador d'activisme i de pensament crític que va inundar la pija Barcelona tocant tecles i nassos per tot arreu.

Els antimilitaristes seguïem sense comprendre com aquell grup tan heterogeni en procedència, pensament i edat podien compartir espai polític entre ells i fer incidència política i social amb unes formes tan semblants a les nostres: acció directa no violenta i desobediència civil. A més costava poc entendre's amb ells i sempre estaven per intentar donar un cop de mà.

Ara, els quatre tarats antimilitaristes que els turmentàvem amb el nostre discurs que "els exèrcits són tots iguals" per molt macos que es presentin, hem de comprovar, amb pena i fàstic, com és de veritat el que deïem, sense ànim d'ofendre, a aquell enorme grup de creients en el zapatisme. L'Exèrcit Zapatista d'alliberament nacional els ha obligat a dissoldre's, suposem que per ordre de la comandància. Ja no volen ni els diners recollits pel profit de les bases i les comunitats, són "diners tacats". Tots ens equivoquem, així aprenem. Això a la societat civil, no a la militar. I l'EZLN, agradi o no és un exèrcit, amb totes les lletres, amb els seus caps i els seus soldats. I amb aquesta lògica ha funcionat.

Va ser un luxe poder compartir experiència, lluita, riures, ràbia, espai i festa amb el CSRZ. Ara toca continuar compartir-lo, sense comandants ni sub's. Ànims i endavant!

Declaració de la Cimera dels Pobles "Enllaçant Alternatives"

Enllaçant Alternatives

Les xarxes, plataformes i organitzacions d'Europa i Amèrica Llatina i el Carib, reunides a Madrid del 14 al 18 de Maig, durant la Cimera dels Pobles Enllaçant Alternatives IV, reivindiquem el nostre dret a plantejar alternatives al model neoliberal i als tractats de lliure comerç, i creiem en la nostra capacitat per construir un diàleg polític i social entre els pobles.

Estem immersos en una crisi civilitzatòria que afecta tot el planeta, on els grups socials més vulnerables i els pobles del Sud són els que estan aguantant la càrrega més pesada. Mentre milions de treballadores i treballadors han perdut la seva feina, submergint-se en la pobresa i la precarietat, el sistema financer obté guanys multibilionaris amb el suport dels Estats del Nord.

La crisi econòmica mundial està lluny de ser resolta i els plans de rescat s'han dirigit a defensar els interessos del gran capital, com ho demostren les recents mesures d'ajust estructural exigides a Grècia per part de la UE, i els anuncis en la mateixa direcció per part d'Espanya i Portugal. La història d'Amèrica Llatina i el Carib demostra l'impacte devastador d'aquestes polítiques de retall de la despesa pública, les privatitzacions i la desregulació econòmica.

Just quan es compleixen dos segles de l'inici de les lluites d'independència a diversos països d'Amèrica Llatina i el Carib, la UE proposa una "aliança" estratègica que suposa tornar al passat. La creació d'una « Zona Euro-Llatinoamericana d'Associació Global Interregional », sustentada en l'aprovació d'una sèrie d'acords de lliure comerç per protegir els interessos de les multinacionals europees a Amèrica Llatina i el Carib i retallar les possibilitats d'una integració regional i birregional sobre noves bases.

A Amèrica Llatina i el Carib han sorgit diversos governs progressistes i d'esquerra sensibles a les exigències dels moviments populars, que busquen camins alternatius de desenvolupament més en acord amb les seves realitats locals, i defensen la seva sobirania nacional. La dreta mundial, mentre intenta desprestigiar i desestabilitzar aquests governs, continua predicant polítiques de tall neoliberal que han estat promogudes per multinacionals europees – en particular espanyoles dins d'Amèrica Llatina i el Carib -, i que compten amb el suport de la UE. Estratègies com: "Europa Global : Competir al Món" i "Europa

2020", continuaran generant elevats costos socials i agreujant les desigualtats entre Estats i a l'interior de cada país.

A Europa, amb el Tractat de Lisboa s'ha reforçat un model d'integració antidemocràtic i capitalista. La privatització dels serveis públics al costat de la vulneració dels drets socials i laborals consolida l'Europa Fortalesa, de caràcter militar, repressiu i exclouent, en detriment de l'Europa Social.

Davant d'aquestes realitats l'organització, la resistència, la dignitat, la solidaritat i la mobilització social són i seran factors essencials per sostenir els assoliments Amèrica Llatina i el Carib, impossibilitar una tornada al passat, i conquerir nous avenços tant a Amèrica Llatina i el Carib com a Europa. La nostra estratègia de lluita i resistència comuna es basa en la solidaritat entre els nostres pobles, per a la construcció d'una societat en la qual els drets econòmics, polítics, laborals, sindicals, socials, culturals i ambientals siguin la prioritat i raó de ser de les polítiques governamentals.

En aquest sentit :

1. Rebutgem enèrgicament els Tractats de Lliure Comerç, els Acords d'Associació (AdAs) i els tractats bilaterals d'inversió (TBIs) -o Acords de Promoció i Protecció Recíproca d'Inversions (APPRIs)- pactats entre alguns governs llatinoamericans i europeus, que han estat negociats, a esquenes i en contra dels interessos dels nostres pobles. En particular, rebutgem: l'acord Associació UE Cariforum, la firma de tractats amb Colòmbia, el Perú i Amèrica Central i la represa de les negociacions amb

el Mercosur.

2. Rebutgem que la cooperació al desenvolupament formi part d'aquests acords al servei d'interessos econòmics privats. Volem una cooperació que enforteixi la capacitat dels actors socials i dels Estats per dissenyar i implementar polítiques que es dirigeixin a combatre la injustícia social.

3. Rebutgem la implementació de plans d'ajust estructural i la intervenció del FMI en els països d'Europa i Amèrica Llatina i el Carib per fer front a la crisi econòmica. Reivindiquem la moratòria immediata d el pagament del deute públic i la realització d'auditories per a la cancel·lació dels deutes il·legítims.

4. Continuarem buscant solucions reals a la crisi ambiental i climàtica, basades en la justícia climàtica i en la necessitat de canviar el sistema, que està provocant la destrucció del planeta. Per frenar el canvi climàtic és necessari que la UE redueixi substancialment les seves emissions de gasos d'efecte hivernacle a nivell domèstic. Reclamem als governs europeus que paguin els deutes ecològics que acumulen amb els pobles del sud, inclosa Amèrica Llatina i el Carib, per al finançament de la mitigació i la supervivència davant el canvi climàtic. Vist el fracàs de la Cimera sobre el Clima de Copenhaguen, ens comprometem a implementar les propostes acordades en la "Conferència Mundial dels Pobles sobre Canvi Climàtic i els Drets de la Mare Terra", celebrada a Cochabamba l'Abril de 2010, com per exemple la creació d'un tribunal de justícia climàtica.

5. Recolzem les lluites dels moviments camperols d'Amèrica Llatina i el Carib i d'Europa per la Sobi-

rania Alimentària dels Pobles, la reforma agrària, contra els transgènics i en defensa dels seus territoris. L'agricultura camperola, familiar i de petita escala alimenta els pobles i refreda el planeta.

6. Mantindrem la nostra lluita a favor de la democràcia participativa, directa i plural, i ens oposarem als intents de coartar-la. Recolzem les lluites contra la impunitat i per la justícia per a les víctimes dels genocidis. Rebutgem la criminalització de la protesta social.

7. Exigim la ruptura de relacions diplomàtiques i financeres amb el govern de Porfirio Lobo a Hondures, rebutjat per diversos governs. L'esmentat Govern és provinent d'un cop d'Estat, elegit en condicions antidemocràtiques, sostingut a costa de la repressió als moviments socials i la violació dels drets humans. Recolzem la lluita del front de Resistència Popular d'Hondures que pugna per una assemblea constituent.

8. Rebutgem la militarització i la visió que desconeix la capacitat del poble haitià per definir el seu propi destí, amb el pretext de l'ajuda humanitària. Exigim el respecte a la sobirania del poble haitià, l'anul·lació del deute extern d'aquest país, i el pagament de reparacions.

8. Exigim a la UE la derogació de la Posició Comuna contra Cuba.

9. Acusem a la UE, a les seves institucions i als seus governs de flagrant complicitat en la violació dels drets humans, per exemple a: Colòmbia, Hondures, Perú, Guatemala i Mèxic, països on dirigents socials són assassinats quotidianament i la protesta social és reprimida.

10. Repudiem les polítiques que apli-

ca la UE en matèria d'immigració, perquè amenacen greument la democràcia i la pau entre els nostres pobles en fomentar la xenofòbia i el racisme.

Participem i recolzem les lluites dels moviments i xarxes de migrants contra l'Europa Fortalesa, amb els seus camps d'internament per a estrangers (CIE) i la seva "Directiva del Retorn" justament anomenada "Directiva de la Vergonya". Aquesta política migratòria representa l'altra cara de l'Europa del Capital.

11. Denunciem la militarització dels nostres continents i, en particular, el caràcter bel·licista del govern de Colòmbia.

La instal·lació de 7 bases militars dels Estats Units en aquest país representa una amenaça a la pau i l'estabilitat de la regió. Reiterem la nostra condemna a la política bel·licista de la UE a l'Afganistan sota l'auspici de la OTAN, així com l'ús de milionaris recursos per sostenir una maquinària de guerra que podria emprar-se per a altres prioritats de caràcter social.

12. Recolzem la lluita del poble grec en la defensa dels seus drets, que representen els drets de tots els pobles europeus.

13. Ens comprometem a treballar per consolidar un espai polític de solidaritat -en el qual

participen una gran diversitat de moviments socials i polítics- que advoquen per una integració social, econòmica, de gènere, política, ambiental i cultural, i que sigui alternativa al què proposa la Unió Europea (UE) i diversos dels governs d'Amèrica Llatina i el Carib.

14. Ens comprometem a enfortir i consolidar les nostres lluites davant el poder corporatiu i a obrir una nova etapa en el treball de la Xarxa Enllaçant Alternatives cap a la constitució d'un instrument internacional vinculant per jutjar crims econòmics.

La sessió del Tribunal Permanent dels Pobles (TPP), "La Unió Europea i les Transnacionals a Amèrica Llatina. Politiques Instruments i actors" ha contribuït a aquest propòsit.

15. Recolzem i formem part de les lluites que porten a terme les comunitats afrodescendents, les dones, els joves i els exclosos de l'Amèrica Llatina i Europa, que estan patint els efectes de la crisi amb major duresa.

16. Fem nostres les lluites i reivindicacions dels pobles originaris i pel bon viure, la creació

d'estats plurinacionals i el reconeixement i defensa dels drets de la mare terra, que contribueixen, a la necessitat de desenvolupar models de consum i producció que són sostenibles, responsables i justos.

17. Saludem els compromisos dels governs d'Amèrica Llatina i el Carib per trencar amb segles de dependència econòmica, el saqueig dels recursos naturals i l'espoliació dels territoris.

18. Cridem els pobles europeus a aixecar-se per construir una altra Europa.

Agraïm a les i els integrants dels col·lectius de l'Estat espanyol el seu esforç i ajuda per a la realització de la nostra Cimera dels Pobles Enllaçant Alternatives

IV, i donem la benvinguda a les companyes i companys que des de ja estan disposades a iniciar els preparatius per a la Cinquena Cimera dels Pobles Enllaçant Alternatives que es realitzarà el 2012.

Dediquem aquesta Cimera dels Pobles a la memòria de l'activista indígena Betty Cariño, que va ser assassinada a Oaxaca (Mèxic), el 27 d'abril, per la seva tasca contra les transnacionals mineres. Fem aquest homenatge en representació de totes les persones assassinades a causa de la seva lluita social i política, i a totes les víctimes del model neoliberal injust i excloent a Amèrica Llatina, el Carib i Europa.

Per la Descolonització i la Independència del Sàhara

CEAS-Sahara
www.saharaindependiente.org

Els delegats i delegades assistents a la IV Assemblea General de la Coordinadora Estatal d'Associacions Solidàries amb el Sahara (CEAS-Sahara) realitzada a Saragossa acordem:

1. Denunciar la greu vulneració dels drets humans que el Govern del Marroc, a través de la seva policia i exèrcit d'ocupació, està cometent en els territoris ocupats del Sahara Occidental, en una estratègia de terror constant i sistemàtic, on prohibeix els drets d'expressió, reunió, circulació i manifestació pacífica de la població saharauí.

2. Exigir del Govern d'ocupació del Marroc que posi fi a aquesta política d'assetjament, intimidació, violència, detencions, tortures i empresonaments en els territoris Ocupats del Sahara Occidental contra la població saharauí i els activistes de drets humans.

3. Exigir al Govern del Marroc declarar l'alliberament immediat de tots els presos polítics saharauis, que actualment estan en les presons marroquines i en la del Aaiún ocupat.

4. Constatar que els governs de la Unió Europea d'una manera

vergonyosa, amb indiferència, miren per a un altre costat quan la policia i l'exèrcit del Marroc vio-

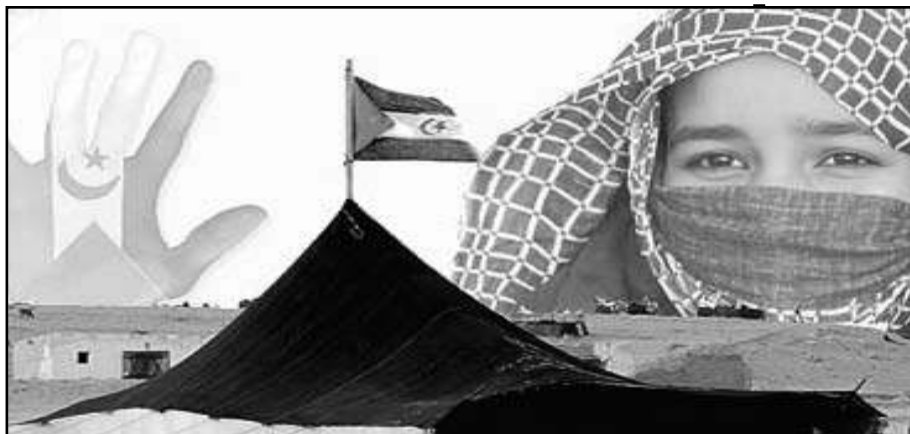
giat d'Europa, l'alliberament immediat de tots les preses i presos polítics saharauis. Condemni la

que demanem al Consell de Seguretat de Nacions Unides, amplii les competències de la MINURSO (Missió de les Nacions Unides per al Referèndum en el Sahara Occidental) contemplant la protecció dels Drets Humans de la Població Saharauí sota l'ocupació del regne del Marroc.

7. Acordem també impulsar accions contínues i generalitzades per a exigir l'alliberament im-

mediat de tots els presos polítics saharauis en presons marroquines i en la del Aaiún ocupat; així com el redoblar els nostres esforços per a l'enviament d'observadors als territoris ocupats del Sàhara Occidental.

8. Finalment, aquesta IV Assemblea de CEAS-Sahara manifesta la seva voluntat decidida a continuar amb la seva trajectòria de moviment independent solidari, no vinculat a cap institució, govern o partit polític, ja que és aquesta premissa la qual ens permet impulsar amb força la nostra acció solidària i d'acompanyament al poble saharauí en el seu camí cap a la llibertat i la independència.

len els drets humans de la població saharauí. Estan permetent en la pràctica al règim autoritari de Mohamed VI poder actuar sense limitacions en la seva política de repressió en els territoris ocupats del Sàhara Occidental, i per això els governs europeus es converteixen en "col·laboradors necessaris" perquè el règim marroquí continuï amb l'ocupació il·legal, l'expoli dels recursos naturals i la repressió contra el poble saharauí.

5. Demanar al President espanyol Rodríguez Zapatero, que també ho és de la Unió Europea, que exigeixi, amb la màxima prioritat, al Govern del Marroc, soci privile-

política repressiva contra els activistes saharauis de drets humans i pressioni perquè posi fi a la seva permanent violació dels Drets Humans en el Sàhara Occidental, i sobretot el del Dret a la Lliure Determinació del poble saharauí, mitjançant un Referèndum lliure, transparent i just.

6. Que la greu i flagrant violació dels drets humans de la població saharauí dels territoris ocupats del Sàhara Occidental és coneguda directament per la MINURSO (Missió de les Nacions Unides per al Referèndum en el Sahara Occidental), sense que fins al moment hagi imposat mesures eficaces per a acabar amb aquesta situació, pel

SALUT I ANARQUISMES

Aprendre a desobeir

Josep Cara Rincón (Berga)

El 19 de juliol de 1936 els grups de defensa confederal (CNT) i els grups anarquistes (Los Solidarios, els de la FAI i d'altres) van aturar el cop militar a Barcelona. Això va suposar l'inici de la revolució social. El 23 de febrer de 1981, amb el cop de Tejero, al carrer no va sortir pràcticament ningú.

Hi ha països on davant de la injustícia i la pobresa hi ha revolta, autoorganització, resistències lliibertàries o autoritàries, fins i tot revolució. A d'altres llocs del món en les mateixes circumstàncies no hi ha res d'això. La pobresa no fa revolucionàries, ni tant sols lladres. A ser revolucionari o lladre se n'aprèn. Per això cal reflexió, voluntat, formació i experiència..., i organització. Creure que en una situació de crisi capitalista hi haurà més oportunitats de revolució social és tant simple i com fals.

No conec prou la situació de Grècia, però tinc la convicció que per arribar al punt en el qual es troben, més enllà de les circumstàncies polítiques i econòmiques calen anys de feina petita i d'experiències, tant de gimnàstica revolucionària com de crear infraestructura i organització. Hi ha força companyes que hi han anat però manca informació fiable, no només dels fets que passen sinó també de com s'organitzen, de què fan i què escriuen, en fi d'experiències de les quals en puguem treure profit aquí. Al Sembrador (revista anarquista de Puigcerdà durant la Guerra) criticaven la nosa que feien els anarquistes que d'arreu d'Europa s'havien instal·lat als xalets de la població a gaudir de la revolució. I l'Octavio Alberola (entrevistat per ANA) ha dit que té la impressió que es dona massa importància a l'enfrontament per l'enfrontament, sense desenvolupar un qüestionament més profund de l'ordre autoritari, tot i que assenyala que aquesta impressió potser es deu a la manca que tenim aquí dels textos produïts per les companyes gregues. Caldrà cercar aquests textos i experiències per extreure'n ensenyances.

Aquí estem a les beceroles. No hi ha prou feina feta, ni prou organització, ni experiències suficients, ens manca estendre la idea. Jo prefereixo seguir treballant en allò petit. El dia a dia, que no proclamar coses que no podem fer i que em fan sentir vergonya. Apa.

Salut i anarquia!

Sobre el vel i altres vels

Rafael Fenoy, Secretari de Jurídica i Comunicació Federació Ensenyament CGT

El diccionari de la Real Acadèmia de la Llengua castellana aporta els següents significats de la paraula vel : (Del lat. velum). 1. m. Cortina o tela que cobreix una cosa. 2. m. Peça del vestit femení de carrer, feta de tul, gasa o altra tela prima de seda o cotó, i amb la qual solien cobrir-se les dones el cap, el coll i de vegades el rostre. 3. m. Tros de tul, gasa, etc., amb que es guarneixen i adornen algunes mantilles per la part superior. 4. m. Vel d'un o altre color que, subjecte per davant al barret, cobrint el rostre, solien dur les senyores. 5. m. Mantell beneït amb que cobreixen el cap i la part superior del cos les religioses.

És clar que en el carrer, en l'ús diari del llenguatge s'usa una altra accepció de la paraula "vel". Element que discrimina a aquelles dones a determinada edat creients musulmanes, de les altres dones. La qüestió de la simbologia

d'aquesta peça, femenina i molt espanyola fins a data no tan antiga, és un aspecte del que és possible debatre, discutir i fins i tot polemitzar. Però del que no queda dubte alguna és de la conveniència per al govern de torn d'entrar en la polèmica en aquests moments, quan el futur de milions de treballadors i treballadores penja del no-res.

El govern socialista, amb el ministre al capdavant, han trobat tema de distracció per a milions d'espanyoles i espanyols que deixaran de demanar explicacions de la crisi que patim, de l'absència de mesures per a pal·liar-les i es concentraran en litigar sobre si aquella noia té dret o no a dur el vel a l'Institut. Per altra banda el

Sr. Ministre del sector, incapaç de consensuar el famós pacte, del que venim escoltant parlar gairebé dos anys, va a arremetre contra les administracions educatives, regulant en l'àmbit estatal una norma sobre el "vel". Clar, és que aquest és el nus gordià de la millora del sistema educatiu !. No ens enganyem l'assumpte no

és religiós, la qüestió de fons és la capacitat d'un centre educatiu per a concretar normes de conducta i vestimenta. Perquè d'això es tractava, fins que a algú li va donar per "polititzar" la qüestió. Si algú desitja, en té ganes i a més no dorm si no polemitzar, li oferim la possibilitat de fer-lo sobre un tema molt més rellevant: la dignitat dels que no tenen treball. L'angoixa de qui no saben què passarà demà, de com menjarà la seva família, de si es quedarà en el carrer perquè li embarguen el pis on viu, del dret al treball "consagrat" (dítxosa paraula) per la Constitució Espanyola... Aquesta és la qüestió i totes les altres han de quedar "velades". A tot assumpte que no tracti directament de com anem a resoldre la situació dramàtica de milions de persones li posarem un "vel". Perquè això és el que pretén fer el govern amb el tema del "vel", per a evitar reconèixer la seva més absoluta incapacitat. No en va l'acadèmia de la llengua considera com primera accepció d'aquesta paraula el significat: 1. m. Cortina o tela que cobreix una cosa.

El Vaticà ensenya les seves vergonyes

Miquel-Dídac Piñero Costa

L'imperialisme vaticà és un dogmatisme buit que no s'enfronta a cap xoc de civilitzacions, ja que la civilització cristiana es sacrifica com a religió per poder ser perpetuada en forma d'estructura afectiva i comminació difusa a la impotència i a la caritat, però en realitat correspon a una fracció de la civilització occidental que ja es troba en una situació de defunció clínica en la qual hi vetlla un equip mèdic de policies i filòsofs, les dues cares de les ficcions caduques d'Occident que es perpetuen gràcies a uns artificis que neguen les certeses que fatalment surten a la llum, com ara la pederàstia del clergat catòlic, encara que aquest vaticanisme tingui el seu complement dogmàtic en les ideologies stalinistes, salafistes, xiïtes o neonazis. No és una cosa banal que el papa de Roma sigui un antic militant antisemita de les joventuts nazis d'Adolf Hitler. Si apliquem els sil·logismes de Tomàs d'Aquino comporta el pensament terrorista que afirma que "si els jueus van assassinar Jesucrist, doncs caldrà assassinar els jueus".

El moment crític de la malaltia terminal de l'imperialisme del Vaticà passa per la criminalització jurídica en el món anglosaxó

del clergat catòlic pederasta. Advocats de víctimes nord-americanes de clergues pederastes ara intenten portar el papa de Roma als tribunals mentre el diari 'The New York Times' acusa el papa de la tolerància catòlica vers l'existència de la pederàstia com un comportament ampli entre el clergat i les jerarquies de l'Església catòlica apostòlica i romana. De fet, l'imperialisme del vaticà practica el control mundial dels seus adeptes per mitjà d'un poder amagat en una xarxa d'espies i al mateix temps comisaris polítics en forma del clergat de les seves parròquies i bisbats. L'Estat teocràtic del Vaticà compta amb un cos diplomàtic propi en els nuncis, els quals són una mena d'agents del seu servei d'intel·ligència, cosa que comporta el recull d'una valuosa informació internacional que serveix per influir políticament a nivell mundial com a secta de projecció multilateral.

Per la seva banda, l'analista del diari 'Corriere della Sera' de Milà, Massimo Franco, en el seu llibre sobre les relacions bilaterals entre l'Estat del Vaticà i l'administració nord-americana, titulat 'Imperi paralleli', a causa de la desconfiança intermitent de Washington vers el Vaticà, els USA, de fet, no van tenir representació diplomàtica formal davant el papa de Roma fins l'any 1984, quan Washing-

ton va anomenar ambaixador al Vaticà, sota la presidència de l'actor Ronald Reagan, que fou una decisió nord-americana per ajudar al papa de Roma a desestabilitzar el règim stalinista de Polònia, gràcies al passat nacionalista dretà del papa polonès, i de retruc el domini de Moscou en tots els seus satèl·lits, una vegada l'imperialisme dels USA havia conformat el paper del Vaticà al servei de l'imperialisme occidental i de la NATO una vegada havia caigut el feixisme italià i l'Església catòlica va jugar un paper clau en el desenvolupament electoral i estratègic de democràcia cristiana italiana, conjuntament amb les principals famílies de la Màfia siciliana en el decurs de dècades de guerra freda d'Occident amb l'antiga URSS. Tothom coincideix en el fet que la democràcia cristiana italiana servia per mantenir una península mediterrània central en el

mapa geoestratègic de la política de domini de la NATO.

Un fet clar en les relacions bilaterals intermitents de Washington amb el Vaticà va ser que George W. Bush s'allunyà de Karol Wojtyła una vegada s'havia enfonsat per causa de les seves pròpies contradiccions de capitalisme d'Estat, en que la ficció de l'aparell d'Estat com a classe hegemònica es va transformar en domini de classe privilegiada com a nova burgesia russa, i com a efecte polític col·lateral s'enfonsà els fins aquell moment poderós PCI i al mateix temps la pròpia formació democràcia cristiana italiana va fer aigües fins a la seva subs-

titució pel populisme de Berlusconi, doncs el Vaticà va rebutjar la invasió occidental d'Iraq en la guerra del petroli a causa del fet que els cristians caldeus vinculats a l'Església catòlica romana eren contraris a l'imperialisme occidental. En aquest sentit, alguns analistes de premsa insisteixen en la relació entre la posició dissident d'Occident del papa Wojtyła en l'afer de la guerra d'Iraq i l'esclat mediàtic anglosaxó de la pederàstia del clergat catòlic als USA i a Irlanda, un comportament delictiu manifest que la premsa burgesa amagava fins ara després de segles de pràctica pederasta clerical a nivell mundial.

Manifest social en defensa de l'ensenyament públic

Plataforma per l'Ensenyament Públic

L'educació és un dret universal i un bé públic al qual tota la ciutadania té dret a accedir i l'Administració té el deure de garantir en condicions de qualitat i d'igualtat. A més, hi ha consens en la nostra societat sobre el fet que l'educació, a més de ser una necessitat per al progrés social, és la condició per fer possible una societat cohesionada i justa i que perquè això sigui possible l'ensenyament públic ha de ser l'eix vertebrador de tot el sistema educatiu i ha de garantir la seva funció social d'ajudar a compensar desigualtats.

L'ensenyament públic ha de garantir que totes les persones puguin estudiar i puguin aprendre i, a més, ha de ser democràtic i gratuït perquè no segregui les persones ni per classe social, ni per gènere, ni per llengua, ni per creences, ni per cultura.

No obstant, en aquests moments ens trobem en una greu situació de deteriorament de l'ensenyament públic, de la mà de la política educativa de l'actual conseller Maragall, que va justament en la direcció contrària: introducció de mecanismes de gestió privada, disminució de despeses i recursos per a l'ensenyament públic i, per tant, més desigualtat d'oportunitats per a l'alumnat i menys cohesió social per a Catalunya.

A partir de l'aprovació de la nova Llei d'Educació de Catalunya (amb el rebuig majoritari del professorat i de bona part de la comunitat educativa) i amb l'argument de la crisi, estem assistint a un atac sistemàtic contra l'ensenyament públic: retallades de plantilles de professorat, massificació a les aules, substitucions no cobertes, tancament de grups de batxillerat en barris desfavorits, disminució de professionals en els centres -vetlladores, tècniques d'integració social, mediadors/es, traductors/es, etc.-, disminució de la plantilla dels serveis educatius (equips d'assessorament pedagògic, centres de recursos), disminució d'aules de d'acollida, i places públiques insuficients (amb grans llistes d'espera) de cicles formatius, d'educació de persones adultes i de llars d'infants.

Juntament amb la retallada de recursos, assistim també a un seguit de nous decrets que pretenen canviar l'organització democràtica i participativa dels centres per tal d'imposar un model de gestió que allunyi el professorat i la resta de la comunitat educativa de les decisions pedagògiques, organitzatives i de gestió econòmica dels centres públics i que de cap manera afavorirà la bona marxa dels centres educatius ni ajudarà a millorar la qualitat educativa.

Tot plegat, no solament ens està portant a un retrocés de l'ensenyament públic sinó també

a un retrocés en les condicions laborals del professorat, al qual es fa responsable de les mancances i els errors de l'Administració educativa. Finalment es canvia, també sense consens, el calendari escolar, complicant encara més la difícil conciliació de la vida laboral i familiar, sobretot de les classes amb menys poder econòmic. Davant de tot això, exigim al govern de Catalunya:

- Que incrementi el pressupost per a les despeses de funcionament dels centres públics.
- Que incrementi les plantilles en base a les necessitats reals dels centres.
- Que no tanqui batxillerats ni ci-

cles formatius públics.

- Que no suprimixi professorat dels serveis educatius i dels CAEPs.
- Que substitueixi des del primer dia el professorat de baixa.
- Que disminueixi el nombre d'alumnat per aula, sobretot en els centres que escolaritzen alumnat amb més dificultats.
- Que apliqui mesures contra la guetització de centres. Per una distribució no segregadora de l'alumnat.
- Que obri les portes del sistema a les persones que estan en atur. Més formació professional, formació bàsica per a persones adultes, més batxillerats i més

universitat.

- Que aposti per l'ensenyament d'idiomes i l'alfabetització digital.
- Que aturi l'aplicació del nou calendari escolar.
- Que el desplegament de la LEC no desmunti l'escola pública, ni l'organització democràtica dels centres educatius. En aquest sentit demanem que aturi la publicació dels decrets sobre autonomia de centres i direccions i que s'obri una moratòria d'un any per a la seva negociació i el seu debat social.

En defensa de l'ensenyament públic, cal aturar la política educativa del Departament d'Educació.

Els barris molesten (a pròposit del Cabanyal)

ConsumeHastaMorir

El Cabanyal, un popular barri de pescadors a València, molesta. És un impediment per als plans urbanístics del que s'ha vingut a denominar ciutat-marca, un model basat en obres faraòniques que atreguin el turisme al preu que sigui. Mentre, la ciutat amb barris vius, mor. Com hem arribat a això?

Amb la classe mitja consumidora a mitjan segle XX arriba un nou escenari en la lingüística dels productes i serveis. Les dècades dels 60 i 70 suposaran l'assentament del consum per imitació, on els múltiples electrodomèstics, el cotxe o la segona residència en el camp, s'entenen com elements indispensables per a passar a formar part d'una classe consumidora que avui compta amb gairebé

2000 milions de persones en tot el món. I per a això, res millor que un nou model d'establiment minorista, el centre comercial, suposada materialització de la "compra lliure" i de la gran varietat d'oferta que el nou consumidor necessita, fent-li creure que és un individu independent i amb criteri, quan justament el que representa és el nou màrqueting, la d'un client cada vegada més hedonista que compra per impulsos i atén a una publicitat cada vegada més sentimental.

Però les grans superfícies i els centres comercials no van venir sols. Van aparèixer amb bona part de les polítiques de reordenació de la ciutat que hem sofert en les últimes dècades. Localitzats normalment en les perifèries de les ciutats, són part essencial del fenomen de dispersió urbana anglosaxona que tan ràpidament

s'ha globalitzat. Així, enfront de la ciutat densa i amb una gran diversitat d'activitats, planificada en l'Europa del segle XIX, tendim cada vegada més a ciutats amb un dens centre de negocis envoltat per enormes extensions d'habitatges residencials unifamiliars. I com guinda final, els centres comercials situats en els principals accessos.

Amb aquest model s'encareix enormement la despesa pública (en infraestructures, gestió de recursos, transport públic...) i es dificulta la planificació de la ciutat (per exemple, l'augment de viatges en cotxes particulars ja fan gairebé impracticables els accessos més importants a la ciutat). Però a més, això sentència a mort el model de petit comerç de barri, molt més redistributiu i socialment beneficiós. Amb el seu tancament es perd treball

(per cada treballador d'una gran superfície s'eliminen entre 5 i 7 llocs de treball en el petit comerç) però també les seves activitats complementàries locals i de petita escala, i fins i tot factors tan importants com la interrelació, que milloren la qualitat de vida dels seus ciutadans.

Sens dubte, aquest model comercial però també urbà està en crisi, i ara apareixen nous gestors que diuen venir amb la pretensió de salvar el barri. No és casual que entre ells es trobin empresaris íntimament lligats a l'altre model, el de la ciutat dispersa i els seus centres comercials, perquè justament la doctrina és la mateixa, però sobre un altre terreny: concentració i uniformitat. Així, pretenen un barri que imita el "no-lloc" que representa el centre comercial: espais comercials gairebé indistingibles d'una ciutat a

una altra, decorats per a aparentar diversitat d'activitats, idíl·lics espais de trobada i sofisticats espais verds. És a dir, una ciutat reconstruïda a força de locals de fast food i franquícies de moda juvenil que recrea artificialment les característiques mitificades del barri clàssic dens i divers al que substitueix.

El model de ciutat marca i sense barris creix cada dia en milers de punts de l'estat. I el barri del Cabanyal, a València, n'és un bon exemple. La Plataforma Salvem el Cabanyal, un moviment ciutadà per a la defensa d'un dels barris més populars de València, porta anys denunciant la dictadura que exerceix el Partit Popular de València, amb el suport de l'actuació repressiva policial, contra els veïns del barri amb l'objectiu d'aconseguir els seus projectes faraònics de ciutat-marca.

Dinamita de cervell

De la Tercera Avinguda a Grècia, angiollillos i morrals

Jordi Martí Font

Bramen els economistes del règim, que són la immensa majoria -i tots els qui tenen tribuna pública als mitjans mentidors els segueixen el rastre-, que a Grècia els governants han enganyat el poble durant decennis amb els comptes públics de l'Estat. I per això ara passa el que passa...

Amb aquesta mentida sencera -que no mitja- volen justificar allò injustificable, la caiguda d'una estructura estatal no cap a l'anarquia sinó cap a l'ultraliberalisme. És a dir, cap al zero de serveis socials, cap a l'assistencialisme en la sanitat, cap a l'ensenyament que prepari treballadors obediets incapaçs d'entendre el món on viuen, cap al no-res d'habitatge... Llegeixo i rellegeixo les opinions dels "nostres" pensadors socials i tots sembla que diguin que cal que els grecs, i la resta, entenguin que els pobres sempre han de ser on cal que siguin, sota la sola dels amos i com a tals s'han de comportar. A Grècia, però, els manats no accepten els manaires i els "esclats comprensibles de violència" poden derivar en una cosa diferent. Des de fa més d'una dècada, Grècia és l'indret d'Europa on l'anarquisme en totes les seves formes i manifestacions té més presència. Potser no passarà però el foc grec podria arribar a il·luminar la foscor on ens volen fer viure permanentment els amos i els seus encarregats. I n'haurem de prendre nota.

Jo, que no sóc economista però tampoc imbècil, em pregunto com pot ser que uns comptes falsificats com ara ens diuen que eren els grecs no van

ser detectats per ningú. No només va passar xai per bèstia grossa sinó que la colla de fastigosos acumulafoteses -i no tan foteses- els van beneir. Busco més informacions sobre el tema arreu i trobo sempre notícies i anàlisis parcials que no em permeten fer-me'n una idea. El llenguatge dels amos és reconsagradament autoreferencial. La major part de les vegades, les anàlisis estan fetes per "economistes" dels que glorifiquen els amos i diuen que caldrà fer sacrificis... als de sempre. Perquè, tant si els culpables de la caiguda grega que ha portat a aquesta extorsió en forma de brutals "mesures anticrisi" són els exgovernants qui no van saber llegir les xifres aleshores, com si els culpables són els "especuladors", és evident que aquests tenen noms i, per tant, caldria que alguna cosa paguessin i que no fossin només les classes populars les qui rebessin de valent. Tot el contrari. Si mai cauen, els donaran els nostres diners per tal que reprenguin el saqueig.

A "Público", un article amb el títol "El negoci d'afonar un país" -en castellà- signat per Amparo Estrada, cap d'informació del diari, em dona uns quants noms que no em vull estar de reproduir. Diu l'Amparo que el 8 de febrer d'aquest 2010, en el número 767 de la Tercera Avinguda a Nova York, a la seu de Monnes, Crespi i Hardt es va produir una reunió dels lladres dels 'hedge funds' (els fons especulatiu d'alt risc). Allí, segons Estrada, es va planejar la destrucció ultraliberal de l'Estat grec.

Al sopar hi havia Aaron Cowen, representant de SAC Capital Advisors, que belluga 16.000 milions de dòlars

en 'hedge funds'; David Einhorn, de Greenlight Capital, que ja va participar en l'assalt a Lehman Brothers la tardor del 2008; Donald Morgan, de Brigade Capital; i, entre altres, un representant de Soros Fund Management, la societat d'inversions de George Soros, a qui els mitjans anomenen "filantrop" i estaria bé que anomenessin "delinqüent postmodern", ja que tot i que no roba amb les seves mans sí que ho fa amb els seus tentacles econòmics. Ai, perdó, que robar només ho fan els gitanos romanesos..., no diu això el racista Albiol? Soros, per recordar algunes de les seves malifetes, va ser un dels responsables de l'atac a

la Société Générale francesa el 1988 o de l'afonament planificat de la lliura esterlina el 1992 (d'on en va treure mil milions de dòlars).

Marcel·lí Antúnez va presentar, fa uns anys, un muntatge en què tot el seu cos es trobava connectat a diversos mecanismes que controlava un ordinador. Cada cop que una tecla era clicada per alguna persona del públic, el seu cos en rebia les conseqüències en forma de pessic, carícia, cop o punxada. Alguns que el van veure van dir que allò no tenia ni solta ni volta. La solta hi era i la volta ara és aquí. En el món del feixisme econòmic, on estem avui, al 2010, hi ha un grup reduït d'humans

que s'atribueix la potestat de prémer les tecles. Els encarregats dels mecanismes, que anomenem polítics i hi ha qui diu que ens representen, els obeeixen cegament, per tant d'ells no en podem esperar res més que llepades cap a dalt i garrot cap a baix. Grècia té ara la paraula, pot escriure una nova gramàtica en la resposta i que aquesta faci llum. Perquè és l'hora de les llums, i dels angiollillos, i dels morrals... que parlin clar als taurons. Tan clar com els d'abans parlaven clar als qui ara només són encarregats. I sempre, tal com crec que cal que sigui, sense violència contra les persones si no ens ataquen... i ens estan atacant.

Crisi: revolució o feixisme?

Jaume Fortuño

Ben lluny de la meua terra, només m'hi puc acostar obrint finestres de la pantalla i esperant coincidir amb algú que estigui penjat de la connexió. L'atur pels núvols, el Cabanyal esclafat, els referèndums sobre l'autodeterminació guanyant i Plataforma per Catalunya guanyant vots també... Rebo un correu d'un amic que em diu que "van fent" alhora que em recorda que "això no és Grècia". I certament no ho és, malgrat que tothom digui que som els que anem darrere en la debacle econòmica que ja ha patit el bressol de la demo(a)cràcia. I em preocupo perquè estiguem seguint els seus passos en la misèria a què ens veiem abocats però no en l'autoorganització del poble i la lluita social. I és que si bé és cert que les turbulències d'un model econòmic injust i

ineficaç com el que vivim, de vegades han alimentat la revolta dels pobres i la transformació social, també ho és que en d'altres casos han estat el caldo de cultiu per al feixisme. Feixisme que al cap i a la fi no és més que el capitalisme empenyat, que ha perdut les seves bones maneres i que ara gasta molta, molta mala bava. Un feixisme que ja altres cops ha crescut a través de falsos discursos de classe, demagògia i populisme, en classes mitjanes acollonides davant la possibilitat de perdre el pa i en pobres disposats a matar el més pobre per unes motlles. En escenaris amb un teixit social devastat i una esquerra raquítica, i les grans masses ben mal leables als discursos de refinats mitjans de propaganda que deixen curta la maquinària de Goebbels. Condicions que, en més o menys mesura, veig a la nostra terra i la veritat és que fa por i ràbia.

Cap revolució surt del no res sinó que

és el resultat d'un conjunt de processos; el que va passar al 36 no hagués estat possible sense que moltes persones s'alliberessin i duguessin a terme les seves lluites durant els anteriors 30, 50 i 100 anys. I ara, mal que ens pesi, estem molt lluny de poder parlar de la fi del capitalisme... com a mínim és necessari donar un llarg alé als nostres processos per a poder parlar que el capitalisme entri en crisi. Si no és així, aquesta crisi tornarà a significar una reacomodació del sistema a noves formes d'explotació i d'autoritarisme, de la qual en sortirà encara més enfortit. I tanmateix, la culminació del trànsit cap a noves formes de feixisme com les que ja no s'amaguen al capdavant de la següent cantonada, sinó que estan als nostres carrers i creixent cada dia que passa. Ens serà necessari recordar la nostra pròpia història i estar atents a la que escriuen d'altres pobles, com el grec. I també repensar-nos i ac-

tuar, deixant de banda dogmatismes i sectarismes, picabaralles inútils i actituds excoients de les que ens deixen sols, en favor de l'acció real i no només de façana, d'alternatives que no es quedin en el paper i el discurs, de una lluita on hi capiguem totes i que vingui de baix a l'esquerra. I activar la solidaritat i l'ajuda mútua, no només amb les companyes de Grècia o Mèxic, sinó amb qui està més a prop i alhora ens queda més lluny.

En defensa dels gitanos, romanesos i immigrants

Txema Bofill

Quants segles haurien de robar els gitanos romanesos per aconseguir el que ens roben impunement els del PP, el partit de Garcia Albiol, Camps, Matas, Aznar, Piqué?

Els que ens roben no són els gitanos romanesos, menys els immigrants romanesos, i tampoc els immigrants que s'han quedat sense feina, sinó els polítics, i dintre els polítics, els que més ens roben són els del PP. En aquest article defenso els gitanos, als romanesos i als immigrants i denuncio el PP com a partit espanyolista, racista, corrupte, autoritari i prepotent que es beneficia d'impunitat i tot tipus de favor dels poders. Finalment, proposo fer fora al PP de Catalunya enlloc dels romanesos, i reforçar la campanya existent d'il·legalització del PP. S'han de fer fora els del PP, com si fossin un virus maligne i destructiu, i no els immigrants, els romanesos i els gitanos.

Tot el que ens han robat els líders del PP en un sol any no ho podran robar els gitanos romanesos en dotzenes d'anys, uns gitanos coneguts sobretot per demanar caritat en les ciutats grans amb nens petits, i poca cosa més. Així mateix, tot el que ens han robat els del PP en un any qualsevol no ho han pogut robar els immigrants romanesos des que vénen a treballar a la nostra terra. I ja per a deixar-ho clar, tot el que roben els polítics del PP no té cap mena de comparació amb el que puguin robar tots els immigrants junts que treballen a l'Estat espanyol.

La conclusió d'aquestes comparacions és que considerar als milions d'immigrants, com a delinqüents, és una mentida, propaganda i desinformació interessada. Sobretot quan els que fan aquestes campanyes són els del PP, el partit que roba més i el que més ha perjudicat els immigrants.

Per què el xenòfob Garcia Albiol es posa a delinquir criminalitzant els immigrants i gitanos?

Perquè malauradament és fàcil, i sobretot perquè el racisme està donant molts vots en els pobles incultes, on sols estan al corrent del futbol i del que diuen a les televisions contra els immigrants. Garcia Albiol no innova res. A Itàlia, Berlusconi ja ha explotat aquests sentiments baixos de les masses. També ho està fent en Sarkozy i no li està sortint bé. Tots copien l'estratègia populista de Hitler contra jueus, gitanos i homosexuals i finalment contra tots els dissidents al pensament únic. El xenòfob Garcia Albiol és reincident i torna a delinquir perquè gràcies a la campanya racista contra els treballadors immigrants va obtenir un molt bon resultat electoral i l'aureola de polític a la puja dintre el PP. Va obtenir que el PP fos el segon partit a Badalona. També segueix amb les campanyes racistes perquè gaudeix d'impunitat gràcies al suport del PP i dels mitjans massius de comunicació. En conclusió, el cas de Garcia Albiol és el d'un racista reincident, amb l'agreujant que ho fa per aconseguir vots de manera il·lícita, delictiva. El fet que ni tan sols resideixi a Badalona és una anècdota amb comparació als delictes de racisme i d'incitació a la violència.

Mentides i desinformació

En Garcia Albiol afirma que tots els gitanos romanesos vénen a robar.

És fals, demagògic i retòric d'acusar els gitanos de robar, ja que estan estigmatitzats socialment. És un impropri contra els gitanos en general i contra els gitanos romanesos, i contra la sensibilitat de qualsevol persona civilitzada, que mereix una condemna pública de la societat catalana, ja que els del PP són incapaços de penalitzar i perseguir els seus propis corruptes i racistes, que són els mateixos que lideren el PP. Se suposa de por de quedar-se sense líders i sense vots.

En Garcia Albiol assegura que l'única política vàlida és la policial, la de denunciar i fer fora els romanesos i els gitanos.

A Badalona, com a d'altres ciutats grans, hi ha immigrants aturats que busquen menjar en les deixalles, hi ha gitanos demanant caritat, hi ha misèria i segurament augmenten alguns petits robatoris. És un problema social, un problema greu, però la solució no és policial, com predica Garcia Albiol, ni tirar-los fora, ara que no hi ha feina. És un problema que requereix actuacions municipals i estatals. I ja sabem que el govern sols s'ocupa dels banquers i financers i les grans multinacionals i no del poble en general. Menys dels immigrants.

És evident que no s'arreglen els problemes de mendicitat i els d'aturats, que busquen menjar en les deixalles, amb proclames racistes. No s'arregla la precarietat, la misèria i l'atur, acusant els immigrants de delinqüents i incitant la població a denunciar-los per a posar-los a la presó i expulsar-los. Totes les poblacions tenen programes i apliquen actuacions amb més o menys encert per a resoldre aquests problemes.

Els del PP, abans d'acusar els immigrants de delinquir, han de fer una repassada a tot el patrimoni que s'han robat mentre governaven, i tot el que roben en les comunitats i alcaldies que governen.

La inseguretat ciutadana no la provoquen

els immigrants, que han sigut els més perjudicats de la crisi actual. La inseguretat ciutadana la provoquen les polítiques neoliberals dictades a Espanya pel PP i P\$OE, partits que han corregut a ajudar els poders financers corruptes amb diners públics, deixant en la misèria la població i principalment els immigrants. La inseguretat dels milions d'aturats no és culpa dels aturats i immigrants sinó de les polítiques neoliberals i dels polítics corruptes.

Les generalitzacions són una tàctica coneguda de desinformació i manipulació de l'opinió: «tots els gitanos romanesos venen a delinquir» «fora els romanesos» els immigrants són la causa de la delinqüència, de la inseguretat ciutadana i de la brutícia.

Amb moltes més raons i objectivitat, nosaltres podem generalitzar sobre el PP, com un partit de corruptes, racista, i franquistes. I els catalans ens convé fer campanya per a fer fora de Catalunya els del PP, un partit espanyolista, un partit d'exfranquistes i post franquistes, que sols fan política per folrar-se de diners i robar-nos, com deia en Zaplana.

Fora els corruptes i racistes del PP! Enlloc de «fora romanesos»

El racista i xenòfob Garcia Albiol està fent una campanya molt mediatitzada per fer fora els romanesos i els immigrants de Badalona. És un insult i agressió a tots els romanesos, i a tots els immigrants, als gitanos i a tota persona civilitzada. Espero que li tornin l'insult augmentat per cent. Les violències i agressions s'han de respondre amb fermetat i contundència. Com a mínim, cal denunciar els agressors com Garcia Albiol i els seus còmplices del PP, assenyalar els agressors racistes i les violacions dels drets humans, i deixar constància de manera clara de qui és el violent, qui sembla discòrdia, i

qui està a l'origen de les confrontacions violentes dintre la comunitat que hi pugui haver. En Garcia Albiol delinqueix a costa dels romanesos, dels gitanos i dels immigrants, comunitats petites i febles, que no es poden gairebé defensar, i menys en els mitjans nacionals.

El Garcia Albiol, una deixalla humana, una rata que circula pels barris alts de Barcelona, forà de Badalona, vol treure els que viuen realment a Badalona. Té la

santa barra d'acusar els gitanos d'anar-hi a delinquir. Qualsevol miserable populista que acusi els gitanos acaba sent creïble. És tan fàcil acusar els gitanos, que s'hauria de penalitzar fortament als que acusen tots els gitanos de delinquir, per així acabar d'una vegada amb tanta bajanada racista. El mateix s'ha de fer, quan es criminalitzen els immigrants.

Em permetreu, amables lectors, aquests insults al racista Garcia Albiol i als seus

Contraanuncis

còmplices del PP. Sóc conscient que els insults són una vulgaritat en els articles d'opinió, però a les rates que contaminen i verinoses se'ls ha de tractar com a tals. En Garcia Albiol és creu molt llest per posar en el mateix sac gitanos, romanesos, immigrants... Està donant una imatge negativa i violenta de comunitats indefenses. I proposa un eslògan racista i delictiu: «Fora els romanesos!»

Jo, abans que marxïn els romanesos, prefereixo mil vegades que marxïn els del PP de tot Catalunya. I haurem de començar campanyes per tal que se'ls il·legalitzi i se'ls impedeixi actuar al menys a Catalunya. Raons en sobren. No són els romanesos qui s'ha de fer fora, són els del PP qui s'ha de fer fora de Catalunya.

No són els romanesos els que vénen a robar. Són els del PP els que roben i assenyalen els romanesos en els mitjans de comunicació, la majoria en poder d'ells. Enganyen la gent, culpabilitzant els immigrants i acusant-los de ser els que roben.

En Garcia Albiol i la Camacho no van al mercat a comprar menjar. Tenen les seves botigues. Ells hi van a enganyar el poble, a mentir i estafar-los a vendre'ls duros a quatre peles. Per això hi van acompanyats amb un piló de «segurates». Són covards i amb mala consciència.

Cal dir ben clar i ressaltat que ni en Garcia Albiol ni la Camacho arriben a la sola de la sabata als immigrants romanesos en qüestions d'honestetat, dignitat i tre-

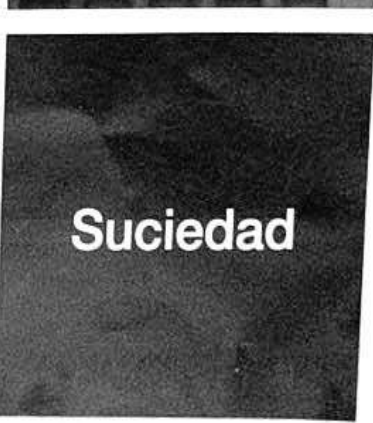
ball.

Llegeixo a "El Triangle" que el fatxa Sostres dóna suport al racista Garcia Albiol des del diari "El Mundo". Jo creia que aquest reaccionari sols escrivia a l'"Avui", ja que es vanagloriava de només utilitzar el castellà per a donar ordres a la criada. Ara el pobre Sostres, d'una coherència i cervellet de mosquit, escriu fins i tot a "El Mundo", suposo que en castellà. Pel que es veu aquest noi segueix ocupant-se de donar suport als racistes, fatxes, colpistes, militars, especuladors, corruptes, etc.; un entretenint bastant avorrit. En Pedro J. Ramírez li deu manar: «Sostres, hazme un artículo haciendo propaganda y defendiendo a tu paisano Garcia Albiol» I el Sostres, obedient, fa la seva cadageta.

El PP i el govern socialista: vergonya nacional

La misèria i precarietat de molts aturats, immigrants i gitanos és un drama, però el que és realment una vergonya nacional són les violacions racistes als drets humans comeses per les autoritats espanyoles i el PP.

És una vergonya que any darrere any Amnistia Internacional denunciï Espanya com a país racista, on les autoritats maltracten greument els immigrants en comissaries i altres llocs públics i no els tracten com a persones. En el recent informe publicat hi constatem denúncies

greus de normatives racistes i pràctiques racistes del govern espanyol. Impunitat als agressors i violadors dels drets humans. Discriminació i racisme en les institucions espanyoles. No són denúncies vagues, generals, sinó denúncies de violacions als drets de les persones amb testimonis, dates, proves, etc.

El que és una vergonya és que s'acusí els immigrants de ser delinqüents i ser l'origen de la inseguretat i de la brutícia de Badalona.

El que és una vergonya és que el PP presenti com a candidat a alcalde un racista reincident i li doni tot de reconeixements. Igualment és una vergonya que els par-

tits «socialistes» i els altres partits de la burgesia no siguin capaços de denunciar penalment aquest miserable Garcia Albiol per por de perdre vots, i sols amb la veueta petita critiquin el racisme d'Albiol. I sobretot, és realment vergonyós que els ciutadans de Badalona votin el Garcia Albiol, un racista populista.

Manifest: Tots som persones. Contra el racisme i la xenofobia

Vic, maig del 2010

Després d'un segle XX ple d'atrocitats lligades als prejudicis racials, avui encara no hem fet net. Cap societat està vacunada contra el virus de la intolerància. Des del nazisme fins a l'apartheid sudafricà, la història ens ensenya que la discriminació i la negació dels drets fonamentals de les persones acompanyen ideologies que amenacen la convivència en llibertat. L'autèntica pau i la cohesió social s'han de fonamentar en el respecte a les minories i el tractament igualitari de la diversitat.

Alguns ajuntaments catalans són vulnerables davant del creixement d'actituds intolerants, arribant a prendre decisions discriminatòries. La crítica irracional al fenomen migratori pot derivar cap a la negació de drets: d'uns drets fonamentals, que són inseparables de les persones. Per això ningú que tingui sensibilitat democràtica se n'hauria de desentendre. Els atacs a les minories són una amenaça greu a la democràcia. Posen en perill els anhels catalans d'avançar cap a un sistema de llibertats integrador, on tots i totes puguem formar part d'un projecte comú. Per això, MANIFESTEM:

- Reclamem a les institucions públiques una postura clara i decidida a favor de la garantia dels drets de totes les persones, sigui quin sigui el seu origen, religió, ètnia, condició econòmica o situació administrativa.
- Exigim als partits polítics un paper actiu i explícit en la defensa dels valors democràtics i en el rebuig a la xenofòbia; que renunciïn a la utilització interessada i electoralista del fenomen de la immigració.
- Emplacem l'ajuntament de Vic, i els altres que posen obstacles a l'empadronament,

per tal que es comprometin públicament i sense ambigüitats a facilitar a tothom, sense distincions, el compliment de l'obligació d'empadronar-se.

- Esperem que els mitjans de comunicació prenguin la màxima cura en preservar la dignitat de totes les persones i grups, impedit la criminalització de la immigració i evitant la difusió d'ideologies que atempten contra els drets de les persones.

- Demanem que tots els àmbits de la societat, associatius, religiosos, culturals recreatius i esportius, es mobilitzin i es comprometin en la defensa de les lliber-

tats col·lectives i els valors humanitaris; que actuïn contra les idees xenòfobes i el racisme, i promoguin l'educació en la igualtat.

- Fem una crida a tots els ciutadans i ciutadanes: que estiguin permanentment vigilants, a punt de respondre i contrarestar qualsevol discriminació, agressió o campanya racista; que tothom s'impliqui d'una manera clara i compromesa. Totes i tots hem de treballar colze amb colze a favor de la convivència. Per això, proclamem que:

Tots som persones. No al racisme! No a la xenofòbia!

Concentració a Vic

El 29 de maig unes cinc centes persones es van concentrar a la Plaça Major de Vic convocades per una vintena d'entitats amb el lema "tots som persones. Contra el racisme i la xenofòbia".

L'elecció de Vic per aquesta mobilització no és casual sinó que té a veure amb el paper jugat per l'Ajuntament d'aquesta ciutat al voltant de l'empadronament de les persones immigrants sense la seva situació regularitzada. Amb aquest es volia mostrar una altra cara de la societat osonenca i catalana.

> EL FAR

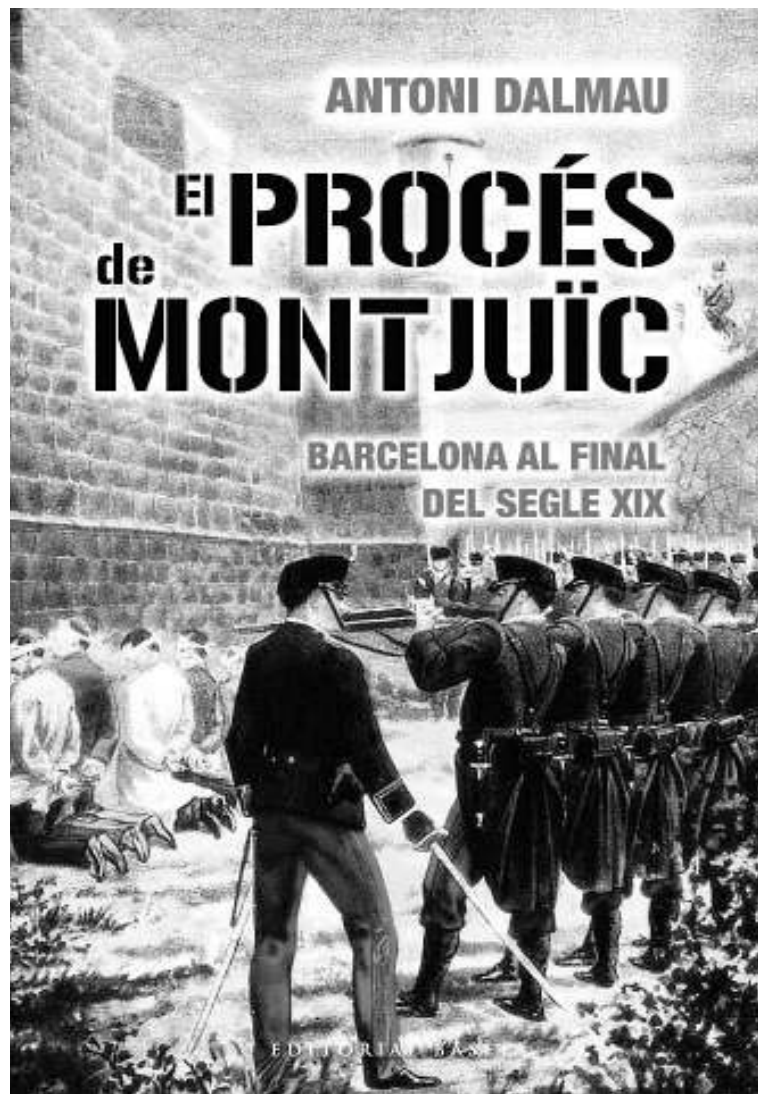
El Procés de Montjuïc

Ferran Aisa

Antoni Dalmau (Igualada, 1951), després d'uns anys dedicat a la política, es va estrenar com a novel·lista i estudiós dels càtars. Més recentment ens ha sorprès com a historiador del moviment anarquista del canvi de segle XIX-XX. Els seus articles sobre els obrers llibertaris de l'Anoia publicats a la "Revista d'Igualada" són importants per la recuperació de la memòria històrica d'unes persones que van lluitar per canviar el món i que han estat oblidades o tergiversades pel poder històric. Els seus darrers llibres segueixen la història violenta de la ciutat de Barcelona des del cas d'un exanarquista al servei de governació, "El cas Rull, viure el terror de les bombes. 1901-1908" (2008) fins a un estudi de la Setmana Tràgica coincidint amb el centenari dels fets. Ara acaba de publicar "El Procés de Montjuïc, Barcelona al final del segle XIX" (Editorial Base), es tracta d'un esplèndid treball de 604 pàgines, on explica amb tot detall el final de segle a Barcelona, amb el nihilisme anarquista o propaganda pel fet, que li costaria ser anomenada ciutat de les bombes o la Rosa de Foc. És interessant aquest estudi històric de Dalmau on, per primera vegada, d'una manera exhaustiva es presenten els tres grans atemptats ocorreguts a la capital catalana entre 1893 i 1896: el de Paulí Pallàs contra el capità general Arsenio Martínez Campos, el de Santiago Salva-

dor al Gran Teatre del Liceu i l'atemptat sense autoria coneguda de la processó de Corpus del carrer Canvis Nous. Dalmau analitza d'una manera minuciosa cadascun d'aquests actes violents contra l'Exèrcit, la burgesia i la religió catòlica. I ho fa aportant documentació inèdita tant dels processats com de les causes judicials que se'n van derivar. També exposa el llistat de morts i ferits que van causar els atemptats, i la brutal resposta governativa contra els anarquistes que va comportar cada un dels tres atemptats. El corpus principal del llibre està dedicat al Procés de Montjuïc sobre l'atemptat del 7 de juny de 1896 al carrer Canvis Nous, prop de Santa Maria del Mar. La repressió que va caure contra el moviment anarquista, tant el societatari com el cultural, fou realment devastadora i inquisidora contra les idees llibertàries més que no pas contra el fet violent en si, doncs la majoria d'atemptats foren realitzats a nivell individual o de grup molt reduït. La repressió massiva va caure com una llosa macabra contra el moviment obrer organitzat, les societats van ser tancades, els periòdics clausurats i les activitats culturals prohibides. Entre els centenars de detinguts, a més de la flor i nata dels obrers conscients, hi havia intel·lectuals llibertaris, periodistes, escriptors i homes de teatre. La repressió governativa no va mirar prim a l'hora de detenir a pacifistes com Josep Lluana i Pujal, partidari de la "dinamita de cervell"; l'avi de l'anarquisme ibèric Anselmo Lorenzo, l'enginyer Fernando Tarrida del

Màrmol, l'escriptor José López Montenegro, la sindicalista Teresa Claramunt, el fundador de "La Revista Blanca" Joan Montseny "Federico Urales", l'escriptor Pere Coromines i molts altres. Dalmau també ens parla de les tortures a què van ser sotmesos una gran part dels detinguts, de les injustes condemnes a penes de mort, cadenes perpètuas, confinaments a les colònies d'ultramar, desterraments, etc. Els procediments judicials emprats en els processos de Montjuïc van caracteritzar-se per la manipulació més descarada que va portar a l'execució sense cap prova de cinc persones innocents, les quals l'autor del llibre rescata de l'oblit: Tomàs Ascheri, Lluís Mas, Antoni Nogués, Joan Alsina i Josep Molas. Realment és un minuciós estudi d'aquella tràgica època en què d'una manera arbitrària el poder va voler acabar amb el moviment anarquista amb el vist-i-plau de la burgesa societat capitalista. I ho va intentar traient del mig totes aquelles persones que lluitaven per aconseguir un món més just i més lliure. Finalment, l'autor s'endinsa en la campanya internacional a favor de la revisió del Procés de Montjuïc. Antoni Dalmau ha aconseguit, amb la seva monografia històrica, fer una obra definitiva i rigorosa que mancava al voltant d'aquests fets i d'una època convulsa que ajuda a il·luminar rescatant-la de la tergiversació i de l'oblit. "El Procés de Montjuïc" és un llibre imprescindible per a totes aquelles persones que vulguin conèixer la dura repressió governamental contra el moviment anarquista català.

Pel reconeixement moral, jurídic i econòmic dels maquis

Joan Busquets

La present carta oberta és per informar que amb data de l'1 d'octubre de 2009 jo, Joan Busquets i Verges, ex maqui i membre del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, vaig escriure al President de la Generalitat de Catalunya, el senyor Montilla, al qual li vaig demanar que atorgués una pensió als maquis catalans que van combatre a Catalunya contra el franquisme.

En resposta a aquesta petició, el Cap del Gabinet del President, va fer un justificat de recepció tot informant que havia enviat una còpia de la carta al Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, perquè coneguessin la inquietud del demandant i se'n derivessin, si s'esqueia, els efectes oportuns i corresponents.

Han passat sis mesos des que vaig rebre aquest comunicat, des d'aleshores encara estic esperant una resposta ferma i precisa sobre el problema plantejat.

És el motiu pel qual l'entitat de la qual formo part, ha decidit sense demora demanar l'immediat reconeixement moral, jurídic i econòmic dels maquis, igual com es va fer amb els militars i carabiners de la II República, per mitjà d'una llei si cal i amb les conseqüències que se'n derivin. Si el Govern de la Generalitat aprova aquesta petició, probablement, altres comunitats la secundaran, com va passar quan la Generalitat va aprovar el 2001 un decret llei que regulava compensacions econòmiques a favor dels expressos polítics del franquisme que havien quedat

injustament marginats per no tenir 65 anys fets, el 31 de desembre de 1990. Les circumstàncies són molt semblants. No valen excuses, en cas d'una eventual negativa, no podran culpar al govern de Madrid o al Partit Popular de ser el responsable que aquesta iniciativa no hagi estat aprovada. El Govern de la Generalitat de Catalunya té ara una ocasió única de resoldre aquest assumpte, naturalment sempre que hi hagi una voluntat política de fer justícia.

Probablement, encara deuen sonar a les orelles d'algunes persones els eslògans franquistes, que titllaven als maquis de criminals, malfactors, bandolers i altres adjectius d'aquest tipus. Van ser la cantarella preferida dels feixistes de l'època i que no es cansaven de repetir per tal de desprestigiar als seus enemics, als pocs que s'hi van enfrontar directament.

Això ens fa pensar en alguns polítics catalans, a desgrat seu, deuen haver estat influenciats per l'esmentada cantarella intoxicadora i per això encara tenen una idea equivocada de la qüestió, d'altra manera no comprenem aquest infundat recel cap aquest col·lectiu, el dels maquis.

Ningú pot posar en qüestió el sacrifici d'aquelles dones i homes, que per oposar-se a la dictadura van arriscar la seva llibertat i en moltes ocasions les seves pròpies vides.

A Catalunya queden molt pocs maquis en vida, probablement, no més de deu. És una ignomínia que a hores d'ara encara haguem de seguir reivindicant un dret que altres països europeus van reconèixer en acabar la II Guerra Mundial, atorgant una pensió sense necessitat ni tan sols de demanar-la. Els militars franquistes bé cobren una pensió, em pregunto per què ells sí i els guerrillers no? Per tot l'exposat demanem l'immediat reconeixement moral, jurídic i econòmic dels maquis.

Atentament,
Joan Busquets i Verges, ex maqui, vint anys de presó

Berga, 30 d'abril de 2010

Altres maquis

Àngel Fernández Vicente, ex maqui, setze anys de presó

Col·lectius signants

Centre Estudis Josep Ester Borràs (Berga), Ateneu Columna Terra i Llibertat (Berga), Marxa-Homenatge als Maquis, Sindicat d'Activitats Diverses de Berga de la CGT, Amics d'Agustín Rueda, Fede-

ració Local de Sindicats de Sallent de la CGT, Col·lectiu A les Trinxeres (Ponent), Kamilosetas Muskaria (Ponent), Ateneu Enciclopèdic Popular (Barcelona), Federació Local de Sindicats de Barcelona de la CGT, Confederació General del Treball de Catalunya (CGT), Confederació Nacional del Treball de Catalunya i Balears (CNT-AIT)

Podeu enviar la vostra adhesió a: cejb@cejb.org

Per la ruptura amb el Franquisme i la fi de la impunitat dels seus crims

**Secretaria d'Acció Social
CGT Catalunya**

Davant del debat obert sobre la impunitat dels crims de la dictadura franquista arran del procés contra el jutge Garzón, les organitzacions i persones que signem aquest manifest volem fer les següents consideracions:

* La dictadura franquista es va fonamentar en l'extermini planificat de les persones vinculades a sindicats, partits polítics d'esquerres i catalanistes, i també persones i grups que compartien els objectius del projecte reformador de la República. Al cap i a la fi, el cop d'Estat de 1936 i la posterior dictadura s'ha d'entendre com la lluita del feixisme (recolzat per una part important del capital) contra el projecte reformador frontpopulista, que la dreta percebia que podia donar pas a un procés de transformació revolucionària.

* Més de 130.000 persones van ser víctimes de desaparicions forçoses i execucions extrajudicials al conjunt de l'Estat per part de l'exèrcit de Franco, tant durant la guerra com els anys posteriors. Diversos estudis indiquen que als Països Catalans, aquesta repressió es va situar a prop o va superar les 30.000 persones assassinades o mortes en centres de detenció per fam, pallisses i malalties.

* L'anomenada Transició democràtica iniciada els anys setanta va perpetuar el silenci imposat sobre la repressió feixista per la dictadura i va defugir la responsabilitat d'investigar els crims contra la humanitat del Franquisme. Aquells crims poden ser qualificats de genocidi, ja que va significar la persecució i eliminació planificada dels oponents polítics (sindicats, organitzacions de l'esquerra política, mestres, presoners de guerra, etc.) per part de l'Estat franquista.

* La Transició, i els governs que l'han continuat, no han impulsat les exigències que el dret internacional estableix en la investigació i persecució dels crims contra la humanitat (concretades en la Convenció sobre la imprescriptibilitat dels crims de guerra i dels crims de lesa humanitat de les NNUU del 1968 i més recentment la Convenció Internacional per a la protecció de totes les persones contra les desaparicions forçoses del 2006). En canvi, va aprovar la Llei d'Amnistia del 1977, que ha permès no jutjar aquells crims (recordem que l'any 2008 el Comitè dels

Drets Humans de les Nacions Unides va demanar-ne la derogació).

* Més recentment, el govern del PSOE amb el suport entre d'altres de CIU i ICV, va aprovar la Llei estatal 52/2007 (la llei de la memòria històrica), que manté aquesta situació d'impunitat perquè no revisa la qualificació jurídica de la violència de la Guerra Civil i dels anys posteriors que va fer la Ley de responsabilidades políticas del febrer de 1939. Així doncs, aquesta llei reactualitza el pacte de la Transició.

* També volem recordar que l'actual Audiència Nacional espanyola és l'hereva directa del Tribunal de Orden Público franquista, tribunal dedicat a la persecució política que contribuï a mantenir la dictadura. Actuacions recents de l'Audiència Nacional (cas Egunkaria o procés 18/98, per exemple) mostren que aquesta institució continua sent un tribunal d'excepció. La seva pràctica sovint encobreix violacions de drets humans i tortures, com han assenyalat diversos informes del Comitè de Drets humans de les Nacions Unides o la sentència del Tribunal d'Estrasburg sobre les detencions de l'any 1992. En el marc d'aquest tribunal, no podem oblidar que Garzón, que ara està encausat per voler investigar alguns crims del Franquisme, ha estat un dels jutges que ha encaçat processos judicials de l'Audiència Nacional motivats per raons de persecució política i que ha emprat mètodes com la detenció en aïllament que emparen la tortura. És per això que pensem que un tribunal hereu de l'Estat franquista i qüestionat pels organismes de defensa dels drets humans, amb Garzón al capdavant, no tenen ni credibilitat ni legitimitat per a jutjar els crims del franquisme.

* Més de trenta anys de la fi del Franquisme no ha estat jutjada cap persona amb responsabilitats durant la dictadura. Això ha comportat que les classes que van resultar beneficiades econòmicament pel Franquisme hagin pogut mantenir els seus privilegis i estatus. Per contra, les treballadores i treballadors hem continuat patint desigualtat i explotació laboral. A més, el fet que no es fes una ruptura amb la dictadura també ha permès a l'Estat espanyol impedir exercir el dret a l'autodeterminació als Països Catalans i a la resta de nacions que sotmet.

Entenem que per a caminar cap a la plena democràcia cal fer la ruptura pendent amb la dictadura, indispensable per avançar cap a una societat igualitària i cap a la consecució de les llibertats in-

dividuals i col·lectives. És per això que entenem que resta encara pendent:

* Depurar les responsabilitats polítiques dels crims del franquisme, que a més de les desaparicions i execucions, també contenen els empresonaments, les tortures, expropiacions de béns a particulars, etc.

* Derogar la Llei d'Amnistia del 1977 que manté la impunitat.

* Decretar la il·legalitat de les mesures repressives del franquisme, com les derivades de la Ley de responsabilidades políticas.

* Suprimir l'Audiència Nacional, hereva dels tribunals d'excepció de la dictadura.

* Revisar i restituir les propietats confiscades, i aquelles adquirides mitjançant

compres forçoses a persones reprimides (mortes, preses, exiliades, etc.).

* Reformar de la Llei de la memòria històrica, per tal que faciliti la reparació judicial a les víctimes i no només un reconeixement nominal per via administrativa.

* La creació d'un tribunal especial per afrontar aquest procés que ja fa anys que s'hauria d'haver obert contra la dictadura.

Adhesions:
Arran de la polèmica sobre el tractament dels crims del franquisme que el procés contra el jutge Garzón ha fet sortir en els mitjans de comunicació, la CGT de Catalunya ha promogut, junt amb altres associacions, el manifest que adjuntem tot seguit. Fem una crida a difondre'l i a que les persones i organitzacions que en

subscriuguin el contingut s'hi adhereixin. Les adhesions les podeu fer per e-mail a: fi.impunitat.franquisme@gmail.com

També podeu veure el manifest i les adhesions a: <http://fiimpunitatfranquisme.wordpress.com/>

Receptes...

CONILL I MARISC AMB LLORER

**L'amo en Pep des Vivero
(Mallorca)**

Ingredients:

1 conill
12 gambes fresques
20 musclos

1 kg de ceba
1 tomàtiga grossa
2 tassons de conyac
¼ litre de brou de carn fosc
10 fulles de llorer
4 grans d'all
Sal i pebre bo
50 g d'ametlles torrades picades
Pebre de cirereta al gust

Elaboració:

Salpebrau el trossos de conill i fregiu-los en una greixonera amb oli d'oliva, els alls i el pebre de cirereta fins que quedin enrossits. Reservau els trossos de conill. Tallau les cebes en juliana i fregiu-les amb sal i pebre bo, la tomàtiga

trossejada i les fulles de llorer a foc suau i a la mateixa greixonera on hem fregit el conill. En uns 20 minuts estaran a punt. A continuació, afegiu-hi el conyac, deixau que pegui un bon bull i afegiu-hi el brou de carn. Deixau que es redueixi uns quants minuts i ficau-hi les gambes senceres,

els musclos amb la closca i el conill que hem reservat. Tot seguit, afegiu-hi l'ametlla mòlta i deixau que cogui uns quants minuts. Moveu la greixonera perquè la salsa s'espesseixi per deixar-la a punt de servir.

Bon profit!

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

DESAPAREGUT (MISSING)

Joan Canyelles Amengual

Constantin Costa-Gavras 1982. Després del cop d'Estat d'Augusto Pinochet contra el govern legítim de Salvador Allende l'any 1973, l'empresari nord-americà Ed Horman (Jack Lemon) es trasllada a Xile per trobar el seu fill Charles (John Shea) que ha desaparegut. Ho farà juntament amb la seva nora Beth (Sissy Spacek). Toparà amb els entrebancs de l'ambaixada nord-americana i no li serà gens fàcil esbrinar que Xerris fou assassinat pels militars pocs dies després del cop. Descobrirà també la implicació dels EEUU en la intervenció militar i la dictadura.

Costa-Gavras fou un dels iniciadors, juntament amb homes com Francesco Rosi, Ettore Scola o Pontecorvo del cinema políticament compromès de finals dels anys 60 i principis dels 70. Va esser ajudant de direcció de Yves Allegret, René Clair i Jaques Demy entre d'altres.

Amb la seva tercera pel·lícula, la mítica "Z", (1969) que narra l'assassinat del polític pacifista grec Gregorios Lambrakis per l'extrema dreta, guanya el Premi del Jurat a Cannes i l'Oscar d'Hollywood a la millor pel·lícula de parla no anglesa.

L'any 1972 també te gran repercusió "Estat de setge" (État de siège) sobre l'actuació de la CIA a Uruguai.

Altres pel·lícules que mereixen esser destacades són "El sender de la traïció" (Betrayed 1988), "La caixa de música" (Music Box 1989), o la més recent "Amen" (2002).

No sempre ben tractat per la crítica, se l'ha acusat de fer un cinema massa simplista, sense gaire profunditat i amb una poc matitzada divisió entre bons i dolents. Tal vegada és cert que alguns dels seus treballs han envellit malament, però el seu compromís polític és inqüestionable i la voluntat de denunciar la realitat del seu temps, mereix esser reconeguda.

És molt probable que la seva millor pel·lícula sigui la que ens ocupa. En el moment del seu estrena tan sols una part de l'esquerra denunciava la implicació nord-americana en el cop de Pinochet i

l'assassinat de Salvador Allende. Per això era bastant important la part de la pel·lícula que intenta demostrar-ho. A hores d'ara, quan ja ningú dubta d'aquesta intervenció tal volta el que més interessa és la relació que s'estableix entre el pare i la companya del noi desaparegut i la paulatina evolució del primer. Amb un extraordinari guió del mateix Costa-Gavras i de Donald Stewart (que per cert, va guanyar l'Oscar al millor guió adaptat), la pel·lícula diferencia molt be aquests dos aspectes que acabem d'esmentar. També retrata amb eficàcia el clima de terror viscut a Xile després del cop d'Estat: les detencions arbitràries i indiscriminades, els tancs i els soldats als carrers, els bassots de sang, els cadàvers a les voreres, el pànic si el toc de queda t'agafa lluny de casa teva... i en definitiva la impunitat amb que actuaven els criminals.

Bona part del treball de Costa-Gavras és basa en la interpretació de Jack Lemon i Sissy Spacek. Jack Lemon és sense dubte un dels millors actors de la història del cinema. Les seves col·laboracions amb el genial Billy Wilder són ja pura llegenda: "Some like it hot" 1959; "L'apartament" (The Apartment 1960); "En safata de plata" (The fortune cookie. 1966) i "Primera plana" (The front page 1974). A Glengarry Glen Glossi (James Foley 1991), fa una dels composicions més impressionants que jo he vist a una pantalla de cinema. A Missing, la seva actuació és senzillament estratosfèrica. El seu lent i imparable descens als inferns, ple de matisos és tan magistral que quan torna al seu país, sembla que ha envellit deu anys. També la seva evolució política (si és pot dir així), està molt ben expressada. Passa bastant de temps abans de deixar de demanar que ha fet el seu fill per esser detingut i abans de deixar de confiar amb els membres de l'ambaixada nord-americana.

Sissy Spacek per la seva banda desprèn una naturalitat que emociona. A les seves escenes amb Charles hi ha entre tots dos una complicitat i tendresa absolutament creïbles. Semblen de veritat dues perso-

nes que mai podran deixar d'estimar-se. La relació que s'estableix entre ells (el pare i la nora) és un dels grans encerts de Costa-Gavras. La desconfiança i gairebé el menyspreu que Ed sent per ella acaba transformant-se en admiració: "Ets la persona més valent que he conegut en la meua vida" li diu quan la pel·lícula encara el seu tram final.

Des del meu punt de vista el moment políticament més interessant es produeix poc

segons alguns "contactes" Charles està amagat i sortirà del país en una setmana. Ed esclata i comença a despotricar contra tots diguent-lis que segons les seves informacions el seu fill és mort, i que això no hagués pogut passar sense el seu vist i plau. En aquell moment l'ambaixador te un moment de sinceritat i li diu: "Francament, senyor Horman, si vostè no hi estigués directament implicat seria a casa seva veient tot això de molt enfora.

contesta: "Són els seus interessos, no els meus". Però s'equivoca, o tal vegada no és capaç d'assumir la realitat de les coses. L'ambaixador ha dit la veritat.

El cop d'Estat contra Salvador Allende es va produir perquè el capitalisme es va sentir amenaçat. La possibilitat que aquella alternativa s'estengués per altres països de Sudamèrica era massa arriscada. S'havia d'intervenir a temps. I es va fer. Charles no va morir per esser un revolucionari (no ho era de cap manera), la seva mort es va produir perquè era un periodista curiós que feia massa preguntes. (En qualsevol cas el seu caràcter lliberal i el seu activisme social el convertien en una persona destinada a 'esser eliminada'). La pel·lícula de Costa-Gavras denuncia la intervenció nordamericana a Xile, però també (i per a mi això és encara més important), els motius. Les democràcies seran respectades si respecten l'estabilitat del capital. Si els electors s'equivoquen votant polítiques socialistes i sobre tot, si els elegits intenten portar-les a terme, llavors el capitalisme retirarà la confiança a aquells ciutadans, declararà el país "inestable" i entrarà a sang i foc per estabilitzar-lo. És a dir, la gent s'ha de resignar a viure miserablement i a no fer reivindicacions massa agosarades. En definitiva ha de renunciar a canviar les coses.

És emocionant l'escena en la qual Ed i Beth reconeixen les coses de Charles abans d'abandonar el país. El seus dibuixos, els seus articles, les coses que estimava i formaven part de la seva vida. Per altra banda la tragèdia d'aquell home és immensa, més si cap que la de la seva companya. Ed és un home que perd un fill a qui gairebé no coneixia, que quan descobreix com era, es sent orgullós d'ell, del seu compromís, del seu altruisme i la seva bondat. Però ja és massa tard per dir-li i per abraçar-lo. La humanitat que desprèn Jack Lemon és infinita. No pots evitar acabar de veure la pel·lícula amb els ulls humits. I quan els veus caminar junts i amb silenci per un llarg i ample passadís de l'aeroport per agafar el seu vol penses que són un pare i una filla.

Fitxa tècnica

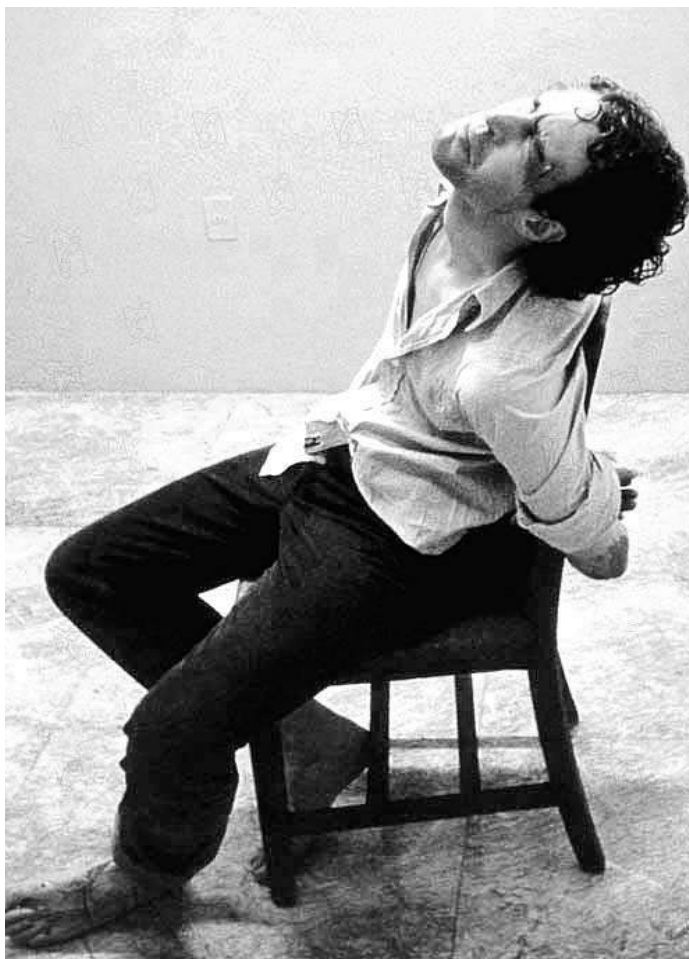
D: Constantin Costa-Gavras

G: Constantin Costa-Gavras i Donald Stewart sobre el llibre de Thomas Hauser

F: Ricardo Aronovich

Mt: Françoise Bonnot;

Ms: Vangelis; Int: Jack Lemon, Sissy Spacek, John Shea, Melanie Mayron, Charles Cioffi.

abans d'acabar: Ed ha estat informat per un funcionari de la "Fundació Ford", que probablement el seu fill va esser executat una setmana després del cop. A l'enèsima reunió a l'ambaixada li comuniquen que

Nosaltres no fem altre cosa que defensar un model de vida que ens va molt bé. No s'enganyi, defensem els seus interessos i els dels 3000 empreses nordamericanes que fan negocis aquí"; a la qual cosa Ed

> DES CARTES MAUDITES

Llengua/
es i
identitat/s
(7)

Carlus Jove

La conclusió de la columna anterior podria ser aquesta: sigues el que vulguis, però la llengua deixa-la en pau. I això, deia, perquè al marge de que hom pugui establir una relació molt íntima amb la seva llengua, fins al punt de considerar-la un constituent de la seva identitat, la llengua ha d'ésser tractada com un afer col·lectiu, és a dir, no subjectiu. Crec que el principal error que es pot cometre al vincular-se massa estretament amb la pròpia llengua és tractar-la com un baluard personal sobre el qual altri no hi té res a dir, quan, de fet, s'esdevé tot el contrari: en assumptes de llengua, altri “sempre” hi té quelcom a dir. Amb això no insinuo, ni de ben lluny, que haguem de passar a considerar la llengua com una simple eina aliena a nosaltres amb la qual qualsevol vincle emocional sigui absurd o contraproduent; però potser seria convenient que els nostres vincles emocionals i identitaris no els establíssim amb la llengua com a tal (generant una llengua-identitat, com deia a l'anterior article), sinó únicament amb la nostra condició de parlants d'una determinada llengua. És una mica fosc tot plegat, però potser ho puc explicar millor així:

La nostra condició de parlant d'una determinada llengua, especialment quan es tracta d'una llengua en conflicte, ens identifica davant els altres.

És obvi, per tant, que també ens identifiqui envers nosaltres mateixos, és a dir, que considerem la nostra llengua com a part de la nostra identitat. Però és la nostra condició de parlant la que genera aquesta identificació, no la llengua: del contrari, perquè no construir la meva identitat a partir d'una llengua qualsevol que potser m'agradi més que la meva pròpia? La llengua, com a tal, tan sols és un nom i un conjunt de regles, però és quan la parlo que esdevé quelcom viu. Ningú considera part de la seva identitat el llatí! Per què ho hauriem de fer amb el català, o el castellà, o el francès? Només hi ha una resposta possible: perquè són llengües que “encara es parlen”.

Amb tot això que sembla tan inútil, he obert al camí a la que serà la darrera reflexió d'aquesta serie de columnes tan feixugues: llengua i identitat en l'interrelació.

Un camp, que com ja deia dies enrera, passa principalment per la praxis i en el que, potser, només potser, totes aquestes reflexions conduiran a alguna conclusió una mica rellevant.

Xavier Roijals

Quan la gent pensa en Google, inevitablement, tendeix a pensar en general d'una manera positiva: aquella empresa on els treballadors viuen tant bé i què ens ofereix tants i tants serveis “gratis”.

A banda del seu producte més conegut, el cercador (Google pròpiament dit), l'empresa Google Inc. ens ofereix: comptes de correu (Gmail), mapes d'aquí i d'allà (Google Maps, Google Earth, Google Street View), processador de textos en línia (Google Docs), blogs (Blogspot), navegadors (Chrome), Google Analytics, per mesurar les visites d'un lloc web, Google Translate per traduir i fins i tot s'està ja introduint al mercat dels sistemes operatius propis (Chrome OS, per exemple) i un llarg etcètera encara d'aplicacions “gratuïtes”. Per no parlar dels dispositius mòbils, que ja en parlarem. Perquè encara n'hi han més aplicacions que qualsevol persona connectada a la xarxa fa servir continuament i també són propietat de Google (sí, us torno a recordar que Google és una empresa): servidors de vídeo (Google Vídeo, però també fins i tot l'ultra-famós Youtube), Blogger (el servidor de blogs de Blogspot, fet servir per tanta gent i fins i tot per unes quantes seccions sindicals i col·lectius reivindicatius); la xarxa social Orkut, etcètera. També hi han d'altres aplicacions més desconegudes, però també amb un número d'usuaris que en tot cas es comptarien per milions o desenes

de milions: Google Calendar (organitzador de les activitats personal i/o col·lectiu), Picasa (lloc on penjar les fotografies semblant a Flickr). També d'altres aplicacions més fosques pels usuaris comuns però que ataquen directament el cor de la xarxa Internet, com Google Public DNS (servidors de resolució de noms propis de Google, sí, també podem deixar de fer servir els servidors de DNS's de per exemple Ya.com o Telefónica o de l'operador telefònic que sigui i fer servir els d'aquesta multinacional). Com veiem un usuari normal d'informàtica / Internet fa servir continuament aplicacions de Google en la seva vida quotidiana. No només això, sinó que fins i tot podria ja gairebé fer servir només aplicacions de Google Inc per treballar i moure's per la xarxa. Sense haver de passar ni per Microsoft, ni per Windows, ni per l'Office, ni per MacOS. Hi han poques aplicacions o webs “grans” que no hagin passat encara per l'adreçador de Google. El cas més conegut seria potser el de Facebook (que es mereix tot sol un altre article). Un usuari qualsevol pot connectar-se a la xarxa amb el seu operador comercial tradicional però connectar-se amb els servidors de DNS de Google (una cosa que veurem més si al final entre les mesures “anti-pirateria” del govern Zapatero comença a aplicar-se el filtratge de continguts de les operadores telefòniques i d'Internet via DNS). Un cop connectat, no li caldrà ni posar tota la direcció web a la que es vol connectar a la barra d'adreces del navegador. Posarà una paraula clau i

el navegador el redirigirà (via Google). Farà servir el correu de Gmail, correu que té unes clàusules de privacitat si més no curioses: Google el revisa per posar-te publicitat adaptada al contingut dels teus correus. Si tenim un compte de Gmail i no anem amb cura amb les opcions de privacitat, totes les cerques que hi fem amb el seu cercador es conservaran. Farem els nostres recorreguts consultant-los abans via Google Maps, i potser ens organitzarem amb Google Calendar. Escriurem via Google Docs els nostres documents i penjarem les nostres fotos a Picasa. I parlarem de les nostres coses a Blogspot o a Orkut, on també penjarem vídeos del Youtube (també de Google), malgrat que si parlem de coses incòmodes ens podran simplement tancar el blog sense donar-nos més explicacions, en virtut de les draconianes condicions d'ús dels seus serveis, per molt gratuïts que siguin. Google prova de cuidar molt la seva imatge (el lema de l'empresa és “Don't be evil”, no siguis malvat) però per molt que dissimulin això s'està començant a aproximar molt, massa a un monopoli com el què va ser al seu moment el tant criticat monopoli dels sistemes operatius Windows de Microsoft al seu moment. El poden disfressar de moltes maneres, cuidant segons quins aspectes i tenint una política de comunicació exemplar. Per exemple, l'empresa Google té molta cura en els aspectes ambientals i treballa de fa anys en que tota l'energia que consumeixen els seus equipaments informàtics es

produeixi via energies renovables, o que els seus treballadors (els afortunats que aconsegueixin entrar) tinguin unes condicions de treball absolutament envejables. Malgrat això s'estan començant a sentir veus crítiques contra Google. Potser l'aspecte més crític de la seva activitat, amb diferència, sigui la col·laboració d'aquesta multinacional tant “bonrollista” amb el règim dictatorial comunista-neocapitalista de Xina, filtrant els continguts que no agraden al règim. A banda d'això hi ha tota la qüestió de la privacitat. Hem passat a un món on el negoci informàtic ja no es fa tant amb els programes, els ordinadors i els sistemes operatius com sobre la informació. Ara se sent a parlar molt del “núvol” o sigui, com la informació que generem i amb la que treballem, ja ni tant sols l'emmagatzemarem als nostres ordinadors, sinó que estarà emmagatzemada a la xarxa. Hi ha qui veu això com una cosa llunyana mentre al mateix temps té els seus dos mil o tres mil correus personals emmagatzemats a un compte de Hotmail o de Gmail. En aquest sentit Google és ja gairebé EL monopoli i pot ser acusat perfectament de controlar bona part de la informació que circula per aquest planeta, dels nostres correus als llibres digitalitzats, de la foto de la façana de casa nostra (o del banc) als blogs, les fotos, les cerques i on ens connectem cadascú de nosaltres. El gran germà és ja aquí amb nosaltres, per molt que somrigui.

Llibres

La sociedad contra el Estado

PIERRE CLASTRES
Virus editorial. 2010

I potser la solució del misteri sobre el naixement de l'Estat permeti esclarir també les condicions de possibilitat (realitzables o no) de la seva mort.»

L'antropologia, a partir d'una concepció unívoca i lineal de la història, ha presentat a les societats primitives com societats incompletes, menys evolucionades, per manca d'Estat; es tractaria, en definitiva, de societats que encara no han arribat a l'edat adulta, encara estancades en la infància de la humanitat. Els prejudicis etnocèntrics també han portat a afirmar que aquestes societats tenen una economia de subsistència o una tecnologia inferior, ignorant que es tracta de societats que han desenvolupat una tecnologia suficient per a sobreviure en condicions òptimes en el seu mitjà, havent de dedicar només una petita part del seu temps a tasques de reproducció i alimentació.

En l'obra de Clastres subjeu una preocupació de fons: la qüestió del poder. Per a ell, l'aparició de l'Estat és el major accident històric. En l'Estat resideix l'origen de la dominació i la desigualtat. A fi de conèixer la ruptura que porta a l'aparició de l'Estat i a la divisió en classes, analitza la qüestió del poder entre les societats primitives, societats per a les quals el poder no significa coerció. La seva investigació etnogràfica sobre diferents pobles indis sud-americans i les seves estades entre els yanomami, els guayaquis i els guaranis, li van per-

metre un coneixement profund sobre els múltiples mecanismes que s'han valgut les societats aestatals per a impedir l'acumulació de poder i riquesa, posant així els fonaments per al desenvolupament d'una antropologia política rigorosa.

L'Onada

MORTON RHUE i STEFANIE KAMPMANN
Virus editorial (Col. Takatuka). 2010

Un mestre, una classe, un experiment. I una lliçó espantosa: el feixisme no el podem imputar només als altres; el feixisme és aquí enmig de nosaltres i dins de cadascun.

Novel·la gràfica basada en un fet real, segons l'adaptació literària de Morton Rhue.

Santiago Salvador, l'anarquista del Liceu.

ANTONI NADAL
El Moixet Demagog. 2009

L'autor va néixer a Palma l'any 1958. Ha publicat diverses obres de poesia i històriques. "Santiago Salvador, l'anarquista del Liceu" és la seva primera incursió en la literatura dramàtica i recrea els últims mesos de la vida de Santiago Salvador, l'anarquista que va llançar dues bombes a la platea del Teatre del Liceu la nit del 7 de novem-

SANTIAGO SALVADOR,
L'ANARQUISTA DEL LICEU
ANTONI NADAL

bre de 1893.

Aquest drama no és una obra històrica, però s'ajusta a grans trets a les cròniques que el periodista felanitxer Bartomeu Amengual, resident a Barcelona, va publicar en el periòdic mallorquí La Almudaina l'any 1894.

El próspero negocio de la piratería en África

MIGUEL SALVATIERRA
Ediciones Catedra

Des de les costes de Somàlia fins a les de Guinea i delta del Níger, la pirateria s'ha convertit en un dels principals desafiaments per a la seguretat internacional. Aquest fenomen, avui notícia en tots els

diaris i informatius, i que és objecte de vegades de pobres simplificacions, presenta no obstant això una gran complexitat quant a les possibles causes que ho originen: la desestructuració social i la misèria, sense oblidar la sobreexplotació pesquera a càrrec de modernes flotes occidentals, que han reduït dramàticament la pesca tradicional de molts països africans, es presenten en aquesta obra com les peces claus per a entendre els motius i les possibles conseqüències d'un conflicte que enfonsa les seves arrels en tot un ventall de factors i desequilibris molt propis del nostre món globalitzat.

Ciberactivismo. Sobre usos sociales y políticos de la red

REUNIÓN DE OVEJAS ELECTRÓNICAS (ROE)
Virus editorial. 2006

...open source, desobediència civil electrònica, BBS, 2600, programari lliure, floodnet, hacktivisme, net-art, chaos computer club, ciberfeminisme, indymedia, netstrike, BSD, servidor, crackers, netwar, creative commons, underground, ciberpunk, TAZ, pirateria informàtica, critical art ensemble, hacklab, interfície, cibercafé, GNU/Linux, wireless, pangea, virus, gombo13, anarquisme...

Tot això i molt més ens permet acostar-nos a la història i present d'Internet, així com a les noves possibilitats d'activisme polític (i de control social) que s'han obert amb aquest nou mitjà de comunicació.

Publicat el llibre del 4rt Certamen de Contes

Col·lectiu Negres Tempestes

Títol: Quart Certamen de Contes Antiautoritaris

Autor: VVAA

Any de publicació: 2010

Producció Editorial: Negres Tempestes

Pàgines: 72

Cal seguir escrivint contes que ens ensenyin nous camins o que ens aclareixin el camí que transitem. A vegades la realitat és massa crua com per relatar-la literalment, a vegades la realitat ens resulta intel·ligible perquè la rebem fragmentada o immersa i perduda en un immens oceà.

És curiós que a vegades pugui ser un senzill conte enlloc d'un prestigiós llibre el que ens ofereixi llum sobre les nostres vides. Una metàfora per aquí i algun subtil detall per allà, i... ai carai! de cop entreveig el que fins ara m'havia resultat tan obscur i extremadament complicat.

El que tens a les mans és fruit del 4rt certamen de contes antiautoritaris "La Rosa dels Vents"; aquí t'ofereix un espai per compartir la teva insospitada i latent creativitat rondallera antiautoritària. T'animem fermament a participar-hi perquè l'any que ve puguem veure el teu conte publicat en el 5è recull! El nostre correu electrònic: negrestempestes@gmail.com

Aquí teniu les llibreries/distribuïdores on podeu aconseguir el llibre:

- Distri Malobe'ema (Ateneu Llibertari Sants)
- El Lokal
- Llibreria Rosa de Foc
- Acció Cultural
- Terra d'Escudella
- Kamilosetas Muskaria
- Ciutat Invisible
- Distri CSA La Maranya (Lleida)
- Distri El Lokalillo (Balaguer - La Noguera)

Revistes

ROJO Y NEGRO

Publicació confederal mensual de la CGT, tota la actualitat social i sindical des d'una òptica anarcosindicalista, www.rojoynegro.info/2004 - redaccion@rojoynegro.info

EL PÈSOL NEGRE

Publicació llibertària bimensual de l'Alt Llobregat i Cardener, www.berguedallibertari.org/pesolnou - pesolnegre@berguedallibertari.org

BARRICADA DE PAPEL

Publicació de la CGT d'Andalusia, nova època per a una revista amb història, www.barricadadepapel.org - barricadadepapel@cgtandalucia.org

L'ESQUERDA

Butlletí de la Federació d'Ensenyament de CGT Catalunya, www.cgtcatalunya.cat/cgtense - cgtense@cgtcatalunya.cat

SECRETARIAT PERMANENT FEDERACIÓ LOCAL CGT BARCELONA

"L'edifici sindical de Via Laietana no pot quedar en mans de CCOO"

"La lluita pel manteniment del local de la CGT de Barcelona no acabarà fins que ens cedeixin legalment els locals""

> LA FRASE...

"Lluitarem perquè els espais de Via Laietana quedin lliures"

Joan M. Rosich

Fins a finals d'abril, en els locals de l'edifici sindical de Via Laietana de Barcelona hi estaven instal·lats els sindicats CCOO (de les plantes 1 a 6), UGT (plantes 7 i 8) i CGT (planta novena). La sortida de la UGT dels seus locals per anar a la nova seu del Raval, ha desencadenat un conflicte sobre l'ús de les plantes que utilitzava. Mentre la CGT ocupava la vuitena planta per reivindicar-ne la seva utilització, el Ministeri de Treball cedia les dues plantes a CCOO, que aspira a quedar-se amb tot l'edifici.

- El passat 1 de Maig un nombre de militants de la CGT de Barcelona van ocupar la 8 planta de l'edifici sindical de Via Laietana. Ens pots explicar perquè ho van fer i què va passar?

- Un cop assabentats de la marxa de la UGT de la setena i vuitena planta de la Via Laietana, la CGT de Barcelona vam sol·licitar la cessió i l'ús de la vuitena al Ministeri de Treball, propietari de l'edifici, doncs reclamàvem des de feia temps els metres quadrats necessaris per al desenvolupament de l'activitat sindical de la nostra Organització.

Mentre el Ministeri de Treball, ens manifestava que no hi hauria cap resolució de la Comissió de Patrimoni fins el darrer quadrimestre del 2010, CCOO anava apoderant-se dels espais sense cap autorització. És en aquest

moment quan es convoca la primera assemblea d'afiliats i afiliades dels Sindicats de Barcelona que decideixen majoritàriament realitzar, tot coincidint amb la celebració de l'1 de maig, un acte d'ocupació en la justa reclamació moral dels espais per a la CGT de Barcelona i els seus sindicats. Malauradament, quan estàvem traslladant el material a la planta ocupada, els mossos d'esquadra després de dues hores intentant convèncer-nos de què marxéssim pacíficament, ens van presentar un fax que havia rebut CCOO el 29 d'abril on la Comissió de Patrimoni els concedia la cessió dels locals lliures. Finalment, el 2 de maig al vespre, un operatiu de més vint vehicles antiaeris es van presentar a Via Laietana per a obligar-nos a desallotjar.

- Que en penseu de l'actitud de CCOO davant del tema del local i del fet que es vulgui quedar amb tot l'emblemàtic edifici sindical.

- L'actitud de CCOO ha estat totalment injustificada. Mitjançant l'estratègia dels drets consumats, tot realitzant obres sense tenir cap dret real al local de la planta 8, ha transgredit els principis que regien la correcta convivència que es mantenia amb la UGT. Va fer el tancament dels accessos als comptadors dels serveis bàsics, i el més greu de tot, va instal·lar una reixa a la sortida d'evacuació, mitjançant portes no autoritzades ni homologades, i sense tenir present els riscos que això suposava per a la seguretat dels afiliats i afiliades de la CGT.

L'edifici de Via Laietana és patrimoni sindical i va ser ocupat per les forces

franquistes durant el 1939. És evident que es tracta d'un edifici emblemàtic pels treballadors i les treballadores que van lluitar per les llibertats i que no pot quedar en mans d'un sindicat com CCOO. Per això, des de la CGT estem convençuts que aquest ha de ser el nostre espai d'acció sindical i social i, en cap cas, d'altres organitzacions sindicals. És per això, que lluitarem perquè els espais de Via Laietana quedin lliures i s'atorguin a les associacions veïnals, i d'altres organitzacions que no gaudeixen d'espais per a desenvolupar les seves accions. També pretenem la ubicació d'una gran biblioteca de memòria sindical i social i l'ampliació de la Fundació Salvador Seguí.

- I el Ministeri de Treball, quin paper està jugant?

- El Ministeri de Treball ha enganyat la CGT. Mentre ens deia una cosa, tot contestant els escrits que els enviàvem, en parlava amb els sindicats majoritaris sense que tinguéssim cap tipus d'informació. Malgrat això, ens van citar per dues vegades a Madrid els dies 4 i 10 de maig, on han escoltat la magnitud del conflicte i les justes reclamacions de la CGT.

- Com valoreu les mobilitzacions organitzades per defensar el patrimoni sindical de la CGT a Barcelona i la solidaritat rebuda

- La resposta de l'afiliació de Barcelona ha estat exemplar, com no pot ser d'una altra manera en una organització on un dels principis bàsics és la solida-

ritat col·lectiva. La CGT de Barcelona es troba en situació d'Assemblea permanent des del 1 de maig i, per tant, totes les accions organitzades s'han decidit en les assemblees la qual cosa indica el grau d'implicació i coneixement que es tenia de les mobilitzacions després de l'ocupació. Tampoc podem oblidar el gran nombre de trucades i correus que hem rebut des de gairebé totes les federacions territorials de Catalunya i de les estatals. És evident que una organització com la nostra es consolida mitjançant una solidaritat sense límits i més en els moments difícils. Les concentracions realitzades els dies 3 i 6 de maig amb la participació de companys i companyes d'arreu de Catalunya són un clar exponent del suport i la solidaritat que hem rebut.

- Com penseu continuar lluitant i fins quan?

- Actualment, mantenim una activitat sindical durant les 24 hores al dia a la seu de CGT Barcelona per tal de donar una clara resposta als actors implicats en el conflicte (Ministeri i CCOO). No permetrem que ens facin fora de casa nostra. Per això, la lluita pel manteniment del local de la CGT de Barcelona no acabarà fins que ens cedeixin legalment els locals i continuarem amb les accions directes i judicials que siguin necessàries per assolir aquesta fita. Sortirem al carrer en funció de com es vagin produint els fets i dels resultats de les reunions amb el Ministeri de Treball. La darrera acció es va realitzar el 19 de maig quan vam ocupar la seu de la inspecció de treball, i continuarem fins a la resolució del conflicte.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Frege, l'hàbitat de l'oració

Jordi Martí Font

Malgrat les queixes del matemàtic Gottlob Frege (1848-1925), un dels primers teòrics de la filosofia del llenguatge, en el sentit que per a la ciència calia un llenguatge precís allunyat del llenguatge ordinari, fins que no va donar el valor que tenen a les oracions, que són l'hàbitat on les paraules es desenvolupen i adquireixen significats més o menys precisos, no va trobar el desllorigador del problema de la multiplicitat de significats dels mots. Són les oracions, són les sentències, les que doten d'un o altre significat les paraules que hi tenen el seu hàbitat.

Frege es va perdre per muntanyes molt altes, on li era tant difícil saber la seva alçada i la seva altura com si dalt de tot hi hauria aigua, entestat a dotar d'un sentit precís el llenguatge ordinari i els seus quantificadors. El matemàtic, que necessitava un llenguatge precís per fer ciència, volia que cada signe tingués una sola referència i per a això va caminar cap a la lògica.

Saussure, continent i contingut

Ferdinand de Saussure (1857-1913), pare entre els pares dels fills que estimem, debatem i parlem de la llengua, treballa sempre amb dicotomies. Una de les que més m'interessen és la que diu que el signe lingüístic consta de dues parts. D'una banda, el significat (la part física, formada per lletres o sons) i, de l'altra, el significatiu (la part mental, el concepte associat). La primera de les parts és el continent i la segona, el contingut.

La relació entre una i altra és arbitrària. I aquesta arbitriietat suposa la negació d'una correspondència mítica o sobrenatural a la relació entre les paraules i el que volen dir. Les paraules voldran dir allò que el cos social vulgui que diguin, allò que la majoria dels parlants triï, induïts o no —no és ara el moment de parlar-ne— per qui mana o per qui ha après a fer anar les eines que convencen les persones que una relació no natural és natural.